

APRÓ KIRÁLYOK

REGÉNY.

IRTA:

DAUDET ALFONS.

Országos Széchényi Könyvtár

BUDAPEST, 1894.

A MAGYAR HIRLAP KIADÁSA.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

R
2

325 968
ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
325-5/1026
KÖNYVÉRTÉKELŐ

MAGYAR TOMDA JÓZSEF-KÖRUT 47.

Apró királyok.

ELSŐ FEJEZET.

A száműzetés első napja.

Friderika hajnal óta aludt. Lázhoz hasonló álomba merült, miután a detronizálás és a számkivetés minden keservét, a két hónapos ostrom minden zaját és iszonyatosságát még egyszer átélte álmában; nyugtalan véres csataképekkel, sóhajokkal és nyögésekkel téli álomba merült, melyből ijedt kiáltással ébredt fel.

— Zára! hol van Zára?

Az asszonyok egyike az ágyához közeledett és szelid szavakkal lecsillapította, mondván neki, hogy ő királyi fensége, Zára gróf nyugodtan alszik szobájában. Eleneora asszony van mellette.

— És a király?

— Dél felé kikocsizott.

— Egyedül?

— Nem. Ő felsége magával vite Boscovich tanácsost.

Mennél tovább beszélt a cseléd az ő dalmát táj-szólásával, amely keményen és tisztán hangzott, mint a kavicson gördülő parti hullám, annál inkább érezte a királyné, hogy a rémképek, melyek nyugtalanították, távolodnak; ezek helyébe lassankint a békés vendégfogadó szobájának a képe lépett, melyet érkezésekor, az est szürkületben alig látott: a megnyugtató, fényűző, mindennapias rendezésével, világos kárpitjaival, nagy tükreivel, lágy szőnyegeivel, melynek fehér alapján az ablak előtt hangtalanul, de élénken röpködő fecskék árnyékai, mint éjjeli lepkék osontak idestova.

— Öt óra már! Jer Peta, öltöztess föl gyorsan. Szégyenlem, hogy ilyen sokáig aludtam.

(Utánnymás til s.)

Délután öt óra volt, s a legszebb nap, amely a párisiakat az 1872. év nyarán megörvendeztette. A mikor a királyné a »Hotel des Pyramides« hosszú erkélyére kilépett, amely a tizenöt rozsa színű függönyökkel fődött ablakával a Rue de Rivoli legszebb részére tekint, a csodálkozástól lebilincselve, megállt. A lábai előtt elhuzódó széles uton szakadatlan kocsisor huzódott a boulognei erdő felé, hogy csillogott-villogott a lovak fényes szerszáma, a nemes paripák szőre, a nőknek világos, könnyű, a gyors hajtástól bugó-libegő ruhája! A királyné tekintete a Tuillériák aranyos rácsai felé tóduló embertömegről lesiklott, a fehér ruháknak, szőke hajfürtöknek, színes selyemszöveteknek tarka egyvelegére az ünnepi örömnök és a gyermekek vidámságának csillogására, mely szép vasárnapokon Párisnak nagy tereit betölti, — és végre gyönyörködve nyugodott meg azon a zöld kupolán, melyet fölülről nézve a hatalmas gesztenyefák képeztek. Ennyi boldogság láttára a számüzött szivéből lassan elmúlt a keserűség érzése. Meleg, jóleső érzelem vett rajta erőt, fogta körül minden oldalról olyan enyhén és szeliden, olyan gyöngéden és simulékonyan, mint valami lágy selyemszövet. Az éjszakai virrasztástól és a nélkülözésektől hervadó arca rózsaszinben csillogott.

— Mily szép, milyen jóleső! gondolta magában.

A legnagyobb szerencsétlenségben is jön néha ilyen gyors, nem remélt egyhülés, de nem az ember lelkéből fakad ki, hanem a dolgok bőbeszédűségéből. Ezt az országából elüzött királynét, akit férjével és gyermekeivel együtt rettentő, tátongó földhasadásokkal és tűzhányással kísért földrengéshez hasonló forradalom lökött a számkivetés kemény földjére, ezt az asszonyt, akinek alacsony s mégis olyan nagyon büszke homloka még mutatta azt a nyomort, melyet Európa egyik legszebb koronája hagyott rajta, nem vigasztalhatta volna ember-szó; de a természet, a nevető, az új életre

ébredő természet, a Rivierának éltető melegségére és üdeségére emlékeztető nyár a reménynek, az újjátételnek, az enyhülésnek szavait sugdosta fülébe. — Amíg azonban egész lénye átengedte magát ennek a jól eső benyomásnak, mialatt tágra nyitott szeme gyönyörködéssel nézett végig a virágzó zöld tájon, — a számüzdött hirtelen megreszketett.

Ott lenn, a balján a kert bejárásánál kísértetszerű emlékjél emelkedett, falból és oszlopokból alkotva, bedőlő tetővel és a romokra néző ablakokkal és hátul egy csaknem teljesen épségben maradt lángoktól befekített pavillon — — — ez volt minden, a mi a büszke Tuileriákból megmaradt.

Ez a látvány megborzongatta, és úgy érezte, mintha szive a ledőlő falon összezuzódnék. Tíz év előtt — oh, még nem is volt tíz éve, — a férjével itt lakott, ezen falak között. Akkor a még csak három hónap óta férjes Zara grófnő a körutján a barátságos viszonyban volt udvaroknál az új házsnak és a trónörökös-nőnek minden boldogságát élvezte. Az egész világ szerette, mindenütt kitüntetéssel fogadták. Különösen a Tuileriákban — milyen bálók, milyen ünnepek voltak itt! Feltámadni látta őket az összedőlő falak közepette. A gyertyák és a drágakövek fényességétől vakitva, ott látta magát megint az óriási, fényes termekben, hallotta az uszályok suhogását a harcosok két sorától diszitett lépcsőkön, és a zene, mely a láthatatlan zenekar-hangszereiről a kertből felhangzott, úgy tűnt fel neki, mint a Waldteufel-féle muzsika . . . Nem volt-e ez ugyanaz az élénk dallam, a melyre nagybátyjával Miksával tánczolt, nyolcz nappal a Mexikóba való utazása előtt?

Bizonyára, bizonyára. Egy francia négyes, melyet császárok és királyok, királynék és császárnék tánczoltak s melyet a »Szép Helenának« egyik motívuma idézett lelki szemei elé . . . Miksa, elgondolkozó arczával, időnkint

szőke szakállát rácsálva — vele szemben Napoleon karján Sarolta, mintegy világítva, ragyogva, egészen átalakulva attól az érzéstől, hogy császárné . . . Hol vannak most ennek a fényes négyesnek a tánczoesai? Mind halva, számüzve, megőrülve! Gyász gyászra következett, szerencsétlenség és szerencsétlenség mindig! Mintha a jó isten nem volna többé a királyok pártján .

Mindazon szenvedések elvonultak előtte, melyeket azóta kellett átélnie, hogy az öreg Lipót halála után a fejére nyomták Illyria és Dalmácia kettős koronáját. Leánykáját, elsőszülött gyermekét még a trónra lépése alkalmából rendezett ünnepek alatt hirtelen elragadta ama különös és névtelen betegségek egyike, melyek egy nemzedéknek a letünését, egy törzsnek teljes kimulását jelentik. Olyan gyorsan következett be a halál, hogy a haloftas ágynál felállított gyertyák fénye összevegyült az illuminációknak az utcákról betoduló fényességével és hogy a temetés napján még ott lobogtak a zászlók, melyek az ünnepet diszitették.

Ehhez a nagy szenvedéshez az örökös aggodalomhoz, melyet fiának betegsége keltett benne, hozzájárultak még más, csak előtte ismert gondok, melyeket büszke asszonyi szívének legtitkosabb zugába rejtett el . . . Ah, a népek szíve nem hívségesebb, mint a királyoké.

Egy szép napon — a nélkül, hogy tudták volna miért — Illyriának az oly nagyon ünnepezt fejedelme iránt érzett szeretete meghidegült. Azután félreértések következtek, önzés, bizalmatlanság és végre a gyűlölet, egy egész népnek rettentő gyűlölete, melyet a királyné a levegőben látott meg, amely az utcák csöndességében, összeránczolt homlokokban mutatkozott — oly gyűlölet, amelynek következtében nem mert többé az ablaknál mutatkozni és amely arra készítette, hogy rövid sétakocsizásai alkalmával mélyen behúzódják a kocsit

bensejébe. És azok a halálkiáltások, a laibachi kastélyának terraszai alatt — úgy vélte, hogy újra hallja azokat, a mikor Franciaország királyainak nagy palotájába belépett. Láta az államtanács utolsó gyűlését, a halvány, a félelemtől eszméletlen minisztereket, akik kérve könyörögtek a királynak, hogy mondjon le. . . azután a menekülést parasztruhában, keresztül-kasul, hegyeken át, koromsötét éjszakában. . . a falvakat és városokat lázongásban, amint ordító lakosaik mámorittasak a szabadságtól. . . örömtüzek világoltak minden hegycsúcson. . . és eszébe jutott a megkönnyebbülést hozó könyár, melyet e borzalmak közepette ontott, amikor egy kunyhóban kis tejet kapott a fiának . . . végre, hogy arra a hirtelen elhatározásra bírta a királyt, hogy a hozzá hű maradt Raguzába meneküljön . . . ott a kéthónapos ostrom minden nélkülözéseivel és kinjaival, a körülzárt és megbombázott város, a beteg trónörökös, amint az éhenhaláshoz van közel . . . és legvégül a meghódolás gyalázata . . . a szomorú elhajózás egy hallgatag, kifáradt embertömeg közepette és a francia hajó, mely más nyomorba, a fagyasztó, ismeretlen számkivetésbe vitte, mialatt mögöttük az illyr köztársaság új, diadalmas hadilobogója lengett az elpusztított királyi palotán — — mindez a Tuilériák romjait juttatta eszébe.

— Páris szép, ugy-e! hangzott föl egyszerre egy vidám, csengő hang. A király volt, aki a kis herczeggel karján, odalépett, s megmutatta neki a kilátást, a háztetőket és a kupolákat és az utcák elevenségét, a sürgést-forgást az alkonyodó nap pompás fényében.

— Óh igen, nagyon szép, mondta a gyermek, egy öt és hat év körüli gyöngöcske, kifejezésteljes vonásokkal, csaknem nagyon is szőke és mint egy betegség után tövig nyírott hajjal, kedves, beteges mosolylyal nézve maga körül, egészen elcsodálkozva azon, hogy az ostrom ágyudörgését nem hallja már és hogy

ezén a helyen annyi örömet és fényt lát maga körül. A fiú legalább a legszebb oldaláról látta a számkivetést. A király sem látszott nagyon szomorúnak; kívülről a pár órahosszat élvezett utczáról izgékonny, sugárzó arcczal jött ide, mely a legélénkebb ellentéte volt a királyné bánatos arcának.

Különbözik is teljesen különbözik ez a két ember: a férfi kicsi, gyöngé, halvány, fekete, göndörhaju, világos bajuszu, melyet szünetlenül pödörgetett fehér, tulságosan vékony kezével, szép, de kissé homályos szemekkel, melyeknek tekintése bizonytalan, gyerekes volt, úgy, hogy a harmincz évesnél idősebb embert rendkívül fiatalónak tüntette föl. A királyné ellenben, egy erőteljes dalmát nő, komoly arczvonásaival és kimért mozdulataival, férfinak tetszett inkább, daczára átlátszó, fényes bőrének és szőke, pompás hajának. Keresztély vele szemben kissé feszesen viselkedett, mint olyan férfi, aki nagyon sok szivességet fogadott már el a feleségtől. Barátságosan kérdezősködött hogylétéről, hogy jól aludt-e és hogy hogyan esett neki az utazás? A királyné engedékenyen és szándékos szendeséggel válaszolt, de valóságban csak a fiával foglalkozott, akinek orrát, arcát simogatta és akinek mozdulatait egy anyatyuk aggodalmasságával kísérte tekintetével.

— Jobban van már, mint itt lenn, — mondta Keresztély.

— Igen, megint színt nyer az arca, szólta a királyné azon bizalmas hangon, melyen csak akkor szóltak, amikor a gyermekről beszélgettek.

Ez mindkettőjükre mosolygott, és kedves huzegéssel egymáshoz nyomta homlokaikat, mintha értené, hogy kis karja az egyetlen kapocs, mely ezt a két, egymáshoz olyan kevésbé hasonló embert egymáshoz fűzi... Lenn, a gyaloguton összeg,ült néhány kíváncsi, akik a fejedelmek megérkezéséről hallottak és most nézegettek Illyria királyát és királynéját, a kik Raguzá hősies vé-

delmével hiresekké lettek. Mintha csak a tető szélére röpült galamb vagy megszökött papagáj volna látható, úgy csoportosultak odalenn az ácsorgók, akik nyujt-gatták a nyakukat, a nélkül, hogy tudnák, miről is van szó tulajdonképpen. A vendégfogadó előtt csődület támadt; mindnyájan az utazó ruhába öltözött fiatal párt nézték, mely mögött szőke gyermekfej volt látható.

— Jössz, Friderika, kérdezte a király, akit bántott a tömeg bámészkodása.

A királyné azonban, mint oly nő, aki megszokta, hogy a tömeggel daczoljon, nyugodtan válaszolt neki:

— Minek? Én itt nagyon jól érzem magamat.

— Azért . . . el is felejtettem . . . Rosen van itt a fiával, meg a menyével . . . Engedelmet kér rá, hogy üdvözölhessen téged.

Rosen nevére, aki annyi nagy és hü szolgálatot tett nekik, megcsillogott a királyné szeme.

— Derék herczegem, várom őt — mondta és mielőtt bement volna, még egy büszke tekintetet vetett az utcára. A Tuileriák rácsainál egy ember tűnt fel a ki fejjel kimagaslott a tömeg közül, épp úgy, mint Laibachban történt, amikor ablakába lóttek; egy ily merényletnek a lehetősége villant át agyában és vissza-lépett. Hatalmas homlok, lobogó, a napban fénylő haj, és az utca zaját tudörgő kiáltás: »Éljen a király!« — ez volt minden, amit a királyné ismeretlen barátjától látott és hallott. Ez a szimpatikus üdvözlés, amelyet a királyné oly régóta nélkülözött, oly benyomást tett rá-mint a lobogó tűz, hosszú gyaloglás után, nagy hidegn ségben; a lelke mélyéig megmelengette és a vén Roset megpillantása még emelte ezt az élénk jól eső érzés.

A tábornok, Rosen herczeg, ő felsége katonai és polgári kabinetjének egykori főnöke, három év előtt hagyta el Illiriát, amikor a király bizalmi állásától megfosztotta, hogy egy szabadelvűt tegyen a helyére és

(Utánnomás tilos.)

hogy ezzel az új eszméket pártolja, azoknak a hátrányára, akiket akkor a »a királyné pártjának« neveztek. Ez bizonyára elég ok lett volna arra, hogy haragudják Keresztély királyra, aki hidegvérrel ejtette el és bucsuzás, sajnálkozás nélkül bocsátotta el őt, Mostár és Livno hőseit, a nagy montenegrói háború győztesét. Miután eladta jószágait és kastélyait, tüntetőleg hagyta el az országot és elköltözött Párisba, ahol a fiát kiházásította. A három hosszú évi várakozás, a számkivetés kínjai és egy munkátlanágban töltött élet kietlensége csak fokozta a király hálátlansága miatt érzett haragját.

És mégis, a fejedelmi család megérkezésének első hírére vonakodás nélkül sietett ide; és most büszkén és egyenesen állt a terem közepén, magas alakjával csaknem a csillárt érintve és oly nagy izgatottsággal várta a barátságos fogadást, hogy hosszú lábai remegtek és széles melle, a feszes, katonai szabású kabátban nehezen lélegzett. Csak a feje, három szál fehér, felfelé álló hajával és napbarnított, mint egy tűzben kicszerzett bőrével maradt mozdulatlan. A király, aki nem szerette a jeleneteket és a látogást kissé kellemetlennek találta, vidám, szíves hangon szólt hozzá:

— Mégis igaza volt önnek. tábornok, mondta és kiterjesztett karokkal ment feléje. Kissé lazán tartottam a kantárszárat, tehát leestem a nyeregből.

És gyors mozdulattal emelte föl vén, hü szolgáját aki térdet hajtott előtte. Abban azonban nem hagyta magát a herceg megakadályozni, hogy a királyné előtt leboruljon és a vén hadfi tiszteletteljes, de szenvedélyes kézcsókja a számüzőtet mélyen megindította.

— Ah, szegény Rosenem. . . suttogta.

Lassan behunyta a szemét, hogy elrejtse könnyeit. Egy másodpercig a szép arczon fájdalom és lelki fáradtság kifejezése mutatkozott, ami az öreg katona figyelmét nem kerülte ki.

— Mennyit kellett szenvednie! — gondolta ma-

gában, mialatt reá nézett; aztán, hogy a megindulását eltitkolja, hirtelen fölállt, fiához és menyéhez fordult akik a terem másik végén álltak és vezényelt nekik mint egykor katonáinak.

— Colette, Herbert, lépjetelek közelebb és üdvözljétek királynétokat!

Rosen Herbert herczeg, aki majdnem olyan magas termetű volt, mint az atyja és olyan kifejezéstelen volt az arcza, mint egy lócsiszárnak, fiatal feleségétől követve előlépett. Nehézkesen, botjára támaszkodva lépkedett, mert néhány hónap előtt, a chantilly-i lóversenyen eltörte a lábát és bezuzta néhány oldalbordáját. A tábornok kijelentette, hogy • kellemetlen incidens nélkül mindketten az ostromolt Raguza elé siettek volna.

— És én elkisértetek volna, papa! — mondta a herczegnő hűsködő hangon, mely nevével és gyönyörű hajtincsei alól kikandikáló pisze orrocskájával különös ellentétet képezett.

A királyné nem állta meg mosolygás nélkül és kezét nyújtotta neki. Keresztély király a bajuszát pödörgetve kíváncsian nézegette a csinos kis párisi nőt.

— Hogy jut ez az ördögös Herbert ilyen gyöngyhöz? gondolta csöndes irigykedéssel, végignézve régi játszótársán, ezen a hosszú, ostoba legényen, akinek a szemei csodálatosan kidülleszkedtek, a haja orosz divat szerint középen ketté volt választva és le volt simítva a homlokára. Aztán arra gondolt, hogy az ilyen asszonyok éppen olyan gyakoriak Párisban, mint aminő ritkák Illyriában és ebben a pillanatban egészen tűrhetőnek tetszett neki a számkivetése. Különben hisz nem is tarthatott sokáig ez a dolog. Az illyrek hamarjában még fogják unni a köztársaságukat. Két-három hónapig távol kell lennie hazájától — ez az egész; királyi szünidő ez, amelyet lehetőleg vigan kell eltölteni.

— Gondolja csak, tábornok — mondta nevetve —

már rég rá akarták birni, hogy házat vegyek. Valami ur volt itt délelőtt, egy angol, aki arra akarta magát kötelezni, hogy házat rendez be nekem, butorokkal, lovakkal, istállóval, kocsival, kocsiszinnel, mosással, ezüst-neművel, szolgáliszemélyzettel, még pedig negyvennyolcz óra alatt és a város bármely részén.

— Ismerem az ön angolát, királyom; *Lévis* Tamás az ügynök az, idegenek számára . . .

— Igen, ugy valahogy hívták. — Volt dolga vele ?

— Párisba érkezve, minden idegen magánál tisztelheti Tom urat. De kívánom felségednek, hogy az ismeretségnék vége is legyen ezzel a látogatással.

Az a különös figyelem, amelylyel Herbert herczeg a cipője hegyét nézegette, mialatt Lévisről beszéltek és az a tekintet, melyet a herczegnő férjére vetett, meggyőzték Keresztélyt, hogy a fiatalok többet is mondhatnak a Rue Royale hirhedt szélhámosáról. Egyelőre azonban nem volt szüksége sem Lévisre, sem az ügynökkösködésére. Nem kellett neki sem a ház, sem a kocsi, mert vendéglőben akarta tölteni a Párisban tartózkodása idejét.

— Ön nincs ugyanebben a véleményben, Friderika ? kérdezte.

— Bizonyára sokkal jobb lesz így — felelte a királyné, ámbár a szive bensejében nem osztotta férje nézetelt s az ideiglenes berendezésnek sem örült nagyon.

Az öreg Rosen megengedte magának, hogy némi megjegyzéseket tegyen. A fogadóban élni ? Szerinte ez nem illett az illyr királyi család méltóságához, Páris abban az időben tele volt számfűzött uralkodókkal, s mindannyian »az állásukhoz méltó módon« éltek.

— Helyes, helyes, mondta Keresztély türelmetlenül, de hisz ez egészen más dolog. Azok nem hagyják el többé Párist, az bizonyos, míg mi . . . Aztán meg más

okom is van rá, hogy ne vegyek palotát. Odahaza mindent elvettek tőlünk... Néhány százezer frank, mely Napolyban van, Rothschild kezében, aztán a diadém, melyet Silvis márkinő a kalapdobozába rejtve, megmentett, ez minden, ami megmaradt. A márkinő az egész nagy utazás alatt, gyalog, a tengeren, vasuton, kocsin egy pillanatra sem eresztette el kezéből a drága dobozt. Olyan furcsa volt, olyan komikus...

Nevetett, mintha a márkinő a világ legkomikusabb embere volna.

A herczeg megindultan válaszolt neki:

— Sire, előbb arról méltóztatott biztosítani, hogy sajnálja, hogy oly régóta távol álltam a szívtől. Jól van hát, kárpótoljon most kegyével a felség... Ruházzon fel a számkivetés idejére azzal az állással, melyet odahaza töltöttem be, engedje meg, hogy itt a főnöke legyek a katonai és polgári kabinetjének.

— Nézzétek csak ezt az ambiciózus embert! mondta a király vidáman és aztán barátságosan tette hozzá. De hisz már nincs kabinetem és udvartartásom, szegény tábornokom. A királynénak megvan a káplánja, meg a két komornája, Zora és a nevelőnő, én meg elhoztam Boscovichot, hogy írógassa a leveleket és Lebeau-t, hogy megborotváljon. Ez az egész.

— No, ha ez így is van, királyom, mégis van egy kérésem. Megengedné-e felséged, hogy Herbert fiamat hadsegédül, a herczegnőt pedig a királyné felolvasójául és udvarhölgyéül ajánljam.

— Én szívesen beleegyezem, herczeg, szolt a királyné és kedves mosolygásával Colette-hez fordult, a ki büszke volt az új hivatalára.

Herbert herczeg barátságos vihogással köszönte meg a királynak, hogy hadsegédjéül nevezte ki.

— A három kinevezést holnap terjesztem aláírásra felséged elé, mondta a tábornok tiszteletteljes
(Utánnymás tilos.)

hangon, de röviden, amivel azt akarta jelezni, hogy olybá tekintí, mintha már el is foglalta volna új hivatalát.

Mikor az ifjú király megint ezt a hangot, ezt a beszédmodort hallotta, mely az ünnepieségével a régi időkre emlékeztette, az elbátortalanodás és az unatkozás kifejezése tükröződött vissza arczvonásain; de a kis hercegnő megpillantására megvigasztalódott. Gondolná-e az ember? Ó Sauvadon Colette, a bercy-i híres borkereskedő leánya, Friderika királynénak udvarhölgye. Milyen feltűnést fog ez kelteni azokban a megközelíthetlen arisztokrata körökben, amelyekbe ugyan, mint Rosen nejét bizonyos ünnepekre bebocsátották, de bizalmas érintkezésre méltónak nem találták.

— Ma az első ebédet eszszük a számkivetés földjén, mondta a király komolyan. Szeretném, ha jó kedvben folyna le és ha barátaink részt vennének benne.

Mikor azonban észrevette, hogy Rosen erre a ceremónia nélkül való meghívásra nagyon ijedt arczot vág, gyorsan hozzátette:

— Igaz, igaz, az etikett, a ruha! Erre nem is gondoltam! Az ostom óta minderről leszoktunk, és főudvarmesterünk sok javítani valót talál majd ezeken a dolgokon. . . Csak azt szeretném, ha holnap kezdené a munkáját.

Ebben a pillanatban a tágranyitott ajtók mögött megjelent a főudvarmester, és jelentette, hogy ő felségeik ebédje készen van. A kis hercegnő hirtelen felgyenesedett, hogy Keresztélynek karját nyujtsa, a király azonban a királynét fogta karon és mitsem törődve vendégeivel, bevezette a terembe.

Az, a csillárok és lámpák daczára is csaknem sötét volt, s úgy tetszett, mintha az ebből a szobából száműzött napfény az alkony árnyát vetette volna a butorokra. Ezt a szomorú benyomást még növelte az ellentét, melyet a hosszú, nagy asztal és a kevés ven-

dége képezett; az egész fogadót fel kellett forgatni, hogy a fő-fő-ilem követelményeinek megfelelő asztalt találjanak, melynek egyik végén a király, meg a királyné ültek, anélkül, hogy mellettük, vagy velük szemben helyet foglalt volna valaki. Ez a kis Rosen herczegnőt csodálkozással töltötte el. A ruhák sokfélesége sem tetszett neki. Keresztélynek rövid volt a kabátja, a királyné utazóruhában ült ott, Herbert séta-toálettje nagyon elültött szerinte Alfeus atyának reverendájától, ehhez meg a tábornok gazdag diszítésű egyenruhája — összevéve nem volt nagyon impozáns az egész. Csak a káplán ruhája volt egy kissé magasztos.

— Quae sumus sumpturi prima die in exilio. . .
mondta a szerzetes kinyújtott kezekkel és úgy látszott, mintha ezek a lassan ejtett szavak meghosszabbítanák a király számkivetésének idejét.

— Amen, rebegte a trónjától megfosztott fejedelem, amint a latin szavak eszébe juttatták mindazon keserveket, melyeket a száműzetés okozott neki.

De a sima, könyed embernél a legerősebb benyomások sem tartottak sokáig. Alig ült le, visszatért a vidámsága, sokat beszélt, még pedig a jelenlevő párisi nőre való tekintetből, franczia nyelven, melyet tisztán, bár némi olaszos kiejtéssel, beszélt. Komikusan hőködő hangon beszélte el az ostrom néhány epizódját: hogy milyen komikus figura volt Silvis Eleonóra márkirány, zöld kalapjában és csudálatos kendőjével. A gyanutlan hölgy szerencséjére a neveltjeivel együtt más szobában ebédelt és a király tréfáira felhangzott kaczagást nem hallotta. Azután Boskovich meg a virággyűjteménye voltak a király élceinek célpontjai; igazán úgy tetszett a dolog, mintha a rakoncátlanságával meg akarta volna magát boszulni, a helyzet súlyos voltán. Boskovich udvari tanácsos apró emberke volt, bizonytalan korban, félénken, szendén maga körül tekintető, hülye nyul-szemekkel; jelentékenyen értett a jogtudományhoz és szenved-

délyesen szerette a botanikát. Raguzában a jogtudósnak nem volt dolga, hát egy olyan ember öntudatlan vakmerőségével látott lövöldözés közben a növénygyűjtés munkájához, mint akinek egész lényét egy eszme foglalja el; a legnagyobb lármában, zavarban csupán egy gondolata volt: gazdag növénygyűjteménye, melyet a felkelők kezében kellett hagynia.

— Képzeld csak el szegény Boscovich, mondta neki Keresztély, hogy megijeszszé, gondold el, milyen örömtüzet gyujthattak volna a te száradt növényeiből. Kérdés az is, hogy a köztársaságnak, melynek olyan kevés a pénze, nem jutott-e eszébe, hogy itatóspapíro-sáidból esőköpenyt csináltasson a katonaságának?

A tanácsos a többiekkel együtt nevetett, de aztán dult arcczal rebegett valamit, elárulva ezzel gyerekes félelmét.

— Milyen gyönyörű, milyen elmés a király! gondolta a hercegnő, akihez a király minden perczben odafordult, hogy ezzel is csökkentse a távolságot, melyet a czeremoniák erőltettek rájuk.

Öröm volt látni, hogy a felség tekintetétől milyen egyszerre felvidult a kis hercegnő, mint játszott a legyezőjével, mint sikoltott és dőlt hátra a nevetéstől meg-megrendülő felső testével. Ugy látszott azonban, hogy a királynő távol akarja magát tartani ettől a pajkos vidámságtól.

Csak néhány megjegyzést, mindig csupán azért, hogy a király bátorságát, hadászati ismereteit igaz világításba helyezze, aztán folytatta beszélgetését a vén tábornokkal, aki félhangosan tudakozódott az udvar tagjainak dolgairól, akiknek megvolt az a boldogságuk, hogy az uralkodót Raguzába kísérhették. A legtöbbben ott maradtak közülök s majdnem minden névnel, melyet Rosen kérdezősködései közben kiejtett, a királyné komoly szava hangzott válaszképpen:

— Meghalt, meghalt.

Ugy csengett ez a szó, mintha a még friss bánatot hirdető lélekharang hangja volna.

Ebéd után azonban, amikor a terembe visszatért, Friderika valamivel vidámabb lett; Colettet a pamlagra, maga mellé ültette és azzal a kedves bizalmassággal beszélt vele, mely olyan rokonszenvéssé tette őt s ámblynek ugyanaz volt a hatása, mint szép kezének szorításaé. Mintha ezek a finom, erős ujjak jöttévi erélyt kölcsönöztek volna annak a kéznek, melyet átkulcsolták.

Hirtelen megszólalt a királynő:

— Jöjjön, megnézzük, hogy lefektették-e már Zarat.

Egy hosszú, ládakkal és nyitott bőröndökkel, egymásra dobált ruhadarabokkal és fehérneművel telepakott folyosó végén volt a kis hercegnek szobája, mely az ernyős lámpának fényétől volt bevilágítva. Egy cseléd bőröndön ülve aludt; a fején a dalmát nők fejéke, a fehér főkötő meg a vörösszegélyű kendő fehérlett. Az asztal mellett az udvarmesternő aludt, könyökét gyöngön odatámasztva az asztalra, az öleiben nyitott könyv hevert. Még álmában is ott volt az arcán az a regényes és érzelgős vonás, amelyet a király az imént csufolt ki. A királyné belépése nem ébresztette föl; a gyermek azonban agyfüggőnyeinek suhogására odanyomta kis öklét a fekvőhelyére és merev, tágra nyitott szemmel tekintve anyjára, fel akart ülni az ágyán. Nehány hónap óta annyira megszokta, hogy éjjel felébrészszen, a szükésre felöltöztessék és hogy uj alakokat, arcokat lásson maga körül, hogy álma nem volt többé a régi, egészséges, megszakíthatatlan, nem volt többé az a boldogságos utazás az Alom birodalmában, melynél a lélekzet szabályosan, alig észrevehetően mozgatta kis, félig nyitott száját.

(Utánnymás tilos.)

— Jó estét, mama, — mondta egészen halkan, megint menekülnünk kell?

Ez az alázatos, megható kérdés eléggé jellemezte a gyermeket, aki nagyon sokat szenvedett és erejét felülmuló szerencsétlenségen ment keresztül.

— Nem, nem kedveském, most már biztonságban vagyunk. Aludjál, aludnod kell,

— Ó, annál jobb. Robistor óriással' megint elmegyek majd az üveghegyekbe. Olyan jó volt ott.

— Ezek az Eleonóra asszony meséi, melyek elcsavarják a gyerek fejét — mondta a királyné halkan. Szegény kicsike, az élet olyan kevés vidámságot nyújtott neki, hogy csak a mesékben találja örömét. Mégis, csak hamar el kell majd határozniunk magunkat, hogy valami másra is tanítsuk.

Mialatt ezeket mondta, lesimitotta a gyermek párnájának ránczait és, mint valami egyszerű, polgáranya, nagy gyöngédséggel igazította meg az ágyacskát, ami Colettének a királyságról alkotott nagyszerű véleményét erősen meggyöngítette. Amikor aztán lehajolt, hogy fiát megcsókolja, ez a fülébe sugva, azt kérdezte, hogy a messziről idehallatszó zajt az ágyu, vagy a tenger okozza-e? Egy-két másodperczig a bizonytalan, folytonosan tartó zajt hallgatta a királyné, mely időnként megreszkettette az ablakokat és az ajtókat, a házat, tetejétől alapzatáig, megrázta, gyöngébb, majd erősebb lett és végre folyton megújuló hanghullámokban a távolban elenyészett.

Ez — Páris, fiam. Aludjál csak.

És a trónjáról lebukott kicsike, akinek Párisról mindig, mint a menedékhelyről beszéltek, a forradalmi város lármájától megnyugtatta, álomba merültek.

A királyné és Colette visszatértek a fogadó terembe, ahol fiatal, előkelő hölgyet találtak, aki a királylyal csevegett. A beszélgetés bizalmas hangja és az a távolság, melyben a többiek tőlük álltak, azt mu-

tattak, hogy az illető magas állásu személyiség. A királyné a csodálkozás hangján kiáltott föl;

— Mária!

— Friderika!

Tárt karokkal siettek egymás felé.

Rosen Herbert feleségének kérdő tekintetere megmondta a látogató nevét; a palermói királyné volt. Valamivel magasabb és karcsubb volt, mint illyriai unokatestvére és néhány évvel idősebbnek is látszott nála. Sötét szeme, fekete, a homlokáról simán felfésült haja, halvány arczzsine, olasz nőnek tüntették föl, ámbar német családból született. Nem volt benne semmi németes, csupán a hosszú és éppen nem tele felső testének feszes tartása és arcának büszke mosolya. A korán árvaságra jutott Friderika ezzel az unokatestvérével együtt nevededett Münchenben és daczára későbbi elválásuknak, mindig melegen vonzódtak egymáshoz.

— Tudod, nem is várhattam be . . . , mondta a palermói királyné, kezében tartva barátnője kezét. Cecco soha sem jött haza, hát nélküle mentem el. Olyan gyakran gondoltam rád, mindkettőtökre . . . , Csöndes éjszakákon úgy tetszett, mintha Raguzáról, Vincennesről hallanám az ágyudörgését.

— Csak a caserta-i ágyubömbölés visszhangja volt az, szakította félbe Keresztély, czélozva arrra a hősiességre, amellyel a királyné néhány év előtt a detronizálása és száműzetése ellen védekezett.

— Ah, igen, Casertá! — sóhajtott föl a palermói királyné. Bizony, faképnél hagytak bennünket. Milyen együgyűség volt tőlük! Mintha a föld valamennyi koronájának nem kellene egyetértenie! . . . No, de hiszen most már vége mindennek. A világ kirepült tengelyéből . . .

Aztán Keresztélyhez fordult.

— Mindegy! Tisztelet, becsület önnek! Ugy bukott, mint egy király!

— Oh, mondta ez, Friderikára mutatva, a valódi király kettőnk közt . . .

Feleségének egy intése elhallgattatta. Mosolyogva hajolt meg és forgolódzott a sarkán.

— Jer, Herbert, szivarozni szeretnék, mondta hadsegédének és kilépett vele az erkélyre.

— Nekem ő felségével el kell mennem, mondta neki Herbert halkán, az atyám majd haza visz téged.

A király is oda lépett hozzá :

— Azért ne haragudjék rám nagyon, hercegznő. Megköszönöm a szolgálata.

— Életünk minden pillanata a felségedé, felelte a fiatal ásszony, szentül meggyőződve arról, hogy valami rendkívül fontos és titkos ügyről, sőt talán az összeesküvők első összejöveteléről van szó. Ah, ha csak ő is ott lehetett volna köztük.

Keresztély a királyné szobája felé indult, de az ajtónál megállt.

— Itt sirnak, mondta visszafordulva Herberthez. Ide nem megyek be. Jó éjt!

Az utcára érve, az öröm, a megkönnyebbülés hangos kiáltásában tört ki, karjával belekapaszkodott hadsegéde karjába és hatalmas füstfelleget futt friss, még a vendéglő ajtajában meggyújtott szivarjából.

— Látod, barátom, mondta, olyan jól érzi magát az ember itt a többiek közt. Bészélhetek, tehetek amit akarok és hácsines lány halad el mellettem, hátrafordulhatok és megnézhetem, anélkül, hogy az európai egyensúly veszélyeztetve volna. Ez a számkivetés előnye. Mikor tiz esztendő előtt itt voltam, csak a Tuilérák ablakából, meg a disz-kocsi magas üléséről láttam Párist. Most mindent meg akarok ismerni, mindenüvé el akarok menni. De az ördögbe is, én itt réhanok, száguldok, te pedig

— sántikálsz utánam, szegény Herbertem. Gyere, üljünk kocsiba.

A herceg tiltakozni akart. Erősítgette, hogy a lába nem fáj; elég erősnek érzi magát, hogy gyalog is elérjen a célhoz. De Keresztély nem engedett.

— Nem a, mondta vidáman, nem akarom, hogy a kisérőm már az első alkalommal megbetegedjék.

Odaintett egy kocsist, aki kocsijának ropogása és gebéje csontos hátának örökös ostorozása közben a Concordia-tér felé igyekezett. A király könnyedén beugrott a kocsiba és gyerekes örömmel ült le az öreg, rongyos ülőpárnára.

— Hová, királyom? kérdezte a kocsis, anélkül, hogy sejtené milyen jól választotta a megszólítást.

És Keresztély, Illyria királya, az iskola mögé bujt ficzkó büszke, győzelmes hangján válaszolt:

— Mobbille-be.

MÁSODIK FEJEZET.

Egy royalista.

Két ferenczrendi szerzetes sietett a Monsieur-le-Prince utcán végig; fedetlen kopasz fejüket verdeste az eső. Az utca, daczára a quartier Latinben tett változtatásoknak, melyek ennek a városrésznek régies jellegét nem tudták megváltoztatni, még mindig megtartotta eredeti formáját. A diákok utcája volt, tele könyvkereskedésekkel, tejesarnokokkal, szatócsüzletekkel meg olyan üzletekkel, melyekre ez volt irva: »Arany- és ezüstneműek vásárlása és eladása.« Ezek a boltok mindig tele vannak, nappal éppen úgy, mint az éjszaka egy részén diákokkal, persze nem olyanokkal, mint azelőtt, akiknek alacsony sipkájuk van, amely alól leomlanak göndör hajfürteik, hanem

leendő ügyvédek, divatos, szűkfelöltőkben, előkelően fésült hajjal, keztyüs kézzel óriási bőrtáskákkal a hónuk alatt. Az arczuk ravasz és hideg. A jövő orvosai is ott vannak ezekben a boltokban; ezek meg olyan urak, akik a naturalista természetű tanulmányaik daczára is fogékonyak az élet örömei iránt és szívesen kárpótolják magukat azért, hogy folytonosan a halállal kell foglalkozniok.

Ebben a korái órában az utca tele volt fiatal leányokkal, kik a reggeli öltönyben, papucsban, az éjszakai virrasztástól vörös szemmel, fésületlen hajukat főkötő alá gyömöszölve, tejet vásároltak reggelire. Némelyikük nevetgélve sietett az esőben, mások méltóságteljesen, a pléh-edényeket hanyagul tartva kezükben, a letiprott sarku czipőben és szinehagyott ruhában is a szinpadi herczegnők közönyös fenségével haladtak előre. Minthogy pedig a szűkfelöltő és az óriási bőrtáska daczára is fiatal marad a fiatal szív: a diákok bizony odamosolyoktak a szépek felé:

— Ej, nézd csak: Lea!

— Jó reggelt Clémence.

Az egyik gyalogutról a másikra ilyen kiáltások röpködtek; futtában megbeszéltek az esti összejöveteleket a »Medicis«-hez vagy a »XIII. Lajoshoz« címzett kávéházban; néha aztán az ugynevezett merész és rosszul fogadott tréfák alkalmat adtak arra is, hogy az örökké egyforma hölgyek olyan kijelentéseket tettek, melyek nem nagyon illettek az ajkukra.

— Pusztuljon, maga szemtelen!

A szerzetesek csuhájának furcsának tetszhetett, hogy surolnia kellett ezeket az ifjakat és leányokat, a kik a szemükbe nevettek a szerzeteseknek. Persze, csak úgy titokban, mert az egyik francziskanus, aki olyan sovány, fekete és száraz volt, mint a szent János-kenyér, a bozontos szemöldeivel oly ijesztő mint egy kalóz és a redős, kötéllel összetartott csuhája az

atléta idomait és izmait árulta el. Különben sem ő, sem lársa nem törődött sokat az utczával, melyen nagy lépésekkel, maguk elé tekintve, siettek tova.

Az idősebbik hirtelen megállt és odaszólt a társának.

— Itt van.

Ez az »itt« szegényes és rossz hírű vendégfogadó melynek bejárása egy »könyvkereskedés« meg egy »sörfőző« közt volt; a »könyvkereskedés«-ben ujságokat, régi röpiratokat, »szép új nótákat« árulgtak két krajczárként darabjáért; aztán meg képekkel gazdagon ellátott könyveket, melyekben a Paprika Jancsi minden képzelhető alakban szerepelt; a sörfőző »Rialtó«-hoz volt czimezve és nem állt egyébből, mint egy pinczebódéból, meg egy kisasszonyból, akinek velencei fejéke vala.

— Elment Elysée ur? — kérdezte az egyik szerzetes, beszólya a fogadó egyik ablakán a szobába.

Egy kövér asszonyság, akinek nagyon sok diszesen butorozott szobán kellett átsétálnia az életében, míg magának bérelhetett egyet, lustán, hanyagul válaszolt a kérdésre:

— Hogy elment-e? Ebben az időben? Inkább azt kérdezték volna, hogy visszajött-e már.

Mikor azonban észrevette a csuhát, rögtön megváltoztatta a hangját és a legnagyobb ijedtséggel mondta meg *Mérait* Elysée lakásának ajtó-számát.

— 36-dik szám; az ötödik emeleten. A folyosó végén.

A szerzetesek felsiettek a lépcsőn és egy sereg szűk folyosón mentek keresztül. Az ajtók előtt számos piszkos csizma, meg kis, a szivárvány minden színét viselő női czipőcskék sorakoztak, melyek akár elegánsak voltak, akár viseletesek, a tulajdonosuk erkölcsiéről egyformán szép históriákat mesélhettek volna mind-megannyian. A szerzetesek azonban rájuk se nézve, haladtak el előttük, daczára annak, hogy a durva csu-

hájuk és a lelógó nagy keresztjük a legérdekesebb czipóket érintették utközben. Csak pillanatra hőköltek vissza akkor a mikor egy csinos leány, piros alsószoknyában, férfikabátot vetve meztelen vállára és karjaira, a harmademeleti folyosón végigszaladt és a lépcsőhez érve, lekiáltott valamit a pinczérnek.

A két ember csak jelentős pillantást váltott.

— Ha ez az az ember, akiről maga beszél, dörmögte a kalóz-pofájú idegenszerű kiejtéssel, akkor furcsa kis tartózkodási helyet választott magának.

A másíknak finom, okos vonásaira szelid, papias ravaszásra és türelmességre valló mosoly ült.

— Szent Pál a pogányok közt mormogta.

Az ötödik emeletre érve, a szerzetesek egy pillanatra zavarba jöttek, mert az alacsony és sötét folyosón az ajtók számát nem tudták felismerni. Némelyik ajtóra névjegyek voltak kiszögezve, melyeken csupán női keresztnév volt olvasható, de sem a társadalmi állás, sem a foglalkozás nem volt megjelölve; például: »Mlle Alice.« És az ilyen ajtók valamelyikén kopogtásának a jámbor férfiak, találomra?!

— Biz isten, nincs más hátra, mint, hogy a nevet kiáltsuk, mondta a fekete szemöldökű, és rögtön harsogó hangon, mint a hogy vezényelni szokás, elkiáltotta magát:

— Méraut ur!

Épp ily erősen és áthatóan hangzott fel a válasz a folyosó másik végén volt szobából. És mikor az ajtó kinyílt, ugyanaz a hang vidáman csengett tovább:

— Hát ön az, Menyhért páter? Az pech! Azt hittem, valami pénzes levél . . . De azért tessék csak . . . üdvözlöm tisztelendőségeket, — tessék helyet foglalni, ha találnak.

Valóban, a butorok könyvekkel, ujságokkal, folyóiratokkal teljesen be voltak borítva, úgy hogy a tizen-nyolczadrangu fogadó silány berendezését, a piszkos

padlóból, a rongyos pamagból és a három székből igen kevés volt látható. Az ágyon nyomtatványok heverték ruhadarabok szomszédságában, a vékony barna takarón, ez alatt pedig a szoba lakója pihent és azzal foglalkozott, hogy piros czeruzával aláhuzogatta a nyomtatványok egyes sorait. A szegényes dolgozó szoba a világságot a szomszéd háztetőkről kapta, melyek visszaverték az ólomszürke égbolt gyöngé fényét; ugyanez a szín volt az uralkodó Méraut hatalmas, szenvedélyes vonásain és ez a csodálatos szürkeség olyan különös, okos és szomorú kifejezést kölcsönzött arcának, olyan sajátossá tette azt, aminővel csak Párisban találkozik az ember.

— Még mindig ebben a lyukban vagyok, a mint látja Menyhért atya. Hja már így van a dolog. Mikor tizennyolcz év előtt Párisba jöttem, ide szálltam s azóta nem mentem el innen. Minden sarokban egy álom, egy reményem van eltemetve, melyeket itt látok viszont megint ezekben az irásokban a porrétegekben. . . Meg vagyok róla győződve, hogy jobb éneket hagynám itt, ha elköltözném. . . Ez olyan bizonyos, hogy akkor is megtartottam a szobát, amikor elutaztam oda. . . .

Nos, hogy is áll a dolog az utazásával? kérdezte Menyhért atya, a szemével intve társának. Azt hívém sokáig fog oda maradni? Hát mi történt? Talán nem tetszett az állása?

— Óh, ami azt illeti, felelte Méraut, megrázva sörényét, bizony az állás nem is lehetett jobb. Egy nagy követ fizetését kaptam, lakásom, lovaim, kocsim, szolgáim voltak. Az egész világ szeretetreméltó volt hozzám, a császár, a császárné, a főherczegek, — és mégis unatkoztam. Páris kellett nekem, a Quartier Latin, könnyű, meleg, fiatalos levegőjével, az Odeon karzata, a sajtóból kikerült új könyvek, melyeket állva lapoz át ember.

— De ez nem minden, folytatta azután és a hangja komolyabb lett. Ön ismerte elveimet, Menyhért atya. Tudja, mit akartam, mikor azt az állást elfoglaltam, — a kis emberből királyt akartam csinálni, valóságos igazi királyt, a milyent most már ritkán lát az ember, felakartam nevelni, kiképezni, az élet nagy feladataira előkészíteni, melyek túlnőnek a fejükön rendesen, lenyomja őket, mint a középkori fegyverzet, mely a gyűjteményeink közt látható, hogy megszegyenítse kiskorú válunkat, összenyomult mellünket. De aztán szépen jártam, kedvesem. Liberálisok, reformerek, aladók játszották ott az első szerepet, új eszméikkel; ezek a nyomorult filiszterek, akik nem tudják megérteni, hogy a pusztulásra kárhoztatott királynak inkább a harcban, a lobogóba burkolózva kell elesnie, semmint tőrnie, hogy a nagyapó-székből tologassa ide-oda valamely parlament. Mindjárt az első lecke-óra után óriási felfordulás volt a palotában. »Honnán jön ez az ember, mit akar ez a barbár?» kiáltották. Aztán a lehető legnagyobb szeretetreméltósággal kérték, hogy csupán az egyszerű pedagógiai kérdésekre szorítkozzam. Ezt aztán megköszöntem szépen, vettem a kalapomat és ajánlottam magamat ő felségeiknek.

A hangja erős volt és tiszta, és szónor, a fém csengéseként hangzó délies kiejtése még zenésebbnek tüntette föl az organumát. Beszédközben az arcza is megváltozott. A nyugodt állapotában aránytalanul nagy, csunya fejét fekete, vad rendetlenségben leomló sörényszerű haja diszitette, melynek egy tincse elől a homlokánál teher volt; az orra széles és szabálytalan, a szája nagy szakálltól nem árnyékolta erélyt kifejező; a bőr színe oly sötét, mintha égett volna és terméketlennek, porhangósnak tetszik, mint a vulkánikus talaj. A szenvedélyessége azonban szokatlanul élénkké, elevené tette ezt a fejet; mintha függöny, sűrű fátyol szakadna szét a tüzhelyen és a lángok jólesően és meleget su-

gározva, lobbanának föl utána: úgy lángolt a bőbeszédű szenvedélyessége a szemében, orrán és ajakán és szívének meleg vére elevenné tette a virrasztástól halavány arcját. A Languedoc kopár, terméketlen, portól szürke vidékei, Méraut szülőhelye, mikor a kérlelhetetlen nap a felhőtlen égen aláhanyatlik, szintén ilyen tündéris fény- és árnyképekben tündöklük, melyek a fény kialakásához, a szivárvány lassu, csöndes elenyésztéséhez hasonlítanak.

— Tehát megunta ezeket a gyönyörűségeket? kérdezte a vén szerzetes, akinek behizelgő, tompa hangja a legnagyobb ellentéte volt Méraut szenvedélyes kitörésének.

— Teljesen, mondta ez erélyes hangon.

— Egyik király nem olyan mint a másik. Ismeretek egyet, akinek az önnézetei . . .

— Nem, nem Menyhért atya. Annak vége. Még megkísérelni sem akarnám többé a dolgot, mert félek, hogyha közelebből megismerem a koronás főket, örökre elmúlnának a királpárti érzületeim.

A ravasz szerzetes rövid szünet után kerülő után közeledett Mérautohoz.

— A hat hónapi távollét károkat okozhatott magának . . . Ugy-e?

— No nem, legalább nem sokat. Először is Sauvadon bácsi hü maradt hozzám, tudja az a bercy-i gazdag borkereskedő. Minthogy a hugánál gyakran vannak társaságok és ő részt akarna venni a társalgásban azzal a feladattal tisztelt meg, hogy hetenkint háromszor »gondolatokat verjek belé mindenféléről«, amint ő mondani szokta. A jó ember naivsága és bizalma igazán megható. »Méraut ur, mit higgyek erről a könyvről?« — »Azt, hogy utálatos.« — De mégis azt hittem . . . tegnap este hallottam a herczegnőtől . . .

— »Ha már van önnek véleménye, akkor én fölösleges vagyok itten.« — »Nem, nem, drága barátom, hisz jól

tudja ön, hogy nekem nincs véleményem. — Tényleg úgy van, hogy mindent vakon elfogad, amit nyújtok neki. En úgy szólván a gondolkodó lelke vagyok, úgy hogy távollétem alatt nem is beszélt többet, mert nem voltak gondolatai. Látnia kellett volna az örömet is, amelylyel fogadott, mikor visszatértem. — Azonkívül két oláhom is volt, akiket államjogra tanítottam. . . . Elvégre ez is valami . . . Most meg »Emlékirat Ragusa ostromjáról« czimmel irtam valamit, hiteles okmányok alapján.

Mialatt fokozódó izgatottsággal olvasta föl lángoló kifejezésekkel téli munkáját, a fogadó népe nevetés, lárma, pohárcsörrenés, tányércsörömpölés és egy agg zongora kellemetlen hangjai közt fölébredt a fogadó népe.

A szerzetesek azonban nem törődtek a hangoknak eme zagyvalékával, annyira el voltak ragadtatva a királyság védelmére irt hatalmas izzó szenvedélyességű czikktől; a nagyobbik közülök remegett az izgatottságtól, toppantott a lábával s csak úgy nehezen tudta elfojtani lelkesült felkiáltásait, mialatt izmos karját széles mellére nyomta, mintha szét akarná zuzni. Mikor a felolvasásnak vége volt, a karjaival ide-oda hadonázott és valósággal kilökte magából ezeket a szavakat.

— Igen, úgy van! Ez az igazi! Az isteni, a törvényes, az abszolút jog! Nem kell parlament, ügyvédség! Tűzbe az egész csürhével!

Ez alatt úgy fénylett, úgy lángolt a szeme, mint a szent Hermandadtól megégett máglya. A csöndesebb Menyhért atya megelégedett azzal, hogy Méraut-nak szerencsét kívánjon a művéhez.

— Remélem, hogy most mégis csak a neve alatt adja majd ki a könyvet.

— Éppen oly kevésbé, mint a többieket. Hisz ön tudja, hogy nem vagyok hiu ember, s csak gondolataimat akarom terjeszteni. A könyvet megfizetik — a

mit különben Sauvadonnak köszönhetek — de én ingyen is épp oly szívesen megírtám volna. Oly szép dolog a süllyedő királyság történetét leírni, a régi, a királyságokkal együtt tönkremenő világ mind gyengébbé váló lélekzetvételeét hallgatni. . . Ez legalább oly király, aki királyilag bukott és aki bukásában is büszke példát adott másoknak. Mondom, hős ez a Keresztély. A naplóban, mely a főrésze az emlékirattaknak, egy séta van elbeszélve, melyet a király Szent-Angelónál golyózáporban tett meg. . . Igazán, fényes dolog!

A két szerzetes egyike lehorgasztotta fejét. Jobban tudta, mint bárki más, hogy áll a dolog ezzel a sétával, de egy nála hatalmasabb akarat hallgatásra készítette. Megelegedett azzal, hogy odaintsen a társának, aki rögtön felemelkedett és Mérauthoz fordult:

— Jól van hát. Ennek a hősnek a fia az, aki miatt Alfeus atyával idejöttem. Elvállalná ön a királyi herczeg nevelését?

— Nálunk nem kap ön sem palotákat, sem kocsi, folytatta Alfeus atya szomorúan. Trónjuktól megfosztott fejedelmeknek fog szolgálni, akiknek környezete a több mint egy év óta tartó számkivetés által csöndes és szomorú lett. A királyra azelőtt rájött néha a liberáliszmus, de bukása óta belátta ennek helytelenségét. És a királyné, — a királyné fenséges, — meg fogja látni.

— Mikor? kérdezte a lelkesült Méraut, aki megint arról kezdett álmodozni, hogy a szíve szerint fog királyt alkotni.

Rögtön megbeszélték, hogy a következő napon találkozni fognak.

A templom kapuja nyitva volt; elegáns fogatok álltak meg előtte. Az isteni tisztelet megkezdődött; or-

gonazugás és ének hallatszott ki az utcára. A templom üres volt, a világítás gyér, csak a kis oltári lámpák és a hulló hó gyöngé világitásától derengett félhomály a helyiségben. A templom hajója csaknem köralaku volt; a falakról hosszú zászlók lengtek alá, Jeruzsálem vörös keresztjével diszitve, mellettük tarkára festett szobrok álltak, elől az osszunai márvány Margit-szobor. A festett, gerendákkal megerősített fatető, a főoltár, a mennyezet alatt, a kórus üres székeivel, és a hold elenyésző sugarai a felütött ima könyvön: mindez ingó, határozatlan körvoalakban látszott csak. A kórus alatt rejtett lépcső vezetett a templom alsó részébe, ahol ma — talán a katakombákra való emlékezettel — az isteni tiszteletet tartották.

A terem szélén, római oszlopoktól tartva, látható volt a jeruzsálemi szent sír utánzata, melynek alacsony ajtaját és szűk kriptáját számos lámpácska lobogó lángja világitotta be; fényük a színes viaszból formált élet-nagyságu Krisztusra esett, kinek vérző sebei a fehér lepel alól rózsaszínűknek látszottak. A másik oldalon sajátságos, az egész keresztény hőskölteményt magába foglaló szobor-csoport állott, Krisztus születését és gyermekkorát ábrázolva. És úgy, mint akkor régen, most is egész sereg gyermek és vén asszony állt a bölcső előtt, azok a lények, akik szeretetet szomjaztak és csodára áhítoztak, azok a szegények, akiket Jézus olyan nagyon szeretett — és az alázatos hívők soraiban egészen elől két előkelően öltözött férfit és két sötét öltözetű hölgyet látott a csodálkozó Elysée. A hölgyek mély áhítatba merülve térdeltek a kemény kövön; az ifjabbik közülük kis gyermeket tartott imára kulcsolt védő kezeiben.

— Ezek királynék mondta, egy vén asszony, csaknem magánkívül a csodálkozástól.

Elysée összerázkódott és közelebb lépve, felismerte Illyria királyának finom, arisztokratikus vonásait és

mellette a palermói király barna, csontos, ifjusága daczára is. kopasz fejét. A két asszonyból nem látott egyebet, mint fekete és szőke hajfürtöket és az egyik nőnek szenvedélyes mozdulatait. Mily jól ismerte a ravasz pap ezt a Méraut-t, a mikor ilyen körülmények közt mutatta meg neki a királynét és gyermekét, az új növendéket. Ezek az elüzlött királyok, kik bemutaták hódolatukat egy istennek, aki szintén rejtőzni látszott sirjában, a bukott királyság és az elhanyagolt kultusz közt való hasonlatosság, a számkivetés szomorú csillaga, mely ezeket a szegény királyokat üres kezekkel egy kietlen külvárosban fekvő Betlehembe vezette, mindez fájdalmas érzelmekkel töltötte el a keblét. És a gyermek, aki olyan megható mozdulattal emelte föl kis fejét Krisztus bölcsője felé, amint gyerekes kíváncsiságát elnyomta valami szenvedő tartózkodás — ennek a hat éves homloknak láttára, melyre a jövő előre vetette árnyékát, arra gondolt Elysée, mily benső szeretettel és legjobb tudása szerint kell majd bánnia a gyermekkel, hogy ez a gyöngéd emberi bimbó pompás virággá fejlődhessen.

III. FEJEZET.

Saint-Mandében.

Az illyriai király udvarával Saint-Mandébe költözött át.

Itt adta Méraut az első leczkeórát a királyi herczegnek egy esős, téli reggelen, azon a helyen, ahol a királyné szokott szomorú álmodozásaiba merülni. Most ez a szoba egészen át volt alakítva: könyvek, térképek heverték az asztalon és a világítás gyér volt, mint egy műteremben. Az anya egyszerű, fekete ruhában ült himzése mellett, közelében a tanító, vele szemben tanítványa foglalt helyet, mindannyian elfogultan az első tanóra izgalmától. A kis herczeg felismerte ezt a gigá-

szi főt, lángoló szemével; emlékezett rá, hogy ezt az embert a templom felhomályában karácsonykor látta és látására eszébe jutott Robistor óriás, meg Merlin varázsló, s hitte, hogy a csodaalakok egyike van itt előtte. Elysée gondolatai épp ily fantasztikusok voltak, ő a kis gyöngye gyermekben, a korán vénült beteges arcban, a ránczos homlokban, a jövő uralkodójának képét látta, hitte, hogy ez a gyerek embereket, népeket fog majd vezetni és komoly, izgalomtól remegő hangon szólt neki.

— Fenség, ön valaha király lesz, meg kell tehát tanulnia, hogy mi az a király . . . jól nézzen meg engem, jól hallgasson meg, s amit szájam nem tud elég világosan kimondani, hódolatteljes tekintetem fogja jobban kimagyarázni.

Lehajolt a gyermekhez és megmagyarázta neki az Isten kegyelméből való királyság eszméjét, a királyok hivatását, elmondta, hogy az uralkodók Isten és a nép közt állnak és olyan a kötelességük, s felelősségük, mint egy halandóé sem e világon . . .

Hogy a kis herczeg megértette mindezt, nem nagyon valószínű, — talán érezte, hogy valami éltető melegség veszi körül, járja át. A himzésére hajlott királyné azonban örömteljes meglepetéssel szivta magába a szavakat, melyeket évek óta kétségbeesetten várt, melyek fölrázták, fölbresztették szendergéséből. Oly sokáig álmodott magányában! Annyit, hogy kimondani sem tudta, s a melyeknek most Elysée kifejezést adott.

Mialatt ezt az embert, lelkesedéstől sugárzó vonásait szemlélte, éles ellentétképpen felmerült előtte Keresztély határozatlan, mosolygó arcza. Oh, ha ilyen lett volna Keresztély, akkor ők ketten most a trónon ülnének, vagy — a romok alatt. . . És különös! Mialatt önkéntelen figyelemmel nézegette Elyséet, úgy tűnt föl neki, hogy látta már valamikor és halotta a hangját. Ugyan hol is láthatta ezt a genialis homlokot,

hol hallhatta ezt a csengő hangot, mely lényének bensőjében, szívének legrejtettebb zugában viszhangot keltett?

Mialatt a tanítás folyt az »udvar« a nagy teremben hangos diskurzust folytatott. A beszélgetést kocsizörgés szakította félbe: Herbert érkezett meg.

— Mily későn érkezel a szolgálatra, mondta neki a herczeg szigoruan.

Herbert, aki korá daczára remegett az atyja előtt, elpirult és néhány szót dadogott a mentiségére:

— Vigasztalhatatlan vagyok . . . Nem én vagyok az oka . . . egész éjjel szolgálatom volt.

— Tehát azért nem érkezett meg a király? kérdezte a herczegnő.

A herczeg sötét tekintete elnémitotta. A király magaviseléséhez senkinek semmi köze.

— Menj fel gyorsan, a királyné ő felségének szüksége lesz rád.

Herbert engedelmeskedett, miután hiába iparkodott mosolyra birni forró szeretett Colette-jét. Ez duzzogva ült a pamlagra, ökölbe szoritott gyerek-kezelvel összegyürve kék ruhájának fodrait. Pedig Herbert már néhány hónap óta azon fáradozott, hogy szép embert csináljon magából. Feleségének parancsára bajuszt növesztett, ami az éjszakai virrasztástól és a súlyos szolgálattól halvány vonásainak iszonyu harcias kifejezést kölcsönzött. Ennek daczára azonban a herczegnő jelenlétében rendesen gyerekes és buta arczot vágott, Colette pedig kedves nem törődéssel bánt ezentul is, ujabban is bizonyítva ezzel, hogy a feleség számára sohasem »nagy férfi« a férj.

— No, hát mi bajod van megint, kérdezte a hirtelen visszatérő férjet, aki rendkívül ijedtnék látszott.

— A király még mindig nem érkezett haza.

A jelenlevőkre, mint a villámesapás hatott ez a

néhány szó. Colette igen halványan, könyvelt szemmel ugrott föl a helyéről:

— Lehetséges?!

A herczeg rövidesen szólt:

— Nem jött haza? És ezt senki sem jelenti nekem. Silvis asszony boája idegesen rángatózott.

— Ha csak nem történt valami baja, mondta Colette, nála egészen szokatlan izgatottsággal.

E felől Herbert megnyugtathatta. Lebeau, a komornyik, nem hallott semmi rosszat a királyról, aki mellett volt, hát nem történhetett semmi komolyabb baj.

Boscovich, minden izében remegve, kérdezősködött:

— A királyné ő felségét talán csak értesítették?

— Bizonyosan nem, felelte Colette, mert a királyné csak az imént mondta, hogy az új tanítót az ebéd alatt be fogja mutatni a királynak.

És halkán, de azért elég hangosan arra, hogy mindenki meghallhassa, hozzátette:

— Az ő helyén jól tudnám, mit tennék.

A vén herczeg haraggal fordult a kis polgár-leányhoz és éppen leczkét akart neki tartani a királyok iránt tartozó tiszteletről, amikor a királyné Elyséetől és a kis herczegtől követve, belépett. Mindnyájan felkeltek. Friderika boldog mosolylyal mutatta be Meraut-t. Óh, a márkinő végre alkalmazhatta gunyos köszöntését, melyet már egy hét előtt betanult.

A királyné Herberthez fordult:

— A király úgy látszik meglepedkezett rólunk. Menjen csak érte Rosen ur.

Most már meg kellett mondani, hogy a király nincs Saint-Mandében és hogy az éjt Párisban töltötte. Először fordult elő ilyesmi, és mindenki azt hitte, hogy a büszke királyné szenvedélyes hangon szól majd erről az elmaradásról.

Ez azonban nem történt meg. A királyné megőrizte nyugodtságát, s csak néhány szóval kérdezte a hadsegédétől, hogy mikor látta a királyt utóljára.

— Reggel három óra felé. Ő felsége gyalog ment az utcán, Axél királyi herczeg kíséretében.

— Ah, igen. . . egészen elfelejtettem. . . valami beszélni valójuk volt egymással.

És e nyugodtan kiejtett szavak elmondása után, külsőleg legalább, ismét teljegen elfogulatlan volt.

— Menjünk asztalhoz, mondta fenséggel teli kézmozdulat kíséretében, melylyel a környezetére is nyugodt magatartást erőszakolt.

Kinek a karján menjen az asztalhoz, ha a király nincs itt? Egy pillanatig habozott, aztán hirtelen odafordult a kis Zarához, aki nagy szemével és okos arczával a beteg, korán érett gyermek különös érzésével szemlélte a jelenetet. A királyné mély, csaknem tiszteletteljes gyöngédséggel és olyan komoly mosolylyal a minőt a gyermek még sohasem látott ajkain, szólt hozzá:

— Jöjjön ön, sire!

*

A Szent Lajos-templom órája hármat üt. Hajnali három óra van.

Mély csöndbe és sötétségbe borulva alszik a Rosenék háza; a csukott ablaktáblák mögött úgy tetszik, mintha a butorok is évszázados álmukat aludnák, míg a szomszéd folyó mormolása, mintha az alvónak szabálytalan, gyors lélegzése volna. De aki a legjobban alszik ezen a környéken, az Herbert herczeg, aki negyedórája jött csak a klubból, fáradtan és rosszkedvűen, mint rendesen, átkozva ezt az életet, mely megfosztja azoktól, akiket szeret: a lovaitól és a feleségétől; a lovaitól, mert a király éppen nem gyönyörködik a sportsman tevékeny, friss életében — és a feleségétől, mert ha a királyi pár nem él együtt, a hadsegédnek

még az udvarhölgyeknek is elváltan kell élniök, akár csak a szinpadon történnék a dolog. A herczegnő Saint-Mandébe utazik rendesen, még mielőtt férje felébredt volna; s ha aztán ez éjszaka hazaérkezik, az asszony már alszik, jól bezárt ajtók mögött. Ha aztán az ur panaszkodik, Colette felségesen, könyvedén, arcának minden gödröcskéjével, mosolyogva felel neki:

— Ezzel az áldozattal tartozunk a felségeknek.

Szép vigasz a szerelmes Herbertnek, aki egyedül alszik nagy szobájában, az első emeleten, négy méter magas tető alatt könyvek, képek, az alakját minden oldalról visszasugárzó tükrök között.

Néha, persze, ha ennyire ki van merülve, mint ma, Colette férje valami önző gyönyörűséget érzett, hogy mindenféle magyarázatok nélkül kinyujtózhatik ágyában és visszatérhet kényelmes legény-szokásaihoz, első sorban és legfőképen az óriási selyem zsebkendőhöz, melyet most a feje köré csavarhat, amit az ő párisi hölgyének szeme-láttára nem mert megtenni.

A hadsegéd elszenderül, hirtelen azonban ide-oda mozgó lámpafény zavarja föl és erős hang csendül meg:

— Herbert . . . Herbert!

— Hé! Mi az? Ki az?

— Ugyan hallgass már! Én vagyok, Colette.

Tényleg Colette az, aki az ágy előtt áll, Colette, csipkével diszitett, a nyakánál nyitott reggeli kötösben, egy csomóba tűzött hajjal, hátul, a nyakán egész sereg szőke tincscsel. Mosolyog a följesztett Herbert láttára, aki csimbókos fej-ékével még butábbnak látszik, mint rendesen, s akinek feje a fölborzalt bajuszsal együtt kikukkant a selyem zsebkendő alól.

De a herczegnő jókedve nem tart sokáig. Komolyan, egy olyan asszonynak határozott arcvonásaival, aki kukli-prédikációt szándékozik tartani, leteszi a lámpát az asztalra és annélkül, hogy törődne azzal.

hogya a herczeg még félig alszik, egymásba fonja karjait, úgy, hogy kis kezei a könyöke gödröcskeit elfödik. Aztán megszólal:

— Te persze azt hiszed, hogy ezt az életet el lehet viselni?! Négy óraker jönni haza napról-napra! Hát illik ez nős emberhez?

— De kedves gyermekem (hirtelen lerántja fejéről a zsebkendőt és a szoba sarkába dobja) hiszen ennek nem én vagyok az oka . . . semmit sem szeretek anyira, mint jó korán felkeresni kis Colette-emet, szeretett asszonykám, hogy . . .

És merész kísérletet tesz, — közelebb akarja húzni magának a reggeli köntöst, melynek hófehérsége hatalmasan csábitja; hanem a kezét minden további magyarázat nélkül erőlyesen visszalökik.

— Ej, istenem, mintha rólad volna szó! Rólad nem beszél senki, téged mindenki a legkiválóbb erkölcsűnek ismer és képtelennek tart a legcsekélyebb. . . Nem is ajánlanám, hogy másmilyen légy. . . De a királyról van szó. Mit gondolsz az ő állásában. . . milyen skandalum volna. . . Igen, ha még szabad, ha legényember volna, azoknak szabad szórakozni. . . ámbár a magas rang, a számkivetés méltósága. . . (Óh, hogy ágaskodik a kis Colette, hogy a számkivetés méltóságát kellőleg kifejezze.) Végre is ő nős és én nem értem a királynét: hát nincs vér ennek az asszonynak az ereiben?!

— Colette!

— Jó, jó, tudom már. Te éppen olyan vagy, mint az apád: »mindent, amit a királyné tesz. . .« No hát, az én szememben ő épp' oly hibás, mint a király, mert ő juttatta ennyire a dolgot, a hidegvérével, közönyével.

— A királyné nem hideg. Büszke.

— Ugyan?! Hát büszke az ember, ha szerelmes?

Ha a királyné igazán szerette volna, úgy a házon kívül töltött első éj egyszersmind az utolsó lett volna. Beszélnie, fenyegetőznie kell, mutatnia magát. De nem szabad hallgatni ilyen hibákkal szemben, melyek megölik az embert. A király most minden éjszakáját a boulevardon, a klubban, Axel herczegnél tölti, isten tudja, miféle társaságban.

— Colette, Colette!

De próbálja csak meg valaki, Colettet felbeszakitani, amikor benne van a beszélgetésben. Ezt a jó nyelvű, polgári származású leányt, aki Párisban, az idegizgató városban nőtt fel, ahol még a bábuk is beszélnek!

— Ez az asszony semmit sem szeret a világon azt mondhatom. Még a gyereket se. Hát rábizta volna különben erre a vas-emberre? Hisz megölik azt a szegény kicsikét avval a sok munkával. Éjjel az álmában latinul beszél és az ég tudja, mi mindent beszél még össze. A márkinő mondta nekem, hogy a királyné egyetlen óráról sem marad el. De te ott naiv vagy szegény Herbertem...

A férj megsértődött, hirtelen elpirult, félrehuzta a száját, mint a gyerek, ha sirni szeretne. De hogyan mutasson haragot a csinos asszonynak, aki, im, leül az ágy szélére, a fejét kaczer mozdulattal arra fordítja a duzzogó felé és pajkos, kihívó tekintettel néz reá, mialatt sima, gömbölyű nyaka, ifjui keble a csipkék alól kifehérlik. A herczeg arcza megint szeretetreméltó kifejezést ölt, sőt csodálatosan megélnkül a kis meleg kéz érintésére, melyet átengednek neki, a finom illat beszívására, melyet a szeretett asszony áraszt maga körül. . . De hát mit is akar tulajdonképpen a kis Colette? Nagyon, nagyon keveskét, csak egy iczipiczi kis értesítést arról, hogy... hogy vannak-e a királynak szeretői? Igen, vagy nem? A kártyajáték szenvedélye tartja talán csak távol? Vagy talán szeret

mulatni, kedveli az »erősebb« jellegű szórakozásokat?

A hadsegéd habozik a válaszszal. Mint a király fegyvertársa, attól tart, hogy hivatalos titkot árul el, ha elbeszéli, a mit tud. Az a kis kéz azonban olyan jól tud hizelegni, olyan kíváncsian és tolakodóan viselkedik, hogy II. Keresztély hadsegéde feladja az ellenállást.

— No igen. A királynak jelenleg van szeretője.

Colettének a keze nedves lesz és hideg.

— És ki az, kérdi a fiatal asszony akadozó hangon.

— Egy színésznő . . . Amy Férat.

Colette egészen jól ismeri ezt a nőt, sőt iszonyuan csufnak is tartja őt.

— Óh, mondja Herbert, mintha a királyt mentgetni akarná, ő felsége nem is tartja már sokáig.

Colette pedig látható meglepéssel szól:

— Igazán?

Herbert, elragadtatva sikerétől, bátor lesz, a selyemszalaggal merészkedik játszani, mely a köntös felső részén, a nyak tájékán éli irigylésre méltó világát. Könyvedén, sajnálkozó hangon folytatja aztán:

— Bizony, bizony, nagyon félek, hogy a szegény Amy Férat is nemsokára megkapja a kis selyem-majmot.

— A selyem majmot? Hogy-hogy?

— No igen, azt mindenki tudja, hogy a király, ha untatni kezdi a viszony, a hölgyének egy selyem-majmot küld bucsuzásképen. . . ez a módja annak kifejezésére, hogy a szerelme — elmúlt.

— De hisz ez hallatlan! kiáltott a hercegnő megbotránkozva.

— A tiszta igazság ez! A nagy klubban már nem mondják, hogy »otthagyni a szeretőt«, hanem: »megküldeni a majmot« . . .

Ijedten hallgatott el, mert a hercegnő hirtelen felkelt, vitte a lámpását és az ajtó felé szaladt.

— De hát mi ez? Colette... Colette!

A hölgy megvetőleg fordul hátra és elfojtott hangon mondja:

— Megelégettem piszkos históriáidat... undorodom tőlük.

És, az ajtófüggöny mögött eltűnve! magára hagyja a szerencsétlent, a ki bamba arcczal, fellobbant érzelmekkel, kiterjesztett karokkal néz utána, semmiképen sem tudva megérteni az éjjeli látogatás és a hirtelen távozás célját. A szinpadról távozó színésznő gyors lépéseivel, köntösének hosszú uszályát összegyűrve és a karjára vetve tér vissza Colette a hálószobájába. Itt, a pamlagon keleties himzett párnán igen kedves kicsi állatka fekszik; a szőre szürke selyemlágyságu, a farka hosszú, kaeskaríngós, a nyakáról piros szalagra kötve kis csengő lóg le. Pompás kis selyem majom ez, melyet a király a napokban küldött neki s a melyet ő nagy hálával fogadott. Ah, ha ismerte volna az ajándéknak jelentőségét. Most dühvel ragadja meg az állatkát, ezt az élő selyemgombolyagot, melyből két kis szem ragyog elő, — kinyitja a partra nyíló ablakot és vadul fölkiált:

— Hát pusztulj, piszkos bestia!

A kis majom a vízbe hull; de nem csak ő tűnik el, hal meg ezen az éjszakán, de vele együtt az álom is, mely éppen oly gyöngéd és szeszélyes volt, mint ez a majom. Elenyész az álomkép és a kis hölgy lerogy az ágyra és zokogva rejti fejét a párnák közé.

A szerelmi viszony már egy év óta tartott; ez az esztendő a pillangó-természetű királynak örökkévalóságnak tetszett. Csak intenie kellett és elvakítva, mintha megvarázsolták volna, hullott a karjaiba Colette, aki eddig megőrizte asszonyi becsületét. Nem

azért, mintha szerette volna a férjét, nem is erényességéből, hanem azért, mert a madár-agyvelejének egyik zugocskájában megvolt az ösztön, hogy tisztán tartsa a tollazatát, és aztán azért, mert igazi francia nő volt és az asszonyok ama fajához tartozott, melyet Molière a modern fiziológusokat megelőzve, már rég olyanoknak jellemzett, akik csak képzelő tehetséggel, meg hiusággal vannak megáldva, más tulajdonságuk — nincs.

Nem Keresztélynek, az embernek, hanem Illyria királyának adta meg magát. Föláldozta magát a diadémmak, melyet a felületes regényolvasástól elbódítva, mint a szentek dicsfényt látta szeretőjének önző és szenvedélyes vonásain derengeni. Ő megtetszett a királynak addig, amíg nem tekintette egyébnek, mint új finoman festett játékszernek, mely csak átmenet volt az élénkebb természetű szórakozásokhoz. De a nőnek meg volt az a rossz izlése, hogy komolyan vette az állását, melynek ez a czime: »A király szeretője.« Azok a félig történeti, félig költött asszonyok, a korona mindazon hamis drágakövei, melyek nagyobb fényt sugároztak ki magukból, mint a valódiak, megjelentek és ragyogtak dicsvágyó álmaiban. Illyria visszahódítása, összeküvések, melyeket legyezőjének egy legyintésével intéz, merész kalandok, dicsőségteljes partra szállás: ezek játszották a főszerepeket azokban a beszélgetésekben, melyeket a királylyal folytatott. Kitalált a képzeletében valami apród-ruhát — mert az öltönyöknek nagy szerepük volt a gondolataiban — mely lehetővé fogja tenni, hogy mindenhová elkísérhesse a királyt, ismeretlenül. Keresztélynek persze nem tetszettek ezek az ábrándos tervezetések és aztán nem is akart olyan szeretőt, akivel politikáról kellett beszélgetnie. És mikor a gyöngéd arcocskájú, rózsás ajkú Colettet, a szerelmes és odaadót az ölében tartotta, a nő magyarázatai, előadásai úgy hatottak rá, mint a gyors idő-

változás, mint az áprilisi hideg éjszaka, mely elfagyasztja a virágzó gyümölcsös kertet.

A király egy alkalommal konstataulta, magában hogy lelkiismereti furdalásai vannak. Egy szlávnak és egy katolikusnak nagy lelkiismerte szólalt föl benne. Mihelyt a szeszélye ki volt elégitve, utálatosnak találta a viszonyt, melyet jóformán a királyné szeme láttára tartott fen; aztán a titkos összejövetelek felfedezésének veszélye is bántotta. Továbbá tudatára ébredt gyalázatos kegyetlenségének, mert — belátta — gyalázat és kegyetlenség volt tőle, hogy megcsalja ezt a szegény ördögöt, ezt a Herbertet, a ki feleségének kifogyhatatlan gyöngeségéről beszélt örökkön-örökké és nem is sejtette, hogy a király egyenesen Colette karjaiból jön a klubba, ragyogó szemmel és felhevülten, egy boldog pásztoróra illatát árasztva maga körül. A legkellemetlenebb a dologban az volt, hogy a vén Rosen herczeg a menyében nem igen bizott és ugy találta, hogy Herbert feje mintha csak arra volna alkotva, — kereken, mint egy vén őrmester kimondta a szót, — hogy szarvakkal ékesítsék föl.

Egy szép reggelen, mikor Colette Saint-Mandét elhagyta, a herczeg olyan különös kifejezést látott a nő arczvonásain, a grisett-arcza olyan izgatott volt, hogy Rosen egészen ösztönszerűleg — az igazi vadászembernek jó orra van — utána mint egészen addig, mig a hölgy egy ismeretes szállóba belépett. A herczegnő, nagy találékonysággal és ügyességgel ki tudta vinni, hogy a »királyi ebéd«-ről elmenekülhessen; bejött tehát Párisba, hogy a kedvesével külön szobában reggelizhessék.

Az idő oly szép volt, hogy szebbet, találkához illőbbet, kívánni sem lehetett volna; meleg volt, de nem tikkasztó hőség: a langyos levegőt lehütötte a gyöngenyugoti szél. Colette még sohasem nevetett ennyit, mint ma: a nevetése koronája volt szépségének és Ke-

resztély, aki azt akarta, hogy a nő ne legyen számára semmi más, csak a szeretője, a reggelizés kedves örömeinek egészen átengedte magát.

Colette néhány száz lépésnyire a fogadótól fel és alá sétálgatva hirtelen észrevette az apósát . . .

Menekülni kellett. De hogyan? A királylyal még csak ment volna a dolog valamiképpen, annak volt rá ideje, hogy a herceg türelmét kifáraszsza. De Colette! őt várta a királynő, s talán gyanakodott volna rá, ha elmarad. A vendéglős, a kit Keresztély hivatott és a tényállással megismertetett, keresett valami mentő eszközt, de nem tudott egyéb tanácsot adni, hogy vájják ki a szomszéd ház falát aztán . . . De később mégis csak jobb dolog jutott az eszébe. A hercegnő öltse fel a péklegény ruháját, a saját öltözetét rakja egy kosárba, azt tegye a fejére és azután valahol majd csak átöltözhetik megint.

Colette eleinte mit sem akart erről hallani: hát mint péklegény álljon a király előtt? Hanem a vonakodása hiába való volt, mert a veszély fenyegetett.

Egy tizennégy éves ficzko gyorsan kivasalt ruhája Rosen hercegnőt, született Sauvadon kisasszonyt a lehető legcsinosabb péklegényre változtatta át. A herceg gyanakodás nélkül látta, hogy két pék-gyerek kilép a házból és lassan távozik.

A király ott ült a fogságban, de megszabadulva a legnagyobb gondjától; olvasgatott, szivarozott, ivott és időnkint kitekintett a függöny ablakai mögül, hogy meggyőződjék, ott áll-e még az agg krokodilus.

Mikor a vén Rosen este Saint-Mandébe visszatért, a hercegnő a világ legártatlanabb mosolyával fogadta. A herceg észrevette, hogy becsapták és nagy bölcsen hallgatott az ügyről.

A királyné azonban értesülhetett valahonnan ezekről a kalandokról.

— Sokat beszéltek mondta neki egy alkalommal

komolyan, anélkül, hogy ránézett volna, — sokat beszélnek egy botrányos dologról, melybe a te nevedet is bekeverik. Oh, ne védelmezd magadat. Nem akarok erről hallani többet — csak azt ne felejtsd, hogy ez — a koronára mutatott — rád van bízva. Vigyázz, hogy ~~ez~~ ne érje szégyen, — a fiadnak kell majd egyszer viselnie.

Nem sokára e beszélgetés után a király elhagyta Colettét és a klub-élet gyönyörűségeibe kezdett merülni. Volt egy kedves szava, melyet minduntalan használt, ezt a szót: *rigolo* (mulatságos). Klubban, színházban, regényekre elmondta a kritikáját ezzel a szóval, a miért aztán egyszerre csak rajta ragadt a »Rigolo« név, épp úgy mint kedves barátjára, Axel herczegre a »Tyukfark« elnevezés. Rigolo és Tyukfark mindig együtt voltak, a királyt alig lehetett többé odahaza látni.

Colette fájdalommal tapasztalta a hűtlenségét, de még jobban fájt neki az, hogy a királyné olyan nyugodtan viselkedik, mintha semmi sem történt volna. Megpróbált mindent, hogy a királynét kihozza sodrából, de Friderika minden bántást, kinzást, czélzást olyan méltósággal és nyugodtan viselte el, mintha nem értette volna meg azokat.

Egyszer azonban a rendes sétalovaglás alkalmával elárulta magát.

Márcziusban történt. Hűvös szél fujdogált, mely a kis tónak vizét a még kopár partok felé hajtotta. A lovak lassan poroszkáltak a keskeny letört galylyakkal teleszórt ösvényen; a nyereg ropogása, a patkótól összetört száraz galyak zörgése és a zablya csörrenése nyugodtan viselkedik, mintha semmi sem történt volna. Megpróbált mindent, hogy a királynét kihozza sorából, de Friderike minden bántást, kinzást, czélzást olyan méltósággal és nyugodtan viselte el, mintha nem értette volna meg azokat.

Colette azonban, mint mindig, ha egyedül van a királynéval, a kedvencz témájába kezd. Nem merete egyenesen a királyt támadni, csak a környezetéről szól. Nem értheti — ugymond — hogyan lehet olyan emberekkel közlekedni, akik kártyajátékkal töltik el az idejüket, csak a legocsmányabb társaságban érzik jól magukat, mint például ez az Axel herczeg. És ez az ember trónörökös! Bizonyosan különös kedve telik abban, hogy a királyságot meggyalázza és lerántsa a piszokba.

Megszakítás nélkül beszélt, növekedő hévvel, mind haragosabban.

— Különben van valakije Axel herczegnek, aki a jó példával elől jár. A nagybátyjának viselkedése sem sokkal jobb, mint az övé. Egy király, aki határtalan szemérmertlenséggel az egész udvar, sőt a saját felesége előtt a szeretőivel él. . . Milyen türelmesnek, milyen rab-szolgá-természetűnek kell lennie az olyan királynénak, aki ezt a szégyent el tudja viselni?

. . . Friderike megborzadt, a szeme elhomályosult, és a hirtelen vénnek látszó arca oly kimondhatatlanul szomorú kifejezést öltött, hogy maga Colette is látta, hogy a királyné, a büszkesége magaslatáról lebukott a közönséges asszonyi fájdalom mélyébe. De Friderika nemsokára visszanyerte egész büszkeségét.

— Az asszony, akiről beszél — mondta élénken, királyné és helytelen volna, ha úgy ítélnék meg, mint más asszonyokat. Ezeknek az egész világ előtt szabad boldogoknak, vagy boldogtalanoknak lenniök legkeservesebb könyveiket hullathatják, felsírhatnak, ha nagyon szenvednek. De a királynék . . . ! Ha mint hitvesek, vagy mint anyák szenvednek, mindent el kell rejténiök, le kell nyelniök . . . Menekülhet a megsértett királyné szökéssel? Elváljon a férjétől, hogy ezzel örömet okozzon a trón ellenségeinek? Nem. Még ha kegyetlennek,

vaknak vagy közönyösnek látszik is, fenn kell hordania a fejét, hogy megtámaszsa a koronát. És nem a gőg, hanem a nagyságunk érzete az, mely fenntart bennünket. Ez az érzés teszi lehetővé, hogy a férjjel és a gyermekekkel nyílt kocsiban kihajtassunk akkor is, ha összeesküvés, merénylet van is a levegőben; ez az érzés az, mely a száműzetést szürke látóhatárával tűrhetőbbé teszi, végül ez az érzés az, mely erőt ad, hogy bizonyos kegyetlen csufolódásokat eltűrjünk, olyan meggyalázásokat, melyekről *önnek* legkevésbé szabadna szólnia, Rosen herczegnő.

... Colette e jelenet után békében hagyta a királynét.

*

Egy napon ez egész udvar a nagy teremben volt összegyűlve, a hol a királyné a hírlapokat olvassatta. Alig futotta át az *«Illiriai Futárt*, midőn hirtelen fájdalmas hangos kiáltásban tört ki, úgy, hogy a király, a ki éppen távozni akart a teremből, megfordult és mindnyájan a királyné köré sereglettek. Az Boscovichnak nyujtotta az ujságot.

— Olvassa!

A lap az illyr képviselőház utolsó ülését közölte, melyen azt a határozatot hozták, hogy az elüzlött királyi családnak a korona összes javait, összesen százötven-kétszáz millió értékben ki kell szolgáltatni, azzal a feltétellel . . .

— Brávó, mondta Keresztély, éppen jókor . . .

— Folytassa, parancsolta a királyné.

... azzal a feltétellel, hogy II. Keresztély a maga és utódainak a koronára vonatkozó jogáról lemond.

A megbotráncozás általános kiáltása hangzott a teremben. A vén Rosen közel volt a megfúláshoz és Alfeus arcza olyan krétafehér lett, hogy a szakálla meg a szeme még sötétebbnek látszott, mint rendszeren.

— Erre válaszolnunk kell, nem hagyhatjuk, hogy rajtunk száradjon, szólt a királyné felgyuló szemét Méraut-ra szögezve, aki az asztal fölé hajolva, lázas gyorsasággal irt föl valamit az ujságlapra.

— Én így válaszolnék, mondta előrelépve és büszke, egy hü képviselőhöz intézett levél formájába bujtatott kiáltványt olvasott föl, melyben a király a megszégyenítő ajánlatot visszautasítja, és a gyermekeitől elvált atya megható szavaival nyugtatta meg hiveit, bátorságra és kitartásra szólítva fel őket.

A királyné lelkesülten tapsolt, átvette a papirost és odaadta Boscovichnak:

— Gyorsan le kell fordítani és elküldeni. Te is úgy gondolod nemde? tette hozzá gyorsan, eszébe jutva, hogy a király jelen van és hogy megfigyelik őket.

— Persze, kétségkívül . . . mondta a király dühösen rágcsálva a körmét; hisz ez mind nagyon szép volna . . . csak egy kérdés van . . . hogy fenntarthatjuk-e majd magunkat.

A királyné megfordult, halotthalványan, mintha arczul ütötték volna . . .

— Fenntarthatjuk? . . . Hogy fenntarthatjuk-e magunkat? . . . Vajjon a király az aki így beszél?

— Amikor Raguzában elfogyott a kenyérünk, akkor is meg kellett adni magunkat, mondta nyugodtan a férfi.

— Most, ha a kenyérünk elfogy, mehetünk ajtó-ról-ajtóra koldulni; de a királyság nem adja meg magát!

Milyen jelenet volt ez, ebben a teremben, a két ember között! A férfi fáradt, hideg, hitetlen, az asszony csaknem lángol a buzgalomtól; csak egy pillantást kellett vetni a külsejükre, hogy bensejükkel is tisztában legyen az ember. A király könnyű, finom, kényelmes ruhában, mélyen kivágott kabátban állott, a királyné karcsú és felséges, szeme villámzó, az arca piros; a

ruhája: szük lovagló öltözék, kis állógallérral és egyszerű kezelőkkel.

II. Keresztély hirtelen az öreg herczeghez fordult, aki lesütött szemmel állt a kandalló mellett.

— Rosen!

— Felség?

— Csak te mondhatod meg, mennyire vagyunk.

Nos, nézhetjük még a dolgokat a nélkül. . .

— Hogyne, — felelte a herczeg, — büszke mozdulattal.

— Meddig? Megközelítőleg talán tudod?

— Öt évig.

— Nélkülözések nélkül? Annélkül, hogy szenvedniök kellene általa azoknak, akiket szeretünk?

— Ugy van, felség.

— Biztosan tudod?

— Teljesen.

— Akkor hát legyen. Adja ide a levelet Méraut, hadd irom alá.

Aztán félhangosan hozzátette, mikor a levelet aláírta:

— Nézze csak ezt a Silvis asszonyt. Nem olyan ez a hölgy, mintha azt akarna énekelni, hogy «Jó hold, oly lassan kelsz föl. . .»

A márkinő zöldtollas kalapjával, rövid bársony köpenyében, a kezét a szívére nyomva csakugyan fel-tűnően hasonlított egy operaénekeshez, aki éppen valami tragikoromantikus áriába akarna belekezdeni.

A király tiltakozó iratát felolvasták a parlament előtt, azonkívül Elysée arról is gondoskodott, hogy a kiáltványt a nép közt is terjeszszék.

Ennek aztán az volt az eredménye, hogy a jó morlák parasztok feljöttek Párisba és kihallgatásra jelentkeztek ő felségénél. Ez meg dühös volt a látogatókra, mondott ugyan nekik egy pár frázist, de azért megboszulta magát rajtuk: egy-egy karikatúrát készített

róluk. Egyik ilyen kép különösen jól sikerült; egy *branizzai* halászt ábrázolt, széles olasz arczczal, lelőggy szakállal és kerek, a király látására egészen megmerevedett szemekkel, melyekből könnyek folytak alá. A remekmű másnap nagy csodálkozást és nevetést keltett az ebéd alatt, még a vén herczeg is eltátotta a csőrét, annak a jeléül, hogy iszonyuan vidám, és Boscovich a leghódolatteljesebb dicséretekben törve ki, megmutatta a rajzot Elyseének is. Az sokaig merően nézte és szótlanul nyujtotta át a képet szomszédjának. A király szemtelen orrhangon kiáltotta neki az asztal másik végéről:

— Ön nem is nevet Méraut, pedig nagyon csinos ez az én halászom . . .

— Nem felség, nem tudok nevetni, felelte Méraut szomoruan. Ez a halász — az atyám.

Hasonló jelenetnek nem egyszer volt még tanuja Méraut.

Egy alkalommal, mikor megint valami küldöttség akarta hódolatát bemutatni a felségnek és amikor megint hiába várta az udvar, hogy a király megjelenjen, Méraut merev, ügyetlen lépésekkel látott egy alakot a palota felé közeledni.

A király volt. Lassan, nehézkesen baktatott előre. Elysée először párbajra vagy valami szerencsétlenségre gondolt és ezt a föltevését még megerősítette, mikor néhány perczczel utóbb egy sulyos zuhanás tompa moraját hallotta. Gyorsan felsietett a királyhoz.

Az ajtó nyitva volt.

Keresztély a falhoz támaszkodva, halaványan, elváltozott arczczal, kigombolt bundával, piszkos ruhában, feloldozott fehér nyakkendővel, gyűrött, piszkos ingben állt ott. Látszott rajta, hogy serlegek mellett virrasztott az éjszaka; előtte a királyné állt, egyenesen, sötéten és haragvó, zúgó, reszkető hangon szólt hozzá:

(Utánnymás tilos.)

— Meg kell lennie, okvetlenül! Jöjj.

— Nem tudok . . . hisz látod, hogy nem tudok . . . később, ígérem . . . dadogta amaz halkán, megszegyenitve.

Azután kifogásokat keresett, gyerekesen, bamba nevetéssel . . . ő bizony nem ivott, óh nem! Csak a friss levegő a hideg, az tette . . .

— Igen, tudom már . . . Az mindegy, le kell jönnöd, hogy lássanak. Majd én beszélek velük, tudom, mit kell mondanom.

A mikor azonban még mindig mozdulatlan maradt s valami álmos szendergésbe merült, mely a rettentően elhalványodott, elernyedtt vonásain is mutatkozott, Friederika kétségbeesett haraggal kiáltott rá:

— Hát értsd meg végre: egész jövőnkről van szó, Keresztély! A te koronád, a fiad koronája, — melylyel ebben a pillanatban játszol. Szedd össze magad, jer, . . . kérlek . . . akarom!

Arczán gyönyörűen tükröződött vissza vasakaraterije, melyet sötéten uszó szeme sugárzott ki, s melylyel a királyt hipnotizálta. A tekintetével megragadta, erőt akart beléje önteni, levette a kalapját meg a bundáját. A király biztosabban állt már, úgy tetszett neki, és Keresztély egy pár lépéssel előre támolygott, forró kezével a királyné márványhideg kezére támaszkodva. Friederika azonban hirtelen észrevette, hogy férje közel van hozzá, hogy összeroskadjon . . . irtózáttal lépett hátra és utálattal lökte el magától, úgy hogy a férfi egész hosszában a pamlagra zuhant. A hölgy, anélkül, hogy egy tekintetet vetett volna az összezuzott, erőtlen, máris hortyogó tömegre, egyenes testtartással, félig csukott szemmel, mint egy alvajáró haladt el Elysée előtt és bánatteli hangon mormogta neki:

— Meguntam végre, hogy én a pántómimikát csináljam e silány király helyett!

Lévis Tamásné.

Az «idegenek számára való» ügynöknek, *Lévis Tamásnak* irodájába magas, fiatal férfi lépett be egy délután. Felszólította a szolgát, hogy jelentse be urának — *Illyria királyát.*

II. Keresztély helyet foglalt és várakozott.

Mialatt az orrát kidugva bő bundájából, türelmesen üldögélt a székén, egy tolnak könnyed perczegését hallotta hirtelen. A rács mögött, az íróasztalnál ült valaki, de nem a vén segéd, hanem a lehető legcsinosabb kis hölgyike, aki éppen az üzleti könyvekben lapozgattott.

Keresztélynek meglepett felkiáltására megfordult és szelid tekintetét a királyon nyugtatta meg. Az egész helyiséget megvilágította ez a tekintete és dallamosan megreszkettette megindult csaknem remegő hangja:

— Férjem sokaig várhatja önt, felség . . .

— Lévis a férje! . . Férje ennek a kedves teremtésnek, a kinek olyan finom, halvány a profilje, teliek s mégis olyan kécsesek az idomai.

A király közeledett hozzá, mondott neki egy-két hizelgő mondatot, de csak alig tudott beszélni, úgy dobogott a szive, annyira el volt telve a hirtelen, zabolátlan vágytól.

A nő szelid hangon szólt hozzá megint:

— Tom még mindig nem jön, igazán sajnálom. Nem mondaná meg felséged, hogy mi hozta ide? Én talán tudnék valamiben . . .

Látva a király habozását, kedélyesen mosolyogva folytatta:

— Felséged nyugodt lehet . . . én vezetem a könyveket így hát úgy is mindent tudok.

— Nem, asszonyom, a dolog nem sürgős, vagy

helyesebben *már* nem sürgős. Egy óra óta egészen más-ként gondolkozom . . .

Es a nélkül, hogy elmondta volna a jövelele czél-ját, annélkül, hogy kieszközölte volna Levistől, hogy a szeretője Anny Férat részére megint butorokat szállit-son, a király elrohant a klubba.

Axel herczeg volt az első, akivel ott találkozott.

A király rögtön megszólította:

— Hát nős ez a Lévis?

Axel elhaló, vörös szemmel nézett rá:

— Persze.

— Nem tudtam kicsoda az asszony?

— Leemans Sephora.

A „Sephora» névhallatára a király összerezent.

— Zsidó nő?

— Valószínűleg.

És aztán beledörmögött a szakállába.

— Mind ostobább leszek lassankint, oh, mind ostobább.

Többet nem tudok mondani, s a király egy má-sik urat, Wattlelet-t volt kénytelen magához szólítani. Megkérdezte tőle, hogy ismer-e egy ilyen meg amolpan kinézésű asszonyt?

Wattlelet nevetett:

— De felség, hisz ez a kis Sephora!

— Te ismered?

— Pontosan.

— No hát beszélj róla.

Wattleletnek el kellett mondania a hölgy élete tör-ténetét. A birák csak azon csodálkoztak, hogy Sephora szereti a férjét.

— Lehetséges volna? Ezt a csuf páviánt, ezt a kopaszt, a ki tizenöt évvel idősebb, mint ő, ezt a szél-hámos zsebtolvajt . . .

— Vannak nők, akik szeretik az ilyesmit.

Mit sem lehet kezdeni ezzel az asszonynyal. szolt

Axel herczeg vontatott hangján és durván, mint szokott.

— Ördögbe is, hogy ne lehetne! Egy hónap alatt meglehet . . .

— Fogadok, hogy nem.

— Mennyibe?

— Kétezer Louisdorba.

— Tartom. Wattlelet, hozasd ide a könyvet.

A könyvbe, a melybe a legképtelenebb fogadásokat szokták beírni, a következőket jegyezte be a király:

1875. február 3-án. II. Keresztély ő felsége kétezer Louisdorba fogadott, hogy még a folyó hónap vége előtt L. Sephora a szeretője lesz.

Ő királyi felsége Axel herczeg tartotta a fogadást.

— Jobb lett volna talán, ha Rigolót meg Tyukfarkat irtak volna a neveik helyett, gondolta Wattlelet és felületes, a Paprika Jancsiéhoz hasonló arczán csufondároskodó mosoly jelent meg.

*

Tíz óra volt.

A királyné, ahelyett, hogy rendes szokása szerint termeibe visszavonuljon, s ezzel jelt adjon az asztalbontásra, szórakozott tekintetet vetett a jelenvoltagekire és azt mondta:

— Önök visszavonulhatnak. Méraut urral van dolgom.

Elysée, aki a kandallónál állt és könyvében lapozgatott, meghajolt és a tanulószobába ment, hogy íróeszközöket hozzon.

Mikor visszajött, a királyné egyedül volt. Hallgatózott: az érkező és távozó kocsik dübörgése hallatszott, aztán becsukták a kaput, a folyosókon és a lépcsőkön jöttek-mentek az emberek, ajtókat nyitogattak és csapkodtak, a miből az alvás idejének beálltára lehetett következtetni.

Végre csönd lett, mély csönd; a kis erdő elfojtotta a nagyváros távoli zaját. Az üres, még teljesen kivilágított terem ebben a nyugalomban és magányban mintha tragikus jelenetre volna berendezve. . .

Friderika, aki az asztalhoz támaszkodott, egy kézmozdulattal visszatolta az íróeszközöket, melyeket Méraut helyezett oda.

— Nem, ma nem dolgozunk, mondta — csak ürügy volt. . . Üljön le és csevegjünk. Valamire kérésem, tette hozzá halkabban.

Nagy megerőltetésébe kerülhetett, hogy kimondja, mert egy pár pillanatig hallgatott. Szeme és szája becsukódott félig, és a hirtelen megvényt arcvonásain az a mélyen fájó kifejezés tükröződött vissza, melyet Elysée néha látott rajta s amely szép arczát még szebbnek tűntette föl előtte, mert ez az arcz a kötelességteljesítéstől és önfeláldozástól át volt szellemülve. Vallásos felelem volt az, ami Elyséet ilyenkor eltöltötte.

A királyné végre összeszedte bátorságát és halk, alig hallható, szégyenlős hangon azt kérdezte Mérauttól, hogy ismer-e Párisban egy olyan helyet, ahol . . . ahol zálogba lehetne tenni valamit.

Őt kérdezni, Elyséet, a nyugtalan proletárt, aki valamennyi párisi zálogházat ismerte és husz év óta használta, nyáron a téli, télen a nyári ruháit »csapta« be . . . Hogy ismer-e a »Szöget«, meg a »Nénit«! Nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjék.

A királyné azonban erősebb hangon folytatta:

— Valamivel megszeretném bizni, kérésem, hogy vinne oda néhány ékszer . . . Az ember sokszor van kis pénzavarban.

Szépséges sötét szeme mintha a csöndes, de emberi éron fölüli fájdalom, mély örvénye lett volna . . .

Oh, ez a királyi nyomorúság! Ennyi nagyzás a sárba tippya! Lehetséges lenne?

Mérait csak egy fejbólintással biztosította a királynét, hogy mindent megtesz a mit kívánni fog tőle.

Ha csak egy szót szól: zokogásban tört volna ki; ha csak megmozdul: térdre borult volna a fenséges mártir előtt. És mégis: ábrándos imádatába a szánalmam érzése is vegyült, úgy tetszett neki, hogy a királyné most megközelíthetőbb, mint máskor, nem áll oly magasan a mindennapi élet fölött, mint egyébkor.

A királyné felkelt, és a kristály-szekrényből kivette a rég elfelejtett ereklyét.

Elysée megborzadt . . . a korona !

— Igen, a korona !

Hatszáz esztendeje van már családjunkban, Királyok haltak meg érte, és annyi nemes vér folyt, hogy megvédelmezze . . . most arra szolgál majd, hogy életünket fenntarthassuk. Nincs más menekülés.

A koronán az összes ismert drágakövek ragyogtak, átlátszó kék szafirok, bársonykék türkizek, ragyogó topázok, lángvörös keleti rubinok, smaragdok, melyek olyanok, mint a vizesöppek zöld leveleken, opálok és tejfényű gyöngyök, de mindnyájukat felülmúlták a szerte-szét szórt gyémántok, melyek ezerféle szines sugárt löveltek ki.

A királyné remegő ujjal mutatott a koronára.

— Nehány követ ki kell törnie, a legnagyobbakat.

— Mivel ?

Egészen halkán beszéltek, mint két bűntevő. A teremben nem találtak semmit, amit céljuk kivitelére felhasználhattak volna.

— Világítson nekem, mondta a királyné.

Kimentek az üvegverendára, ahol a magasra tartott lámpa fantasztikus árnyképeket vetett a falra és hosszú fénynyalábot rajzolt a kert gyöperé.

Nem, ne az ollóval, mondta a királyné, mikor

Mérait egy ollót vett föl az asztalról, — az gyöngé, én már megpróbáltam...

Egy gránátalmafa tetején végre találtak egy kerti ollót.

Visszatértek a terembe és Elysée egy óriási tojásdad szafirt akart kitörni a koronából, de a kő nem engedett, állhatatosan megmaradt a helyén. Aztán meg Mérait keze nem volt elég erős erre a munkára...

A rojalista szenvedett a miatt, hogy a koronát, az egyeduralom jelvényét meg kellett gyaláznia. És valóban, ez a korona élt, Mérautnak úgy tetszett, hogy reszket a keze alatt, ellenkezik, védi magát...

— Nem tudom, nem tudom, mondta Elysée, a ve-rejtéket letörölve homlokáról.

— Meg kell lennie, szólt a királyné.

— De észre fogják venni.

Büszke, gunyos mosoly jelent meg a nő ajkán.

— Észreveszik? Hát megnézi valaki egyáltalán?

Ki gondol itt vele, kivülem?

S mialatt a férfi nehéz munkáján dolgozott, halavány fejét lehajtva a térde közt tartott koronára, Friderika magasan tartott lámpával világított neki, hidegen, mint ezek a drágakövek, melyek a szőnyegen fénylettek sértetlenül, pompásan, daczára annak, hogy erőszakkal szakították ki őket a diademből.

... Másnap, a tanóra alatt találkozott a királyné Elyseével. Mohón kérdezte tőle:

— Nos, hát mi van? Mi történt?

— Ah, felség, a kövek egytől-egyik — hamisak.

— Hamisak!...

— A valódiaknak pompás utánzatai. Hogy történetett? Mikor? Ki által? Hát itt a házban van a tettes!

Ennél a szónál: »tettes« a királyné rettentően elhalványult:

— Igaz. Itt van. És mi mindaketten jól ismerjük...

Lázás mozdulattal ragadta meg Elysée csuklóját

és erősen megszorította, mintha titkos egyezséget kötött volna vele.

— Nem áruljuk el soha, ugye?

— Soha, felelte Elysée, félretekintve.

Megértették egymást.

V. FEJEZET.

A nagy coup.

Lévis Tamás boldogan ölelte meg a feleségét:

— Megvan a coup, mondta neki büszkén.

— Igazán? Kiről van szó.

A névre, melyet Lévis mondott, megvetően huzta össze az ajkait Sephora.

— Mit? Ez a hosszú ficzkó? De hiszen ennek már egy garasa sincs, mert megnyirtuk, megborótváltuk olyan alaposan, hogy egy szőrszál sincs már a hátán.

— Ne nevéss rajta kedvesem; ez az ember kétszáz milliót ér, mondta Tom, rendes flegmáját visszanyerve.

Az asszony szemei ragyogtak. A férfi ismételte, minden szótagot hangsúlyozva:

— Kétszáz millió.

Tom hidegen és tisztán elmónkta a tényállást. Arról volt szó, hogy vegyek rá Keresztélyt arra, hogy fogadja el az országgyűlés javaslatát, a vele kínált szép árral együtt és mondjon le a trón jogáról. Ugyan mi van ebben? Egy aláírás, semmi más. Keresztély maga már e! is határozta volna magát erre, de a környezete, főleg a királyné, visszatartotta a lemondástól. Rövidebb-hosszabb idő múlva mégis rá kerül majd a sor. Egy fillér sincs már a házban. Egész Saint-Mandénak van már követelése rajtuk, a mézárosnak ép úgy, mint a zabkereskedőnek, mert az uraság nagy nyomora daczára is voltak még loyak az istállóban. Emellett nyilt

házat visznek, a fényezésük óriási, de azért nélkülöznek. A király fehérneműje, a himzett koronával, lyukas ugyan, de azért nem rendeltek még ingeket. A szekrények üresek, a legértékesebb ezüstművek zálogházban vannak; a cselédségnek hónapokon át kell várnia a fizetésre. Mindezeket az apróságokat Tom Lebautól, a komornyiktól tudta, aki a két ház millióiról s az ezzel összefüggő »jelenetről« is beszélt neki.

Mióta a király a kétszáz milliót olyan közelségben tudta, hogy egy tintába mártott tollal elérhette, egészen megváltozott, nem nevetett, nem beszélt többet, s csak egy gondolata volt, mely úgy hatott rá, mint az idegbaj, amelynek nyilvánulását mindig csak a homlok egy bizonyos helyén érzi az ember. A személye körüli szolgálat azonban ennek daczára sem változott, megtartotta, mint eddig, az irnokját, komornyikját, a kocsisát és a lakáját. Ugyanazok a drága butorok vették körül, mint azelőtt. A minden izében büszke Friderika azt hitte, hogy a szükségét, melyben van, elrejtheti és sohasem engedte volna meg, hogy a király nélkülözzön. A mit azonban nem nyujhatott a királynak, az a pénz volt, melyet a király a klubban a zöld asztal mellett, meg a hölgyikékre költött. Természetes tehát, hogy egy szép reggelen a baccarat vagy a roulette mellett töltött éjszaka után a király majd nem tud fizetni, kénytelen lesz adós maradni.

— Gondold csak, illyriai Keresztély neve a nagy klub fekete tábláján! — . . . biztosan a kezébe veszi majd a tollat és aláírja a lemondását. Ez már meg is történt volna, ha ugyan az öreg Rosen a királyné tilalma ellenére nem fizette volna ki a király adósságait ismételve is.

Azért igen okos az a terv, hogy a királyt nagyobb kiadásokra kell csábítani és annyi adóssággal terhelni meg, hogy a herczeg erejét felülmulja . . . Ehhez

persze óriási tőke kellett, mert az előlegeket okvetlenül elő kell teremteni.

— Csakhogy — mondta Lévis — az üzlet olyan jó, hogy majd találunk hozzá pénzt. A legjobb volna Leemans papával beszélni, hogy a családban maradjon a pénz, Csak egy hiányzik még, a fődolog — az asszony!

— Miféle asszony? kérdezte Sephora, ártatlan szemével felpillantva.

— Az, akinek a király nyakára kellene tennie a kötelet. Olyan asszony kellene, aki alaposan ért a kopasztáshoz, egy okos hölgy, akinek jó gyomra van...

— Amy Fércet talán?

— Ah, azt már megunták és aztán ő nem is eléggé okos. Az ugy eszik, dalol és mulat, mint valami zöld fiatal...

Ő nem az az asszony, aki minden hónapban megcsipethné a millióját, anélkül, hogy éreztetné vele a dolgot.

— Óh, én tudom, hogyan kellene csinálni a dolgot, mondta Sephora álmodozva... csak hogy kicsoda?

— Ettől függ minden!... kicsoda?

A halk nevetésük mutatta, hogy megegyeztek.

— Eredj, mondta a férfi, minthogy már elkezdted...

— Mit?! Hát már tudod?

— Mintha nem vettem volna észre, hogyan néz rád és hogyan udvarol a rácson keresztül, amikor azt hiszi, hogy én nem vagyok odahaza. Különben ő nem is titkolja a dolgot, sőt mindenkinek elmeséli, aki tudni akarja. Le is irta a históriát a klub könyvébe...

Elmondta a fogadás történetét, mire Sephora mégis csak megharagudott egy kicsit.

— Ugy! Igazán! Kétezer Lousidorba fogad, hogy
... Ez mégis csak sok.

Felkelt, fel és alá járkált a szobában, hogy elfojtsa haragját, aztán megint a férjéhez fordult.

— Lásd, Tom, már három hónapja szaladgál utánam ez a majom és *ennyit* sem ért még el . . .

Valami cseszszenő hang hallatszott, mint mikor az ember a hüvelykujja körmével «elpattantja» a fogát.

Nem hazudott. Ámbár már régóta szerette őt a király, II. Keresztély sem jutott tovább, éppen, hogy csak megcsókolhatta az ujjá hegyét és gyönyörködött a ruhája suhogásában. Ilyesmit még sohasem tapasztalt az elkényesztetett király, akit valósággal üldöztek az asszonyok illatos levelekkel, meg kihívó pillantásokkal. Csinos fürtös feje, melyen a korona fénye tündökölt, a királynétól terjesztett az a rege, mely hősiességéről szólt és végre az a csábító illat, mely az ilyen sokat szeretett lényeket körülárasztja, az arisztokrata világban nagy sikerekhez juttatta a királyt. Nem egy asszony dicsekedhetett a híres selyemmajommal és a jávarészt monarchikus érzelmű szihánzi világ mindjárt tekintélyt kölcsönzött a nőnek, akinek albumában II. Keresztély képe is látható volt.

Ez az ember, aki szokva volt ahhoz, hogy fel se tekintsen annélkül, hogy valaki megrázkódjék a tekintetétől, hiába epekedett hónapok óta a békés és hideg Sephora után. Ez úgy viselkedett, mint egy példás pénztárosnő, számíthatott, olvasott, irt, forgatta a nehéz könyvek lapjait úgy, hogy az epekedő semmit sem látott belőle, csupán a profiljának bársony sima vonalait, és egy gyöngé, a szájszögletébe húzódó mosolyt. Először mulattatta ez a harc a szeszélyes szlávot, azután a hiúsága is felébredt, amikor ugyanis észrevette, hogy az egész klub reá tekint, s végre valóságos szenvedély lett az érzésből, mely eltöltötte, melynek lángja mind magasabbra csapkodott. Mindennap öt órákor, a látogatások rendes idejében érkezett Párisba, ahol megbeszélte barátaival az esti mulatozások sorrendjét. A

többi ifju uri ember, akik szintén Leviséknél szoktak reggelizni, lassan-lassan átengedték neki a tért.

Ez a körülmény, a számos kis üzleti dolog még hidegebbé tette a hölgyet; lassankint értésére adta Keresztélynek, hogy terhese van, a mikor királyi módon elfoglalja az ablaka előtt álló asztalt.

Mindez azonban megváltoztatta a Tommal folytatott beszélgetést követő naon.

— Tegnap este a színházban látták felségedet...

Ennél a kijelentésénél, melyet aggodó, szomorú tekintet kísért, II. Keresztély szive megdobbant.

— Valóban, ott voltam.

— Nem egyedül?

— De...

— Istenem, milyen boldog némely asszony.

Aztán, hogy a szavainak kihívó voltát gyöngítse, rögtön hozzátette, hogy már régóta szeretne abba a színházba menni, hogy a svéd tánczosnőket megnézze. De a férje sehová sem akarja elvinni.

A király persze azt ajánlotta, hogy menjen vele.

— Óh, önt nagyon is ismerik.

— Ha a páholy hátsó részébe rejtőzünk...

Megbeszéltek, hogy a holnapi estén, melyet Tom szerencsésen a házon kívül fog tölteni, találkozni fognak. Mily pompás heccz!

Az asszony szerény, okosan választott ruhában ült a páholy elő részén, gyermekes örömmel nézve az idegen tánczosnőket, akikről akkortájt sokat beszéltek Párisban. Egy svájci hölgy is volt közöttük, akinek az arca kicsiny volt, a mozdulatai szögletesek, a szemé szőke hajfürtjei alól mint egy vérszopó állaté, úgy ragyogott, a pupillája csaknem akkora volt, mint a szemgolyója, úgy, hogy fekete ruhájában, zajtalan ugrándozásával nagy denevérre emlékeztetett.

— Milyen boldog vagyok! . . . Milyen boldog vagyok! mondta Sephora.

És a király, aki mozdulatlanul ült mögötte, egy doboz bonbont tartva a térdén, eddig nem érzett édes vágyat táplált, amikor a nő csipkeruhás karja, friss lehelete érintette.

Kikisérte a st.-lazare-i pályaudvarba, ahonnan a nőnek Courbevoi-be kellett utaznia; utközben a kocsin szenvedélyesen megölelte a királyt és keblére akarta vonni:

— Óh, mondta szomorúan Sephora, ő elrontja a mulatságomat.

Az első-osztályu váróterem üres volt és gyöngén volt világítva. A padra ültek mindketten és a fázékony Sephora beburkolózott Keresztély nagy bundájába. Itt már nem félt többé, nem bánta, mi történik vele, halk szavakat sugdosott a király fülébe. Időnkint egy-egy vasuti szolga ment arra, a lámpáját lóbálva, néha meg egy pár színész haladt el előttük, akik hazautaztak. Titokzatos kis párok is voltak közöttük, akik szorosán simultak egymáshoz és a terem legsötétebb zugait keresték föl.

— Milyen boldogok ezek, mormogta Sephora. Semmiféle kötelességeik nincsenek, követik a szívük szavát. . . Minden más csak ámitás. . .

Erről tudott beszélni, és hirtelen, mintegy akarata ellenére szívet megindító őszinteséggel beszélt szomorú életéről, a kisértésekről, melyeknek a fiatal, apjának fősvénysége miatt szegényes leány ki van téve, elmondta, hogy tizenhatéves korában az apja eladta Levisnek, hogy négy évet a beteg atyja mellett töltsön, akinek tulajdóképpen ápolója volt, és hogy elhatározta, hogy neje lesz Tomnak. Csupán azért, mert szabadulni akart Leemons papa kezei közül. Odaadta, feláldozta magát, lemondott minden mulatságról, élve eltemetkezett a falun, végre a könyvvezetésre adta magát, mindezt

anélkül, hogy csak megköszönte volna, a szolgálatait az a fősvény ember aki tisztára csak az üzletének él és a legkisebb kérésére, kívánságára a multjáról kezd beszélni.

— Ez a multam — mondta aztán, felemelkedve, annak is az okozója lett, hogy a nevem az ön aláírásával együtt odakerült a klub könyvébe.

A megszólalt csöngetyü, mely a beszállásra intett, éppen jókor szakította meg ezt a kis szini jelenetet. Sephora, ringó járásával távozott, a szemével és kezével üdvözölte még Keresztélyt, aki ijedten, mozdulatlanul ült a helyén, mintha a villám csapott volna belé . . . Hogy haragudott magára pökhendisége, durvasága miatt! . . .

Az éjszakát irással töltötte el, bocsánatot kért az asszonytól francia nyelven, hazája költészetének minden virágának felhasználásával. A szerelmesét tarbékoló galambhoz, az azoralfarózsás gyümölcséhez hasonlította.

Különös gondolat volt Sephorától, hogy a királynak szemére hányta ezt a fogadást. Ez biztosította a hatalmát Keresztély fölött, még pedig hosszú időkre. Ezzel megmagyarázta a hidegséget is, a csaknem ellenséges magatartást, melyet eleinte tanusított. Nem kell-e a férfinak mindent türelmesen eltűrnie attól, akit enynyire megszégyenített. Keresztély a nő szeszélyeinek szemérmes és engedelmes szolgálja lett, az elismert cicisbéója; ha a világ szemében mentette is őt a hölgy szépsége, de a férj barátsága és bizalmassága nem nagyon örvendeztette meg. »II. Keresztély barátomnak« szokta őt nevezni Lévis és kiegyenesítette kis természetét. Sőt egyszer az a fényes gondolata támadt, hogy a királyt Courbévoi-ben fogadja. A király megnézte a házat és a parkot, felszállt a yachtra, s abba is beleegyezett, hogy a kastély lépcsőjén lefényképeztesse magát, úgy, hogy ennek a feledhetetlen napnak emlékét megörökítette. Este pedig, mialatt ő felségének tiszteletér

tüzi játékot rendeztek, és a rakéták visszatükrözödték a Seine hullámaiban, — Sephora Keresztély karján a fasorban sétálgatott és a bengáli tűz viszfényétől halovány arczczal mondta neki:

— Ah, mennyire szeretném önt, ha nem volna király!

Ez volt az első, igen ügyes vallomása. A királyban eddig minden szeretője a monarkát, a híres nevét, és őseit szerette. »Ha nem volna király . . .« ez oly kevés volt, hogy Keresztély a biborának utolsó rongyát is feláldozta volna, mely már csak alig-alig lógott a vállán.

Más alkalommal még világosabban fejezte ki magát Sephora, akit igen halványan és kisírt szemekkel talált a király. Aggodalmasan kérdezősködött bánatának okáról.

— Nagyon félek, hogy nem látjuk már egymást káig.

— Miért?

— Ő éppen az imént mondta nekem, hogy az üzlet itt Franciaországban nagyon rosszul megy, tehát össze kell szednünk a sátorfánkat és máshol letelepednünk.

— És magával viszi önt?

— Oh, igen jól tudom, hogy csak hiúságból teszi. Azt mondta, hogy menjek vele, ha akarok. . . De hisz nem is tehetek egyebet, mint hogy követem, mert mit is keresnék egymagamban.

— Maga csunya; hát nem vagyok itt én?

A nő egyenesen, mereven nézett a szemébe:

— Igen, igaz, ön szeret engem. . . És én is szeretem ön. . . Öné tudnék lenni, de nem, lehetetlen!

— Lehetetlen! — kérdezte Keresztély, elkábulva attól, hogy bepillantott a paradicsomba.

— Ön nagyon magasán áll Lévis Sephora fölött, felség.

— De én felemelem magamhoz, grófnővé, herczegnővé teszem. Ez egyike ama jogaimnak, amely még megmaradt, és aztán majd csak találunk Párisban valami fészket, melyet az ön rangjához méltón rendezünk majd be és amelyben egészen, egészen egyedül, csupán csak az egymás boldogíthatására élhetünk.

— Óh, az nagyon szép volna.

Álmodozva emelte rá nedves, hűsége gyermekszemeit. De aztán azt mondta:

— Mégsem lehet. Ön király és egy szép napon a legnagyobb boldogságomban elhagyna.

— Soha.

— És ha visszahívják?

— Ugyan hová? Illyriába? Annak mindörök vége! Tavaly elmulasztottam a jó alkalmat, mely nem tér vissza többé soha.

— Csakugyan igaz ez? kérdezte a nő most már őszinte örömmel. Óh, ha ezt biztosan tudnám. . .

Hogy meggyőzze, csak egy szót kellett volna a királynak mondania, mely már az ajkán lebegett. A nő jól tudta ezt és este, mikor Lévisnek elbeszélte a történeteket, a férfi nyugodtan mondta neki:

— Beléharapott. . . Beszélni kell az atyáddal.

*

Másnap Sephora meglátogatta az atyját.

— Nos? kérdezte az öreg, haragosan nézve a leányára.

— Valami nagy üzlet van, pa. . .

Nagy csomó váltót huzott ki a zsebéből, Keresztély aláírásával.

— Ezeket leszámítoljuk. Akarod?

Alig vetett az öreg egy pillantást az írásokra, hirtelen olyan arcot vágott, hogy az egész feje behúzódott a vállai közé, mint a védelemre készülő sündisznó teste.

— Illyriai papirosok. Köszönöm, ismerem ezeket. A férjed megbomlott talán, hogy ilyesmivel küldött ide hozzám. Hát csakugyan ennyire vagytok már.

— Halld csak, mondta a nő nyugodtan, anélkül, hogy megrettent volna a hideg fogadtatástól. Nyugodt modorában kifejtette a »nagy coup« minden részletét, s a bizonyítékokat is bemutatta: a képviselőházi ülésről szóló ujság-tudósítást, Lebeau leveleit, melyekből mindenről értesült. . . A szerelmes király most az új házá-
nak berendezésével foglalkozott. Pompás palota, kocsik, lovak állnak majd egy bizonyos hölgy rendelkezésére, és a király kész volt annyi váltót irni alá, bármekkora kamatra, amennyi csak szükséges lesz a berendezésre.

Leemans figyelt, kérdezősködött, megjegyzéseket tett:

— Milyen lejáratuak azok a váltók?

— Három hónapra vannak kiállítva.

— Három hónapra?

— Három hónapra.

— És a kamatok?

— Amilyent csak akarsz. Mennél nagyobb összegre szólnak a váltók, annál jobb. Odáig kell jutnia, hogy ne legyen más menekvése, csak a lemondás alá-
írása.

— És ha aláírta?

— A többi a nő dolga lesz. Olyan ember lesz majd előtte, akitől kétszáz milliót el kell venni.

— És ha majd megtartja a pénzt magának? Ahhoz egészen biztos nő kell ám.

— »Biztos« a nő.

— Ki az?

— Te nem ismered, mondta Sephora, a nélkül, hogy lesütné szempilláit. Zsebre tette a papirosokat.

— Hagyd még, mondta az öreg élénken. Sok pénz . . . Nagy tőke kell . . . Majd beszélek róla Picheryvel.

— Vigyázz, pa, nem szabad sok embert belevonni. Most már mi szereplünk a dologban, meg Lebeau, aztán te. Minek még más is ide!

— Csak Pichery. Magam nem tuoom megcsinálni . . . Sok pénz az, sok pénz.

— Oh, még sokkal több kell majd.

— Jól van hát, mondta végre Seemans, én megcsinálok az üzletet, de egy feltétellel.

Azt a házat persze be kell majd rendezni, nos hát, azt akarom, hogy ti szállítsátok a műtárgyakat meg egyéb apróságokat.

Az uzsorásból egyszerre a zsbárus szólt. Sephora teljes szívéből szeretett.

— A czókmókot? — kérdezte, olyan szót használva, mely a zsbárusüzlet fojtott levegőjében a régi időkből jutott eszébe és amely előkelő ruházatával estartásával egyenes ellentétben állt. — Hát jól van, pa, te fogod a czókmókot szállítani, de nem a mama gyűjteményéből, ha szabad kérnem.

Ezen a czimen »Leemans urhölgy gyűjteménye«, a vén zsbárus egész csomó ócska tárgyat hordott össze.

— Hát érted, öreg? Semmiféle rozoga és ósdi butort! Az a nő ért a dologhoz.

— Azt hiszed, hogy ért hozzá? — mormogta a vén gazember szakállába.

— Akárcsak te, vagy én, mondhatom neked.

— De . . .

A férfi megcsókolta Sephora arczát:

— De végre ki az a hölgy?

Most, hogy én is szerepelek az ügyben, csak megmondhatod?

— Ó a . . .

Egy pillanatig megállt, összekötözte a kalapja sza-

lagjait tojásdad álla alatt, a tükörbe nézett, a szép asszony büszke tekintetével:

— Az a hölgy — a spalatói grófnő mondta ünnepiesen.

VI. FEJEZET.

H á z i j e l e n e t.

Ugyanebben az időben Elysée a saint-mandéi kertben sétálgatott.

— Oh te vén bolond. . . vén bolond. . . szolt egyszerre valaki mögötte.

Elysée megállott.

— Bolond, nyomorult bolond. . . a tűzbe kellene dobni, téged is, meg a növénygyűjteményedet is.

— Ön az tanácsos ur?

— Ne nevezzen többé tanácsosnak, nem vagyok már az. Nincs már eszem, becsületem. Ah, istenem! Nem szabad megtörténnie, Méraut, nem szabad. Meg kell akadályozni!

— Ugyan mit, tanácsos ur.

Lihegve, halkán felelt neki Boscovich:

— A lemondási okirat készen van, én magam fogalmaztam. Ebben a pillanatban írja alá ő felsége. . . Nem kellett volna megtennem.

. . . De hisz ő a király. . . Aztán megígérte, hogy az illyriai növénygyűjteményemet megszerzi. Azt a gyönyörű gyűjteményt.

A szerencsétlen tovább hadard, de Elysée nem hallotta már, annyira leverte a rettentő csapás. Első egyetlen gondolata a királyné volt. Ez volt hát az odaadásának, az önmegtagadásának jutalma. Mily gunyosan vigyorogtak most rá azok a koszorúk, melyeket a királyné fejére font képzeletében, a korona helyett! Mit tegyen. Hogy akadályozza meg? Csak a királyné teheti. . .
De eljuthat-e hozzá?

A szolgálattelvő kamorna, az álomba merült Silvis asszony s maga a királyné is azt hitte, hogy tűz ütött ki a házban, olyan dult vonásokkal lépett be Elysée. A szobákban a felébresztett asszonynépség sugdosott, zörgést, sürgést-forgást lehetett látni és hallani, mint egy feldult madárfészekben.

Végre megjelent a királyné, a kis teremben, ahol Elysée várta. Kék reggeli köntös volt rajta, mely alatt karjának és vállának gyönyörű idomai fehérlettek elő.

— Mi az? — kérdezte a királyné nagyon halkán és nagyon gyorsan, szempilláival erősen pislogva.

Az első szavaknál felugrott a helyéről:

— Annak nem szabad megtörténnie. . . Az nem fog megtörténnie, míg én élek!

Heves mozdulatai által felbomlott hajának sötét tömege. Gyors mozdulattal emelte föl karját, hogy megerősítse, mi közben bő ruhája a könyökeig látni engedte a karját.

— Keltse föl ő fenségét, mondta félhangosan, beszélve a szomszéd szoba gyöngé homályába; aztán anélkül, hogy valami megjegyezést tett volna még, felment a királyhoz.

A király éppen most írta alá az okmányt.

Az ajtó kinyílik, a királyné megjelen.

A Keresztélynél ebben az órában való megjelenése olyan csodálatos, olyan érthetetlen, hogy sem a király, aki éppen most pecsételte meg becsstelenségét, sem Lebeau nem fordulnak meg a halk zajra. Azt hiszik, hogy Boscovich tért vissza a kertből. A királyné könnyedén, mint az árnyék lép előre és egészen közel áll már az ajtóhoz, amikor Lebeau észreveszi. A kezét az ajkára nyomva, hallgatást parancsol neki és tovább megy, hogy a királyt tetten érje, hogy minden kifogást haszontalan hazugságot lehetetlenné tegyen.

A lakáj azonban minden tilalom ellenére elkiáltja magát :

— A királyné, felség !

A dalmát hölgy erőteljes öklével dühösen csap a nyomorult arczába és felegyenesedve várja, hogy távozzék a szemtelen.

Aztán a királyhoz fordul.

— Mi bajod, kedves Friderikám? Minek köszönhetem. . .

Felkelve a székéről, félig az asztalra hajolva, halvány ajkával mosolyog. De a hangja nyugodt, folyékonyan és ama kedves udvariassággal beszél, melylyel a királynéval rendszeren banni szokott.

A hölgy azonban egy szóval, egy kézmozdulattal ledönti azokat a korlátokat, amelyek mögé a király menekül.

— Semmi frázist ! Tudom, mit irtál itt, . . . ne akarj megcsalni.

Előrelépve folytatja aztán nyugodtabb hangon:

— Halljuk, Keresztély, mióta nős vagyok, rendkívül sokat szenvedtem miattad. . . Csak az első alkalommal szóltam, emlékezzél rá. Aztán mikor láttam, hogy nem szeretsz többé, hagytam, hogy tégy, amit akarsz, anélkül, hogy csalfaságaid közül csak egy is rejtve maradt volna előttem. Örültnek kell lenned, örültnek, mint az atyádnak, aki a Lolához érzett szerelme következtében tönkre ment, örültnek, mint nagyatyádnak, Jánosnak, aki szégyenteljes deliriumban lehelte ki lélkét, az utolsó lélekzetvételével is csókok után sóvárgott és olyan kifejezéseket használt, hogy az irgalmas nővéreknek arczába szökött a vér. . . Menj ! Ugyanaz az őrzöngő, forró vér, pokoli tűz emészt téged is. Mikor Raguzában arról volt szó, hogy éjjeli kirohanásban keressünk menedéket, honnan kellett téged előteremteni. . . De azért nem tettem szemrehányást. A név becsülete sértetlen maradt és ha a király nem jelent meg a sán-

czokon, gondoskodtam róla, hogy helye ne maradjon betöltetlen. De Párisban. . .

Eddig lassan és hidegen beszélt, szánakozva, pi-rongatva, mint egy anya és ez a hanghordozása nagyon jól illett a király viselkedéséhez, aki lesütött szemével és duzzadó arczával pirongatott gyerekek látszott. De ez a név »Páris«, valósággal felbőszítette a királynét. Átkozott város ez, hit, vallás nélkül, vértől áztatott kövezetével! Miféle őrjöngés vakította el mindezeket a szegény, trónjuktól megfosztott királyokat, hogy éppen ebben a Szodomában kerestek menekülést! Ez a város az, mely löpor és vér szagával, bűnöktől fertőztetett levegőjével teljesen elpusztítja az embert, mely Keresztélyt még attól is eltérítette, amit legörültebb elődei is meg tudtak tenni, hogy tisztán, mocsoktalanul megőrizze a czimert. Oh, már a megérkezése napján, a számki- vetésben töltött első éjszakán is mindezt megsejtette Friderika, amikor a királyt olyan vidámnak, jókedvű- nek látta

Megszakítás nélkül. metsző szavakkal, melyek a király halvány arcát pirossá tették, mintha ostorral csapkodtak volna, sorolta fele a királyné Keresztély min- den bűnét.

— A szemem előtt a saját házámban csaltál meg. . . a házasságtörés ott ült asztalomnál, érintette ruhámat. . . Mikor azt a szépen fésült babut meguntad, akinek még csak annyi ereje sem volt, hogy a könyeit elrejtse előttem, leszálltal az utca sarába, mint szemér- metlen csavargó hentergőztél ott és az orgiáid után fáradt teted utálatát elhoztad haza. . . Emlékezzél, milyen állapotban láttalak azon a reggelen, amelyen másodszor veszítetted el trónodat. . . Mi mindent nem követtél el, Isténnek szent anyja, mi mindent nem követtél el! Játszottál a királyi peccéttel, czimeket, rendjeleket adtal el, pénzen. .

Lassabban folytatta, — mintha a mondani valóját az éjszaka hallgatag homályára sem merné bizni:

— Te loptál is, igen, loptál. A koronából kitért gyémántok és drágakövek. . . te tetted! És én a vén szolgád gyanusítottam és elküldtem. . . Tudtam jól, mi történt, mert a lopás ismeretessé lett és így másnak kellett a büntettet magára vennie, hogy az igazi tettes kiletét föl ne fedezzék. . . mert egyetlen és örökös gondom az volt, hogy a király nevét tisztán tartsam meg; mindent eltűrtem erre a célra, még azt is, hogy bántsanak. . .

•Mindent a koronáért«, ez volt a jelszavam. És te most el akarod adni ezt a koronát, amely annyi véres könnyembe és szenvedéseimbe került, el akarod adni pénzért, hogy megkapd azt a zsidó halál-arczot. . .

Némán, meghajlott testtel hallgatta a király. Most, mikor azokat szidták, akiket szeretett, felegyenesedett. Halvány arczát felemelve, mereven nézett a királynéra, és udvariasan, de határozott hangon mondta neki:

— Nem, ön csalódik. A nő, akiről ön beszél, nem jön tekintetbe, mikor elhatározom magamat. . . Amit teszek, önért teszem, magamért, mindnyájunk boldogságaért és nyugalmaért. Hát még mindig nem unta meg ezt a nélkülözésekkel teli életet? Azt hiszi, nem tudom, mi történik itt? Hogy nem fáj nekem az, hogy a hitelezők lármázásainak kell önt kitennem. Mikor az egyik ember közülök kellemetlenkedni kezdett az udvaron, — éppen hazafelé jöttem akkor — a vén Rosen nélkül a kocsim kerekei közé került volna, mondhatom. . . És ön, ön az ablaka függőyei mögül leste, hogy távozzék. Szép foglalkozás egy királynénak.

Az egész világnak tartozunk, mindenki pénzt akar. A szolgák fele nem kapta meg a fizetését. A tanító már tíz hónapja nem kap semmit. . . Silvis asszony meglegszik azzal, hogy az ön szép ruháit elhordozza. Ebben a pillanatban felségünknek titkos tanácsosa a

komornyiktól kér kölcsön, hogy egy csipet burnótot vehessen magának. . . Látja, hogy nagyon jól ismerem a helyzetet. . . És aztán az én adósságaim, melyeket ön nem ismer, — fülíg vagyon bennük. Nemsokára minden összedül fölöttem. No, az szép lesz majd. Ön majd nézheti, hogy a diadémját az evőeszközökkel együtt eladják majd a legtöbbet ígérőnek.

Gunyolódó természetétől elragadtatva, nem beszélt többé azon a komoly hangon, amelyen kezdte és szemtelen vékony orrhangján élcelődni kezdett. Az élczeinek legnagyobb része Sephorától származott, aki minden alkalmat fölhasznált, hogy szerelmesének utolsó aggodalmait csufolódásaival eloszlassa.

— Ön azzal vádol, kedvesem, hogy frázisokat gyártok, de tulajdonképpen ön az, aki szép szavakban tetszeleg magának. Mi hát tulajdonképpen az illyr korona, melyről mindig beszél? Csak a király fején van értéke; különben használhatatlan, haszontalan dolog, melyet menekülés közben dobozba rejtenek, máskor meg üveg alá tesznek, mint a színesz a babérait, vagy a portásné a menyasszonyi koszoruját. . . Ezt végre meg kell önnek értenie, Friderika. A király a trónján, a hatalmas birtokában király csak; a trónjától megfosztva rongydarab csupán. . . Hiába kapaszkodunk régies szokásainkhoz, czimeinkhez, hiába ragyogtatjuk a »felség«-et a kézelőink gombján meg a kocsinkon. Mindez ámitás. Itt, önre, Rosenre s néhány hívünkre nézve II. Keresztély király vagyok, de innen távozva, közönséges emberré leszek, olyan, mint bárki más. Keresztély ur. . . Nincs is teljes nevem, csak keresztnevem. . . »Keresztély«, mintha valami statisztá volnék a balletnél.

Elfuló lélegzettel hallgatott el. Még sohasem beszélt ennyit állva . . .

Az éjjeli fecske csatoggása, a fülemülék fuvoja-

szerü zenéje, csak néha-néha szakították meg az éjszaka csöndjét. Egy óriási éjjeli pillangó, mely a szárnyait megégette valahol, ide-oda röpködött és beleütődött a falba.

Nem hallatszott más hang, csak a királyné fojtott zokogása. Friderika tudott daczolni a haraggal és a hatalommal, de a gunynyal szemben fegyvertelenül állt becsülete, egyenes természetével, mint a bátor katona, aki készen várja a becsületos vágásokat, de a szurkálásokkal szemben nem tud védekezni.

Amikor Keresztély olyan gyöngének látta, azt hitte, hogy legyőzte s azzal akarta még tetőzni győzelmét, hogy folytatta a burleszk előadását a számkivetésről:

— Milyen szánalmas szerepet játszanak ezek az in partibus fejedelmek, a királyságnak e statisztái, akik eleinte az első szerepet adják és aztán, később üres padok előtt szavalnak tovább! Nem tennék jobban, ha fognák a szájukat és visszatérnének a rendes élet homályába? A gazdagabbak azok még tehetik! Az eltűnt nagysághoz való ragaszkodás éppen olyan fényűzés, mint valami más. A többiek azonban, mint például az ön szegény palermói bácsija, aki átkozott olasz konyhájával visszavonul egy nagyon is kicsiny házikóba, ahol mindig hagyma-szag üti meg az ember orrát. . . Nagyon méltóságos dolog, az bizonyos, de miféle élet ez?! És még vannak olyanok is, akiknek sokkal rosszabbul megy a dolguk. . . Nehány nap előtt egy Bourbon, egy igazi Bourbon szaladt az omnibus után. »Megtelt uram.« Azért csak szaladt tovább: »Hát hallja, öreg, megtelt, ha mondom,« Erre azután dühös lett, hogy miért nem szállítják őt fenségnek. Mintha észre lehetett volna venni a nyakkendőjén . . . Operettkirályok ezek kedvesem. — És hogy ebből a nevetéséges helyzetből szabaduljunk, hogy hozzánk méltó

ekzisztenciát biztosítsunk magunknak, elhatároztam, magamat, hogy aláírom ezt itt . . .

Hirtelen előtűnt a jezsuitáktól felnevelt szláv, a mikor folytatta:

— Gondolja meg, különben, hogy ez az aláírás tréfa csupán. Hisz csak azt adják nekünk vissza, ami a mienk és én nem tartom magamat lekötelezettnek. Ki tudja? Ezek a milliók talán éppen arra szolgálnak majd, hogy visszaszerezzük trónunkat.

A királyné hirtelen felütötte fejét, egyenesen a király szemébe nézett, úgy hogy Keresztély elfordította tekintetét, Vállát vonogatva, mondta neki:

— Ugyan, ne akarj rosszabbnak látszani, mint a minő vagy, jól tudod, hogy ha egyszer aláírtad. . . de nem és százszor nem!

Az a valóság, hogy nem vagy erélyes, hogy az állásodat a legnagyobb veszély pillanatában elhagyod, éppen akkor, mikor a modern társadalom már nem akarja elismerni, sem az istent, sem a királyt, az isteni jog képviselőit gyűlöli s megreszketteti az eget feje fölött és a földet talpa alatt. A kés, a pokolgép, a golyó — minden jó nekik. . . A körmenetben, a diadal-
uton, körülvéve egész kíséretünktől, nem kell-e nekünk királyoknak, a legjobbaknak, csak úgy, mint a legrosszabbaknak rettegnünk, ha egy ember kilép a tömegből. . . Minden átnyujtott kérvény gyilkot rejthet magában. . . Melyik király lehet biztos benne, mikor a palotáját elhagyja, hogy vissza fog még térni? És ez az a pillanat, melyet kiválasztasz arra, hogy a küzdőteret elhagyd?

— Ah, ha csak arról volna szó, hogy küzdjünk, mondta Keresztély élénken. — De a nevetségesség és a nyomorgás a mindennapos élet utálatossága ellen harcolni. . .

— A nő szemében reménysugár villant föl.

— Hát igaz? Hát akarnál küzdeni? Akkor halljad. . .

Elmondta, hogy Elysée három hónap óta «dolgozik», leveleket ír, beszédeket, kiáltványokat szerkeszt és Alfeus atya elutazott az illyr falvakba. . . Nem a nemességhez fordultak, de a néphez, a raguzai hajcsárokhoz, teherhordókhoz, a brenói és brazzai földmivesekhez, a szigetlakókhoz, akik árucikkeiket bárkába viszik a piacra, az őseredeti és a tradíciókhoz ragaszkodó néphez, mely kész arra, hogy felkeljen és meghaljon a hirályért, azzal a feltétellel, hogy a tömeg élén ott lássa az uralkodót. A seregek megalakulóban, a jelszó kiadva, csak az utolsó jelet kell még megadni a felkelésre

A királyné, aki lángoló szavakkal akarta Keresztély gyöngeségét legyőzni, fájdalommal látta, mikor a király közönyösen csoválta a fejét. Talán haragudott is, hogy nélküle tették meg az előkészületeket. Röviden, nem bízott a vállalat sikerében. A szárazföldön nem lehet majd győzedelmes előrehatolni, előbb a szigeteket kellene megszállni. Helyes dolog volna egy ilyen szép országot kitenni a háboru minden borzalmának.

— Nem, kedvesem; a káplánjának meg annak a gascogneinek az eszméi elragadták önt is, pedig . . . Nekem is vannak értesüléseim, jobbak, mint az övéi. Ugy áll a dolog, hogy a monárkia eszméje Dalmáciában is lejárt a magát. Az emberek megunták, nem akarnak többet hallani róla.

— Óh, ismerem azt a gyávát, aki nem akar semmitsem tudni, mondta a királyné.

Ezzel távozott, s Keresztély elcsodálkozott azon, hogy ilyen hamaros vége volt a jelenetnek. Gyorsan zsebre vágta az okiratot és éppen távozni akart, amikor Friderika a kis herceg kíséretében visszatért.

A kicsikét, mély álmából felijesztve, gyorsan felöltöztették és a komorna kezéből átadták a királynénak. Nem kérdezősködött, mert álmos fejecskejével visszavondolt hasonló eseményekre, amikor halvány arcok

vették körül, ijedt kiáltások hallatszóttak körülötte és — menekülni kellett. Azóta megvolt az a szokása, hogy vakon vezettette magát, ha a királyné komor és határozott hangja hívta, ha érezte az apja karjának gyöngéd ölelését. Azt mondta neki »jer«, és a gyermek bizalommal telve követte s csak azon csodálkozott, hogy milyen csönd van itt körülötte. A zajos, véres, lángtól fényes éjszakák, az ágyudörgésnek és puskaropogásnak hangja örökre megmaradt emlékezetében.

Ott látta a királyt, de nem a gondtalan, jó kedélyü atyát, aki oda szokott menni az ágyához és bátorítólag mosolygott feléje, mikor átment a tanulószobán, hanem egy unatkozó és szigorú arcú férfit, aki sötéten nézett maga elé. Friderika szóltanul vezette a gyermeket II. Keresztély lábai elé, s mialatt hirtelen térdre esett, a gyermeket maga elé állította és összekulcsolt kezével átszorította a fiú kis ujjait.

— Engem nem akar a király meghallgatni, talán neked fog sikerülni, Zala . . . Jöjj és mond utánam.

— Atyám . . .

A szégyenlős hang utána mondta:

— Atyám.

— Atyám, királyom, könyörgök, ne rabold el gyermekétől a koronát, melyet ennek egykor viselnie kell . . . Gondolja meg, hogy nemcsak az öné, hanem úgy származott át önre; az Isten hatszáz esztendő előtt adta az ily királyi családnak . . . Isten akarja, hogy én király legyek, atyám . . . Ez az én örökségem, birtokom, melyet nem szabad elvennie.

A kis herczeg áhitatos suttogással, könyörgő tekintettel mondta utána ezeket a szavakat, mint az imát. Keresztély azonban elfordította a fejét, a vállát vonogatta és egyes összefüggéstelen szavakat mormogott dühösen a fogai közt:

— Tulfás . . . Illetlen jelenetek . . . A gyerek fejét is elcsavarni . . .

Aztán az ajtó felé tartott.

A királyné egy ugrással mellette termett; egy pillantás az asztalra meggyőzte őt arról, hogy a pergament hiányzott arról, hogy a király aszégyenteljes okiratot aláírta, magához vette.

Csaknem ordítva a fájdalomtól kiáltott rá:

— Keresztély!

Az nyugodtan haladt tovább.

A királyné olyan mozdulatot tett, mintha a ruháját össze akarná fogni, hogy kövesse a királyt. Aztán hirtelen így szólt:

— Tehát legyen.

A király habozott, megfordult — Friderika egyenesen állt a nyitott ablak előtt, egyik karjával gyermekét kitarva az ablakon, a másikkal megfenyegette a menekvőt, a gyávát. A nyári világos éjszaka teljes fénye ragyogta be a gyönyörű szép csoportot.

— Ha rögtön ezen a helyen meg nem égeted azt, amit az imént aláírtál és ha nem eszküszöl a megváltó keresztjére, hogy sohasem teszed meg többet, akkor a törzsednek vége van, megsemmisül. Az asszonyod és gyermekek . . . oda lenn lesznek.

A szavai és az ürességbe kihajló szép test olyan határozottságra és fájdalomra mutattak, hogy a megrettent király odaugrott hozzá és visszarántotta:

— Friderika!

Az atyja felkiáltására és az anyja karjának remegésére azt hitte a gyermek, hogy mindennek vége van, hogy ő most meghalt. Egy szóval, egy hanggal sem panaszkodott, mert hisz az anyjával halt meg. . . Csak a kezecskéi ölelték át erősebben a királyné nyakát, és szőkefürtös fejét visszahajtva, becsukta a szemét az iszonyu mélység láttára.

Keresztély erélye meg volt törve . . . A királyi

gyermeknek ez a megadása, bátorsága megtántorította... Úgy érezte, hogy a szive meghasad . . . Az iratát, melyet pár pillanat óta határozatlanul, összegyűrve tartotta kezében, most az asztalra dobta, és zokogva rogyott egy székbe. Friderika, aki még mindig bizalmatlan volt, elolvasta az irást, az első sorától az utolsóig, meggyújtotta a gyertyánál és elégette; aztán az ágyba vitte gyermekét, aki nagy hősiességében már el is aludt anyja karjain.

*

Az öreg Leemansnál örömmünnepet ülnek.

A lakoma vége felé tartanak, amikor a terembe hirtelen belép Lebeau, a király komornyikja.

— Ülj ide, vén hunczut, mondja neki Leemans, helyet adva neki maga és és a leánya közt.

— Órdögbe, kiáltja Lebeau, mikor vidám arcukat, az ebéd maradékokat észreveszi, — itt úgy látszik, mulatnak!

Ez a megjegyzés, a komoly hang, a melyen beszél. . . A kis társaság tagjai nyugtalanul néznek egymásra. Ejha! Hát persze, hogy mulatnak. Vigadnak, jó kedvük van. Miért is lennének szomorúak?

Lebeau ur magánkívül van.

— Mit? Hát nem tudják? Mikor beszélt utoljára a királylyal grófné?

— Ma reggel; tegnap is, minden nap.

— És nem szólt semmit kellemetlen jelenetről?

Röviden elmondja, hogy mi történt, hogy az az irás elégett, és hogy az egész terv — úgy látszik — dugába dőlt.

— Megcsalt, kiáltja Sephora.

Tom nyugtalankodik és erősen a szemébe néz feleségének. Talán ő volt oktalan vagy gyenge? De a hölgynek semmi kedve sincs arra, hogy magyarázatokba bocsátkozzék, egészen átengedi magát dühének, s szidja Keresztélyt, aki már egyhónap óta hazudik neki különféle

históriákat, hogy miért nem írta alá az okiratot. . .
Óh, a gyáva, a hazug. De hát miért nem szólt Lebeau
már rég?

— Hogy miért? kérdi a komornyik vigyorgó nevetésével. Tíz nap óta vagyok már uton . . . Ötszáz mértföld egy folytában, megállapodás nélkül . . . És egy sort sem irhattam, mert egy rettentő szerzetes ügyelt föl rám, egy ferenczrendi, a kinek bőr-szaga van és ugy hadonáz a késével, mint valami bandita. Minden lépésemre vigyázott és egy perczig sem maradt el tőlem, azzal az ürügygyel, hogy nem tud francziául, nem tudja magát megértetni . . . De én ismerem az igazi okot. Nem biznak már bennem Saint-Mandében és arra használták föl a távolléteket, hogy valami különös dologba kezdjenek . . .

— Mibe? kérdi mindnyájuk tekintete.

— Azt hiszem, hogy a Dalmátországban rendezendő felkelésről van szó. . . Ez az ördögös gascognei csavarta el a fejüket. . . Hát nem mondtam mindjárt, hogy először is ezt a ficzkót kellene lerázni a nyakunkról?

Hát csak rejtsenek el előtte mindent, a komornyik mégis megsejtette a történeteket, a levelezgetések, a titkos tanácskozások figyelmessé tették. Egyszer talált egy füzetkét, melyet a kis meggondolatlan Colette hagyott el valahol. Felnyitotta, rajzokat talált benne; egyenruha-modeleket, ruhákat, »illyr önkéntesek,« »királydragonyosok,« »kék-ingesek,« »királyné-kurazirok,« számára. Más alkalommal meg rajta kapták Colettét, amint Silvis asszonynyal a kokárdák nagyságáról és alakjáról beszélgetett. Mindezekből, itt-ott elejtett szavakból nagy vállalkozásokra, tervekre következtetett; az ő utazása, melylyel megbízták, aligha nem összefüggésben áll ezekkel. A kis, fekete ember, a pupos, törpe, akit Navarra hegysegeiből kellett elhoznia, valószínűleg

valami nagy tábornok, akit a hadsereg vezérletével biznak majd meg.

A király lesz a sereg főparancsnoka.

— Mit, a király is elmegy? kiáltja Leemans apó, megvető tekintetet vetve leányára.

A szavak egész vihara zug fel erre a kérdésre:

— Hát a pénzünk?

— És a váltók?

— Gyalázat!

— Rablás.

— Ha tudnának róla valamit, mondja Tom, a köztársaság biztosan nem tünné . . . Értесíteni kell a kormányt, lépéseket tenni . . .

— Arra én is gondoltam már, mondja Lebeau, de fájdalom, nem tudok semmi bizonyosat. Nekem nem fognak hinni. Aztán meg, ami embereink vigyáznak és mindent megtettek arra, hogy a gyanut elenyésztessék. Így például a királyné születésének évfordulója van ma . . . nagy ünnepet csapnak Rosenéknál . . . Aztán mondja valaki a hatóságoknak azt, hogy ezek a vidám tánczosok összeesküvést szőnek és előkészülnek a háborura. Nagyon is különös lesz pedig ez a bál . . .

Csak most veszik észre, hogy a komornyik báli ruhába van öltözve; azzal bizták meg, hogy gondoskodják a buffetről és aztán térjen vissza a palotába.

A grófnő, a ki gondolatokba merült, hirtelen megszólalt.

— Hallja csak Lebeau, ha a király elutazik, ön fogja azt tudni, ugy-e? Értесíteni fogják, ha csak azért is, hogy zárja be a bőröndöket. . . Nos, ha én egy órával előbb megtudom a dolgot, esküszöm, nem lesz meg ez a kirándulás.

Nyugodt hangon mondja ezt. És mialatt Tom azon tündök, hogy mifele úton-módon tartsa majd vissza Sephora a királyt az elutazástól, mialatt a többiek azt

számítgatják, hogy mennyibe kerül majd nekik ez a rossz üzlet: Lebeau mester visszatér a bálba, lábujja hegyén futva végig a kis, fekete utcákon.

VII. FEJEZET.

Az éjjeli utazás.

«Ma este 11 órakor a déli vasutnál leszünk. Utazunk. Cél: ismeretlen. Valószínűleg Cette, Nizza vagy Marseille.»

Lebeaunak ez a levele délelőtt érkezett Lévisné kezéhez és este csakugyan ott sétált a király meg a komornyikja a déli vasut várótermében. Keresztély ebben a magányban, az éjszakai utazásra gondolva, visszaemlékezett a Sefhorával való gyöngéd jelenetekre a saint-lazarei vasutnál. . . E visszaemlékezés e behatása alatt egy arra utazó nő-alak vonta magára a tekintetet: ugyanaz a termet, ugyanazon utánozhatatlan kecses járás. . .

Szegény Keresztély!

Végre benn ül a kocsiban, melynek ajtaját Lebeau kinyitotta, — egész közönséges vasuti kocsi az, hogy gyanut ne keltsenek vele. A király a sarokba veti magát, azzal a vágygyal eltelve, hogy végre szabaduljon a gondjaitól. A mozdony füttyül, megindul, dörögve rohan előre, az alvó elővárosok hidjain elrobog a gázlámpák sorai előtt s végre a nyílt mezőn száguld tova. II. Keresztély fellelékzik, erősnek, biztosnak érzi magát; valami nótát is dudolna talán, ha egyedül volna. Ott lenn azonban a másik ablaknál valaki a sarokba huzódott, vigyázva, hogy ne okozzon nagy feltűnést. Egy hölgy az? Fialat, vén, csinos vagy csuf? A király — szokás szerint — reánéz. Nem mozdul az alak, talán alszik.

— Alszik, no hát aludjunk mi is.

Kinyújtózkodik, takaróba burkolózik, még látja

künn a fák, bokrok elmosódó körvonalait, melyek a vonat gyors mozgása következtében egymásra látszanak hullani; és éppen le akarnak csukódni megsebesült szempillái, a mikor finom hajszálak simogatását érzi arcán, hosszú pillák érintik homlokát, ibolya-illat lengi körül és két gyöngéd ajak susogja fülébe:

— Te csunya! . . . Annélkül, hogy elbucsztal volna tőlem . . .

. . . Tíz órával utóbb II. Keresztélyt az ágyuk dörgése és a nap vakító fényessége ébresztette föl, mely a zugó lombokon átszűrődve esett az arcára. Azt álmodta éppen, hogy a serege élén, kartárcszápor közt rohan a magaslatra, azon az uton, mely Raguza kikötőjéből a czitadellába vezet. Ehelyett látta, hogy a hátán fekszik mozdulatlanul, zavaros szemmel és lélekkel, elzsibbadt tagokkal, kellemes fáradtságban. Mi is történt vele tulajdonképen? Csak lassan-lassan látott világosabban, tért vissza az emlékezete. Fontainebleauban volt a »Fácán« vendéglőben, szemben az erdővel, melynek fái felmeredeztek a vidám kékségbe; az ágyudörgés a tüzérség löhelyéről hallatszott ide. És az életteljes valóság, gondolatainak megtestesülése. Sephora, az édes az asztal mellett ült és rossz tollával gyorsan irt valamit.

A tükörből látta a királynak csodálkozó hálás tekintetét, és anélkül, hogy megfordulna szemének intésével, a tollal odadobott csókkal felelt rá, aztán nyugodtan tovább irt és angyali szájacskájának kedves, kecses mosolygásával mondta neki:

— Távirat, melyet haza küldök, hogy megnyugtassam enyéimet.

— Felkelt, átadta a táviratot az odahívott pinczérnek és látható nyugtalanságától szabadulva, ablakot nyitott az aranyos napfénynek, mely úgy özönlött be, mint a víz az ereszből.

— Istenem, milyen gyönyörű idő!

Odaült az ágy szélére, a kedvese közvetlen köze-

lébe. Nevetett és csaknem örült volt az örömtől, hogy itt lehet falun és a napot az erdőben töltheti. Volt idejük az éjjeli vonat megérkezéseig, mely tegnap hozta őket ide, s amelylyel Keresztély az utját ma folytatja; Lebeau már tegnap tovább utazott, hogy a vezéreket értesitse, hogy a partra szállást huszonnég órával elhalasztotta a király. A szerelmes szláv legjobban szeretne volna, ha sűrű függönyök mögé rejthette volna boldogságát, hogy az utolsó óráig, az utolsó perczig élvezhesse azt. Az asszonyok azonban ideálisabbak; a fiatal párt a reggeli után rögtön kivitte a kocsit a gyönyörű erdőbe. Ez volt az első eset, hogy ők ketten együtt kocsikáztak és Keresztély a ma örömeinek engedte át magát.

. . . Hajnali egy óra van. Az elválás órája ütött. Keresztély félt ettől az utolsó pillanattól, mert azt hitte, hogy kérésekkel, esdeklésekkel kell majd szembe szállnia s össze kell szednie minden erejét. De mind-ebből semmisenem történt; Sephora előbb készen volt, minf ő, s nem is annyira szerelemből, mint inkább a király barátja iránt érzett tiszteletből akarta a vasut-hoz kísérni.

. . . Ha csak hallotta volna a király a nő megkönyebbült sohaját, mikor egyedül maradt a pályaudvaron és a vonat zöld lámpáit távozni látta; ha tudta volna, milyen boldog volt a nő, hogy az éjszaka hátralevő részén egyedül aludhatott a vendéglőben és hogy a döcögő omnibuszon ülve, milyen nyugodt természetes, szerelmi indulattól ment hangon szólt magában:

— Feltéve, hogy Tom gondoskodott róla. . .

Kétségkívül gondoskodott róla. Mikor a vonat Marseillebe érkezett és II. Keresztély a börtáskával kezében elhagyta a kocsiját, nagyon elcsodálkozott, mikor egy ur ezüst-diszitésű kalapban hozzálépett és igen udvariasan megkérte, hogy egy pillanatra jöjjön vele a szobájába.

— Minek? Kicsoda ön, kérdezte a király fennhangon.

Az ur felelt:

— Rendőrbiztos.

A teremben a király Marseille prefektusát találta, egy volt ujságíró, vörös szakállal, élénk, elmes vonásokkal.

— Sajnálom, hogy értesítenem kell felségedet, mondta udvariasan, hogy az utazásának itt — vége szakad. A kormány nem engedheti meg, hogy egy fejedelem, ki Franciaország vendégszeretét élvez, ezt arra használja föl, hogy egy barátságos viszonyban lévő ország ellen összeesküvéseket, felkeléseket tervez

A király válaszolni akart, de a prefektus a dolog legkisebb részletét is ismerte.

Felségedet Cetteben várják már a barátai, hogy Jerseybe hajózzanak. A gravosai parton akartak kikötni. A jeladás: két rakéta, melyek közül az egyik a hajó földézetéről, a másik a partról száll föl . . . Mi nagyon jól vagyunk értesülve . . . Raguzában éppen így tudják, mi történik . . .

A király hiába tanakodott magában, hogy kiáruhathatta el a terv legkisebb részleteit is, melyeket csak ő, a királyné, Hezeta, a vezér és egy negyedik személy, akire éppen nem gyanakodhatott, — ismert. A prefektus vörös szakállába dörmögött valamit.

— Felségednek bele kell nyugodnia sorsába . . . Talán máskor óvatosabb és szerencsésebb lesz majd felséged. Ma csak arra kérhetem felségedet, hogy elégedjek meg azzal a hajlékkal, amelyet én nyújthatok, a prefekturában. Minden más helyen bántó kíváncsiságnak volna kitéve. A dolgot városszerte tudják.

Keresztély nem felelt rögtön. Tekintetét körülhordozta a kis dolgozó-szoba butorain, a zöld borszéken,

az iratsomókon, a kályhán, a nagy fekete vonalakkal át meg áthuzgált térképen, a falakon — ebben a nyomoruságos filiszter-szerű zugokban végződik hát a dicsőséges álma, itt hangzik el a Radoitz-induló utolsó hangja! Hasonlított a léghajóshoz, aki azt hitte, hogy magasan a hegyek fölé fog emelkedni és aztán ugyanarra a helyre esik vissza, a honnan elindult és paraszt kunyhóba kell az éjet töltenie, mialatt a szegény, megürült léghajót mint valami czókmókot dobják a lomtárba. . .

Végre elfogadta a meghívást; a prefuktásnál nagyon jól érezte magát, egy szép asszonyt is talált ott, aki az ebéd után a nap ujságairól beszélt neki, aztán a zongorához ült és énekelt. Jó hangja volt. . . Keresztély lassankint közeledett hozzá és zenéről, operáról beszélgetett vele, A »Sába királynője«, meg a »Folie Parfumeuse« után az »Illyr hangok« is megzendültek a zongorán. Az asszony megkérte a királyt, hogy mondja meg, milyen ütemben kell játszania; II. Keresztély néhány népdalt dudolgatott: »Óh szép szemek, kékek, mint a nyári ég. . .« aztán: »Fiatal leányok, akik hallgottak rám, hajatokat befonva. . .«

És mialatt a zongorára támaszkodva, halványan, csábítóan énekelt, a számüzött szomoru arczkifejezésével, az illyr tenger habzó hullámain és a zöld partokon felhangzottak az »Illyr hangok.« Lelkes ifjuság énekelt, amelyet Lebeau elfelejtett értesíteni . . . És a fiatalok torkuk szakadtából ordították:

— Éljen II. Keresztély!

VIII. FEJEZET.

A megoldás.

— Még csak egy mód van rá, felség.

— Beszéljen csak kedves Méraut; . . . Mindenre kész vagyok.

Méraut habozott a válaszszal. Az, amit a király-

nak mondani akart, nagyon komolynak tetszett neki és úgy vélte, hogy nem illik a billárd-szobába, hova Keresztély csaknem erővel vonta, hogy a reggeli után játszik vele egy játszmat. De a sors különös gunya, amelyivel a tróntalan fejedelmekkel szokott bánni, úgy akarta, hogy az illyr királyi család történetének ez a fontos mozzanata itt a zöld asztal mellett játszódjék le, mialatt a saint-mandéi palotára csönd és gyász borult.

— Nos hát? kérdezte II. Keresztély, mialatt ki-nyujtózott, hogy a golyót elérje.

— Felséges ur . . .

Eiysée megvárta, míg a király egyet lökött és Boscovich felírta, aztán zavarral folytatta:

— Az illyr név csak olyan, mint a többi, felség. Szereti a sikert, az erélyességet és attól félek, hogy a vállalat sikertelensége . . .

A király feléje fordul, az arcza égett a dühtől.

— Igazságokat kértem öntől, kedvesem, fölösleges, hogy beczukrozza a pilulákat.

— Akkor, mondta büszkén a gascognei, önnek lo kell mondania, felség.

Keresztély megdöbbenve nézett rá:

— Mit, lemondani? Hisz semmim sincs?! Szép ajándékot adnék vele a fiának . . . Azt hiszem, egy új biciklit jobban szeretne, mint azt, hogy valami határozatlan reménysége legyen a koronára.

Mérait hivatkozott a galicziai királyné példájára. Az is lemondott számüzetésében a fia javára; és ha don Leon a trónon ül, ezt csakis az anyjának köszönheti.

— Tizenkettő tizennyolcz ellen, mondta Keresztély élesen. Ön rosszul írja, tanácsos ur.

Boscovich, mint a felijesztett nyul, ijedten ugrott a táblához, mialatt a király minden szellemi erejét és ügyességét felhasználta, hogy a játékot megnyerje.

Elysée csöndesen nézte őt, a királpárti érzelmei nehéz próbát álltak ki, mikor ezt az uracsot, a dicstelenül legyőzöttet, sovány nyakut, mely hosszasan kinyult a kivágott kényelmes gyapju kabátból, némán szemlélgette. A király szemén, ajkán, orrán látható volt még a betegség nyoma, melyben egy hónapig szenvedett. A gravosai szerencsétlenség, a virágzó fiatal emberek kivégzése, a rettentő jelönetek, melyeket Herbertnek és a vezérnek, Hezesának pöre idéztek elő a saint-mandei palotában, amikor Colette térden állva kérte egykori szeretőjét, hogy vesse közbe magát a férje érdekében és mentse meg a szegény Herbertet a kivégeztetéstől, Herbert halálának híre beteggé tették. Könnyelműségéből ugyan nem tudott kivetközni, de a felkelés elnyomásának s Herbert kivégeztetésének híre legyőzte testi erejét.

Odafordult Elyséehez s megkérdezte annélkül, hogy reá tekintene:

— Mit szól a királyné az ön tervéhez? Beszél vele a dolgról?

— A királyné úgy gondolkozik erről, mint én magam.

— Ah, mondta Keresztély szárazan, mialatt gyöngén összerezcent.

Különös az emberi természet! Ez az asszony, a kit nem szeretett, akinek bizalmatlan hideg modorától, tiszta tekintetétől félt, ezt az asszony, akit azzal gyanúsított, hogy nagyon is úgy bánik vele, mint királylyal, aki az örökös figyelmeztetgetéseivel a jogaira megkötelességeire, megkeserítette az életét, ez az asszony gyűlöletes volt most előtte, mert a nő nem bizott benne és le akart mondani a fia jayára. Nem szerelmi bánat volt, a mit érzett, nem olyan intenziv szenvedés, melyre hangosan felkiált az ember, hanem az a hideg, kellemetlen érzés, mint mikor a barát elárul, megcsal bennünket.

— És te Boscovich, mit gondolsz? kérdezte hirtelen a tanácsost, akinek sima arcza óriási aggodalmat árult el.

A botanikus furcsa mozdulatot tett, kiterjesztette a karjait, a fejét behuzta a vállai közé, olyan ügyetlenül és félénken, hogy a király nem tudta megállni, hogy hangosan fel ne kaczagjon:

— Tanácsosunk meghallgatása után, mondta orrhangján, le fogunk mondani, ha úgy kívánják.

Ezzel újra a játékba kezdett ő felsége, a legnagyobb kinjára Elyséenek, aki égett a vágytól, hogy a királynénak elmondja a beszélgetés eredményét. A királyné nem akart személyesen beszélni Keresztélylyel, mert a »király« még mindig imponált neki, és csak remegve tudta kezét kinyújtani a korona felé, melyről amaz hallani sem akart.

Rövid idővel később a lemondás megtörtént. A katonai s polgári kabinet főnöke stoikus nyugalommal rendezte be a nagy termet erre az ünnepségre, melyet mindig nagy fényvel szoktak megtartani. De a gravosai szerencsétlenség emléke még élénken élt a jelen voltak emlékében, így hat megelégedtek azzal, hogy néhány illyriai és francia nemes családot hívtak meg.

Két óraker kezdtek érkezni a kocsik, a meghívottak lassan mentek föl a szőnyeggel borított lépcsőn. A terem ajtajánál a tábornoki egyenruhába öltözött Rosen herczeg fogadta őket; a herczeg a mai napra a többi rendjele mellé Ilyria nagykeresztjét is feltűzte, melyet nem hordott a mellén azóta, hogy megtudta, hogy a király Biscarat Borbélynak is adott egyet, persze jó pénzért. A karján és a kard kosarán uj hosszú gyászszalagot hordott, de még jellemzőbb volt a gyász ezen jelénél a fejének ideges reszketése, mely örökösen és önkéntelenül «nem»-et intett, és a mely

azóta vált legyőzhetetlen szokásává, betegségévé, a mióta Herbert sorsa fölött azt a rettenetes tanácskozást tartották, a mióta Colette kérései s a saját szive vágya daczára is megtagadta, hogy Herbert megmentésére lépéseket tegyen. Ugy tetszett, mintha kis, folytonosan reszkető feje viselné az emberfölötti hőstette súlyát, s mintha arra volna kárhoztatva ez a különös fej, hogy ezentul mindig «nem»-et mondjon minden érzésre, benyomásra, magára az életre, mely fiának tragikus vége után semmi örömet sem tudott neki nyújtani.

Colette herczegné is jelen volt; nagy izléssel öltözött gyapjuruhájába, mely szőke fejéhez kitünően illett. Még a légőszintébb fájdalom daczára is alkalmat talált rá ez a kis, a sors csapástól meg nem tört divathölgyecske, hogy hiuságát minden irányban kielégítse. A szallagok, csipkék, ruhák, kalapok lomtárba kerültek egyelőre, de a herczegnő foglalkozott velük — gondolatban.

A kis babája, mely nemsokára megjelenik majd az élet szinpadán, a Venczel vagy Vitold nevet viseli majd, ha fiu lesz, a Vilma nevet, ha leánynak születik; de a nevének okvetlenül »V«-vel kell kezdődnie, mert ez igen előkelő betű, melyet nagyon szépen lehet a herczegi korona alá a fehérneműbe himezni.

Éppen Silvis asszonynak terjesztette elő a terveit, mikor az ajtó megnyilt, és néhány vendég belépett: Trebigne herczeg és herczegné, Soris, Sangiorgio, Melido herczegek, Pozzo, Miremont és Velico grófok. Bejelentették őket, hangos szóval, alabárd-ütésekkel fényes livrébe bujtatott lakájok . . . De azért mégis olvannak tetszett az egész czerimónia, mintha temetésre jöttek volna ezek a vendégek. Mert mindnyájan feketébe volta öltözve, fekete volt a ruhájuk, keztüjük, egészen be voltak burkolva a szomorúaknak látszó szövetekbe. Az aggastyánok és matrónák, az atyák és anyák gyásza mindig sötétebbnek és fájdal-

masabbnak tetszik, mert nem oly természetes, mint a fiatalok bánatossága. Ezeknek a szerencsétleneknek legnagyobb része először ment ki az utcára ama gyásznap óta, amelyen fiaikat a csatában leöldözték. Mikor beléptek, megkísérlették, hogy határozottaknak és erőseknek lássák őket, mikor azonban egymásra néztek, látták, hogy ugyanazt a fájdalmat hordozzák mindannyian, látták, hogy egyik és másik is lelógatja a fejét és csak alig tudja megállni, hogy össze ne roskadjon, mindnyájuknak szemét ellepte a könny, felsóhajtottak és a lelki fájdalom csakhamar kitört belőlük. Hosszas, elfojtott sikolyokkal vegyes zokogás töltötte be a termet . . . Csak az öreg Rosen nem sirt, ki egyenesítette magas, meg nem hajlott termetét, mialatt feje csendesen ingott.

— Nem, nem . . . meg kell halnia . . .

Este a lemondási okirat aláírására ugyancsak meghívott királyi fenség Axel herczeg elmesélte a kávéházban, hogy első osztályu temetéshez hasonlított »ama jelenet.« Az egész család arra várt, hogy vigyék el a koporsót. És valóban, a királyi herczeg szomorú szerepet játszott az összegyültek közt. Ugy érezte, hogy ez a hallgatás, fájdalom, ez a csönd kellemetlen neki, ijedten szemlélte a vén párkákat és csak akkor lélezett föl, mikor a kis Rosen herczegnét megpillantotta. Gyorsan melléje ült, telve kíváncsisággal, hogy a quai d'Orsay-i reggeli híres hősnőjét megismerhesse és mialatt Colette, akinek tulajdonképen hizelgett a herczeg figyelmessége, fájdalmas mosolylyal fogadta Axelt, sejtelve sem volt róla, hogy a rajta nyugvó, zöld és fátyolozott szem összehasonlítás teszt közte meg egy csinos péklegény ruhája közt . . .

— A király, uraim!

II. Keresztély halványan lépett be; a gyermekét vezette a kezénél. A kis herczeg ünnepi komolyságot mutatott, mely nagyon jól illett neki és amelyet még

csak emelt fekete ruhája, melyet ma hordott először, nem csekély büszkeséggel. Aztán a királyné lépett be, a ki ragyogott mályvaszinü, csipke diszített ruhájában. Sokkal becsületesebb volt, sem hogy alakoskodott volna s így öröme az általános gyásztól annyira elűtött, a mint világos ruhája eltért a többiek fekete öltözetétől. Oly boldog volt, hogy észre sem vette a mély fájdalmat körülötte, hogy figyelmet sem fordított az esős, csunya időre, a sűrő ködre, a sötét felhőkre, melyek az alacsony, esőtől terhes égen uszkáltak. A mi megint csak azt bizonyítja, hogy minden olyan, amilyennek mi érezzük és hogy a külvilág csak a bensőnk világításában látszik vidámnak vagy szomorunak.

II. Keresztély a szoba közepére lépett, jobbán Zora gróf, balján a királyné állt; néhány lépésnyire ettől a csoporttól Boscovich hermelines tanácsosi egyenruhájában az íróasztal mellett ült.

Mikor a jelenlevők a számukra kijelölt helyet elfoglalták, a király szólni kezdett. Halk hangon mondta el, hogy kész a lemondási okiratot aláírni és kész alattvalóinak a lemondás okait is feltárni.

Erre Boscovich felállt és vékony hangján felolvasta Keresztélynek a néphez intézett kiáltványát, mely a király uralkodásának rövid történetét, a reményeket és csalódásokat, félreértéseket tartalmazta. A végén pedig kijelenti a király, hogy visszavonul, fiát pedig az illyr nép nagylelkűségére bizza.

A rövid kiáltványt, melynek minden sorából kilátszott Elysée oroszán körme, olyan rosszul olvasta föl a tanácsos, mintha valami növénygyűjtemény lajstromát ismertette volna, úgy, hogy a hallgatónak elég idejük volt arra, hogy mindazt az ürességet és nevetésességet észrevegyék, mely a király lemondásában nyilvánult.

A királytól felolvasott lemondási okirat így hangzott:

Mi, II. Keresztély, Illyria és Dalmácia királya, Bosznia és Hercegovnia hercege stb., stb., kijelentjük, hogy saját elhatározásunkból és anélkül, hogy valami külső erőszaknak engednénk, fiunkra Károly, Elek, Lipótra, Götz és Zára grófjára ruházzuk összes politikai jogainkat és csak az atya és gyám polgári jogait gyakoroljuk fölötte.

Rosen herceg intésére rögtön az asztalhoz léptek a jelenvöltek, hogy aláírják az okiratot. Nehány perczig nem lehetett egyebet hallani, mint a lassu lépéseket, a ruhák suhoságát és a tollak perczegetését.

Azután a kézesők czeremóniája következett. Az utolsó a menetben Elysée volt. Friderika a fia mellett állt, mialatt a jelenlevők szerencsekívánataikat fejezték ki.

A királyné, mikor Elysée elhaladt mellette, halkán, de örömtől ujjongó hangon mondta neki:

— Megtörtént.

Ebben a szóban a kimondhatatlan, csaknem vad örömnék egész világa feküdt.

Megtört! Ez annyit jelent, hogy a korna meg van mentve a további szégyentől, piszoktól, gyaláztattól. Végre alhatik, lélekezzhetik, élhet a királyné, mert meg van mentve ő is, az örökös aggodalomtól.

Az ünnep befejezése után V. Lipótból persze megint vidám kis fiu lett. Odarohant az öreg Velikó Jánoshoz és boldogan sugta neki:

— Tudod-e, bácsi, hogy van egy ponym? Egy csinos kis ponym, mely egészen az enyém! A tábornok majd megtanít lóvagolni, meg a mama is.

Odatolakođtak köréje, csodálkozó tekintetet vetettek rá, mialatt Keresztély, magára hagyva, különös megmagyarázhatatlan üdességet érzett a szívében. Mintha a fejéről levette volna a koronát és ő fáznék...

Csakugyan szédült. És mégis várta ezt az órát, mert jobban átkozta a kötelességeit, melyek az állásával járnak, mint bárki más a világon. Miért érzi tehát magát rosszul, miért szomorú, most mikor nyitva állt az út előtte a céljaihoz?

— No, szegény Keresztélyem, azt hiszem, ön is megkapta a selyem-majmot.

Axel herczeg volt az, aki így vigasztalta:

— Mégis szerencsés ember ön, Keresztély . . . Hej, ha nekem ilyen jó dolgom volna és soha sem kényszerítenének arra, hogy elhagyjam Párist . . .

Néhány perczig ebben a modorban beszélt tovább, aztán felhasználva azt a kedves körülményt, hogy nem törődnek vele, eltűnt, a királylyal együtt. A királyné látta, hogy távoznak s hallotta a kocsi zörgését, mely eddig mindannyiszor a szivéig hatott . . . Mit gondolt vele most? Nem volt többé Illyriának királya az, a kit a párisi asszonyok elragadtak tőle.

*

Ő nagysága elkészült, távozni akar éppen. Még egy tekintetet vet a tükörbe, aztán — előre. Azonban a kapu nyílik, a csengő hangja hallatszik . . .

— A király!

Mialatt a férj iszonyu szemforgatásokkal az öltöző szobába rohan, Sephora az ablakhoz szalad; még éppen jókor jön ahhoz, hogy II. Keresztély diadalmas arczvonásait megláthassa. Rohan előre a király, talán szárnyai is vannak.

— Milyen boldog lesz, gondolja magában.

A szép asszony észreveszi, hogy valaminek történnie kellett és készül rá. Először az örömteljes meglepetés fölküldetését hallatja, mikor a királyt észreveszi, a karjaiba veti magát, türi, hogy odavigyék a pamlagra, mely előtt a király leborul.

— Igen, szerelmem, én magam vagyok az, itt vagyok megint — örökre.

Az asszony szerelemtől és reménytől sugárzó arczzal néz rá. A király belemerül ebbe a szempárba.

— Megtörtént. . . Nem vagyok többé Illyria királya. Csak férfi vagyok, ki azzal akarja tölteni életét, hogy téged szeressen.

— Az nagyon, nagyon is szép volna. . . Nem merem elhinni.

— Hát olvasd.

— A nő elveszi kezéről a pergamentet.

— Hát igaz, Keresztélyem? Csakugyan lemondtal a trónról?

— Még jobbat tettem.

S mialatt Sephora az iratot előlvassa, Keresztély a bajuszát pödörgeti és diadalittas arczzal nézi a nőt; aztán, mikor észreveszi, hogy a nő nem érti az okmányt, megmagyarázza neki, hogy ő most ment minden kötelezettségtől és felelősségtől, anélkül, hogy a fia jövőjének ártott volna. Csak a pénz nincs meg. . . De hisz nekik nem is kell olyan sok millió, hogy boldogok legyenek.

Az asszony nem olvasott tovább, csak hallgatta a száját félig kinyitva, savanyu mosolylyal, a fehér fogait mutogatva. Oh, most már értette jól, nagyon jól! Világosan látta maga előtt reményeinek összeomlását, arányainak elvesztését, Lemans dühös kifakadásait, — Picherynek és az egész bandának óbégatását . . . Ez a buta ficzkó becsapta valamennyiöket! Végig gondolt a hiába tett áldozatokon, az örökös csalfasággal és unalommal töltött hat hónapon; a szegény Tórn jutott eszébe, a ki az öltöző szobában lélekzetét visszatartva hallgatózik, mialatt a másik férfi szemben állt vele, s a szerelem nyilvánulását várta tőle . . . Mennyire bizik ez az ember az ő szerelmében, a saját hódítási képességeiben! Olyan komikus volt ez, olyan örületes jó tréfája a sorsnak! Felemelkedett helyéről és bolond neve-

tésben tört ki, sértő, gunyós kaczagása ütötte meg a király fület. Rákiáltott Keresztélyre:

— Hordd el magad, buta!

Azzal kirohant és kétszer is magára zárta a szonája ajtaját.

Garas nélkül, korona, hitves szerető nélkül nagyon furcsa figura volt Keresztély, mikor lement a lépcsőn.

IX. FEJEZET.

A kis király.

Elmult a tél s a királyné csak egyszer érzett valami bánatot az egész hosszú idő alatt. Méraut volt az, aki egészen öntudatlan oka volt a királyné szomorúságának. Mialatt mindketten ugyanazt az álmodták, tekintetük és lelkük találkozott s válvetve haladtak ugyanazon czél felé; bizalmasság, a gondolkodás közönsége fejlődött ki köztük, melynek a királyné hirtelen s anélkül, hogy okát tudná adni, nagy szomorúsággal jutott az öntudatára. Ha egyedül volt vele, nem érezte jól magát, mert megijedt attól a befolyástól, melyet ez az idegen ember a legbensőbb elhatározásaira gyakorol. Vajjon eltalálta-e, hogy mily érzés tölti el Méraut keblét, észrevette a szívében a csillogó, de mind jobban terjedő, mind nehézségesebbé váló tüzet? Egy asszony sohasem csalódik ilyesmiben. Szívesen védte volna magát ellene, szívesen magához tért volna, de hogyan? Zavarában a minden katolikus hitves vezetőjéhez és tanácsadójához fordult: a gyóntató atyához.

Elysée az örülesig szerette a királynét, különös, mély sokszor titkolt, mindig élő szerelemmel, mely végre mint egy győzedelmes zsarnok uralkodott a szíven. Addig azt hitte Méraut, hogy ő minden gyöngéd érzésre képtelen. Azelőtt, mikor a diák-negyedben predikációkat szokott tartani a királyról, sokszor megesett rajta.

hogy a grisette belészerett, belé, hangjának zenéjébe, abba a megfoghatatlan valamibe, amely ideális homlokáról lesugárzott, amely tüzes szeméből kivillogott. Ő barátságos leereszkedéssel és jósággal fogadta, amint nyujtottak neki, elrejtve azt a megvetést, melyet minden délvidéki érez a nők iránt. Hogy a szívébe jusson, előbb kemény fején kellett áthatolnia szerelmének; így esett, hogy a Friderika büszke jelleme fölött való csodálkozása, a nemes modor, melylyel a nő szenvedni tudott, a közös fájdalom az eredményezett, hogy alázatos, titkolt, reménytelen szenvedély ébredt föl benne, mely megelégedett azzal, hogy csak távolról világoljon, mint a szegény embernek halvány mécsecskéje az oltár előtt.

Ezalatt az életükben nem történt semmi változás, a külvilágra nem hatott Elyseének csöndes, elfojtott bánata. Így jött el a szeptember. A pompás napfény nagyon illett a királyné vidám hangulatához. Friderika a reggeli után a hercegnék, Elyseének és Silvis asszonyoknak társaságában, a ki a szabadságon levő Colette hercegnőt helyettesítette, rendes sétautját tette az erdőben. A királyné, a kis társaság élén a kis angol kert árnyas fái közt lassan haladt előre és gyakran fordult hátrafelé, hogy határozott, de azért kedves modorában egy-egy megjegyzést tegyen. Ma különösen élénk és vidám volt. Reggel jó híreket kapott Illyriából, a hol nagyon jó benyomást tett Keresztély lemondása. Mindenütt szeretettel beszéltek V. Lipótról.

Elysée diadalmaskodott.

— Nem mondtam önnek, herceg ur, hogy a nép lelkesülni fog majd a királyért. . . Lássá, csak a gyermekkor, csakis a gyermekkor képes újra visszaidézni szívükbe a szeretetet. . . Olyan ez, mint a vallás, melyet úgy oltottak beléjük. . . nem vész ki a szívükből soha.

Heves, sajátos mozdulattal, a hatalmas sörényét mindkét kezével hátratulva, szenvedélyesen kezdett szólni, úgy, hogy egészen megváltozott. A mint hogy a földön gubbaszkodó arabot sem lehet fölismerni, mikor lován ül.

— No, megint kezdí, — mondta a márkinő hal-
kan, mialatt a királyné, hogy jobban hallhassa, a faszor
végén leült. A többiek tiszteletteljesen álltak meg előtte,
de a hallgatók száma lassankint mecsappant. Először
is Silvis asszony távozott, hogy feltűnően »tiltakozzék«,
amit minden alkalommal megtett. A herceget elhivatta
valaki.

Ők ketten egyedül maradtak. Elysée nem vette
észre, csak tovább beszélt, a nap teljes. . . ragyogásá-
ban állva ott, a napsugár játszott nemes vonásain.
Most szép volt ez az ember, megragadónak, ellenállha-
tatlannak tetszett a szépsége, mely oly hirtelen meg-
lepte a királynét, hogy nem tudta csodálkozását elrej-
teni. A férfi talán a hölgy zöld szeméből olvasta ki a
királyné csodálkozását. . .

Néhány szót dadogott, aztán elhallgatott. Egész
testében remegett. Rátékingett a királynéra, ki a szemét
földre sötötte, a napfényben aranszinü haját hosszú
emésztő tekintettel nézte. Friderika érezte, hogy ez a
tekintet úgy ragyog rá, mint a nap, még vakítóbban...
de nem volt rá ereje, hogy elforduljon. És mikor Elysée
megborzadva attól a szótól, mely ajkára tólt, hirtelen
elrohant — — úgy tetszett a nőnek, hogy annyira
hatott rá ez az ember és delejes ereje, hogy most a
távozásával magával viszi az ő lelkét is. . . Valami
különös morális ájulásba esett, erőtlenül, megsemmi-
sülve esett vissza a gyeppadra.

Ibolyaszín árnyékok suhantak erre-arra. A szökő-
kut vize csobogva hullott alá és felfrissítette a gyö-
nyörű nyári délutánt. Az egész virágzó kertben nem volt
más hang, mint a bogarak bizonytalan zümmögése és

annak a puskának a ropogása, melylyel a kis király a park másik végén célba lőtt.

Ebben a csöndességben a királyné magához tért. Haragudott. Sértettnek, megcsufoltnak, megszégyenítettnek érezte magát attól a tekintettől. . . Lehetséges volt-e? Nem álmодott? Ó, a büszke Friderika, aki az udvari ünnepek szédítő pompájában a legjobbaknak, a leghiresebbeknek hódolatát büszkén utasította vissza és most ennek az alacsony származásu embernek, a nép fiának engedje át magát?

A büszkeség könyei égtek szemében. És gondolatainak vad kaószában a vén Rosen egy jóslata jutott az eszébe, mely azt mondta, hogy a száműzetés meg fogja lazítani az erkölcsöket. Igen, a számkivetés, mely a rendeket és osztályokat összekeveri, bátorságot adott ennek a nagyon alacsonyan álló embernek. . . de mennél jobban akarta megvetésével sujtani, annál inkább emlékezetébe tölultak a férfinak megbecsülhetetlen szolgálatai. Mi lett volna nélküle a királyi házzal? . . . Visszaemlékezett az Elyséével való első találkozására, hogy milyen ujjászületettnek érezte magát, mikor először hallotta ennek az embernek a hangját. És ki tartotta a sorsát kezében, hatalmas erős kezében, mikor a hibákat jóvá kellett tennie? És ez a fáradhatatlan, minden nap megújuló odaadás!

Annyi geniális képességet, annyi tehetséget, annyi szenvedélyt áldozott önzetlenül, egy cél érdekében, melylyel haszon, dicsőség nem járt. És az eredménye mindennek, az igazi kis király, a kire olyan büszke, a ki Illyriának egykori uralkodója. . . Erre a gondolatra ellenállhatatlan gyöngédség, hálaérzés fogta el, s mikor az is eszébe jutott, hogy a vincennesi népünnepen Elysée erős karjára támaszkodott, most is, mint akkor, behunyta szemét és lelkében boldogító odaadással gondolt arra a nagy, hozzá annyira hű szivre, melynek dobogását, hallani vélte. . .

Ekkor egy lövés után, mely a madarakat feljlesztette, irtózatoss kiáltás hallatszott, ama gyermekkiáltások egyike, a melyeket az anyák hallanak, nyugtalan álmaikban és amely az eget besötétítette és mély fájdalom színhelyévé tette a kertet. Gyors lépések hallatszottak a fasorból; Elyséének megváltozott hangja dörgött ide. . . Friderika egy pillanattal később ott volt fia mellett.

Árnyas fáktól körített helyen, mely virágokkal volt borítva, a vasrácsra akasztotta a kis király azt a kőralaku papirost, melyet utóbb átlukkasztgatott a lövéseivel. Friderika a földön heverve látta fiát; a felfelé fordított arcza viaszsárga volt, csak a megsérült jobb szeme táján volt piros. A behunyt pillái alól vércseppek hullottak alá, mintha könny lett volna. . .

Elysée, aki ott térdelt a gyermek mellett, a kezéit tördelte és ordított fájdalomában :

— En tettem. . . én tettem.

Ő felsége felszólította, hogy próbálja meg a fegyvert és egy rettentő véletlen következtében a golyó a vasrácsról visszapattant. . .

A királyné azonban nem hallgatott szavaira. A nélkül, hogy elkiáltotta volna magát, felemelte a gyermeket és a szökőkúthoz vitte; a segítségére sietett háznépet szóltanul, egy kézmozdulattal küldte el, a kis király élettelen testét az ölébe fektette és odatartotta vízszög alá, mely lassan folyt végig az szenvedélyesen szeretett halvány arcocskán, a szőke hajtól lefelé a vérborította szemöldökig, az iszonyuan vörös föltig, melyet a víz elmosott ugyan, de amely mégis mindig visszatért a pillák közt.

A nő nem szólt, talán nem is gondolkozott. Gyűrött, átázott battisztruhájában, mely szép testéhez tapadt, lehajolt a kicsikéhez és mozdulatlanul figyelt az arczára. Milyen pillanatok, milyen halálosan hosszas várakozás! . . .

Lassankint a friss víz hatása alatt föléledt, meg-
rázkódott a sebesült, ki akarta nyitni szemét és
nyögött.

— El, kiáltotta a királyné hangosan.

Aztán felemelte fejét és Méraut-t látta maga előtt,
a kinek fakó, elváltozott arczvonásai kegyelemért lát-
szottak esedezni. Visszaemlékezett arra, ami a gyep-
padon történt, aztán eszébe jutott a katasztrófa és
megint az iménti hihetetlen gyöngesége. Kimondhatat-
lan düh fogta el ez ember és önmaga ellen. . .

— Eredj, eredj, soha sem akarlak látni többet, —
kiáltott föl, iszonyu pillantást vetve rá. A szerelme
szólt belőle, amit most mindenki előtt elismert, hogy
megbüntesse magát érte, hogy kigyógyuljon belőle ; —
a szerelme tette, hogy ezt a meggyalázó »te« szót sér-
tésekképpen az arczába vágta.

X. FEJEZET.

A betegágyon.

— Volt egyszer Olden-burgban egy Ponikau nevű
grófnő, a ki a házassága napján három arany kenyeret
adott a törpéknek . . .

Ezt mesélgeti Silvis asszony egy sötét szobában,
melynek ablakai légmentesen zárva vannak, a függönyei
le vannak bocsátva a padlóig. A kis király ágyacskájá-
ban fekszik, a királyné, mint fehér kísértet ül mellette
és jeges borogatásokkal hűti a bekötött homlokát, éjjel-
nappal egy het óta. Hogy tarthatta ki alvás és evés
nélkül, mindig a beteg mellett ülve, a borogatások közt,
való időben a kezében tartva a fia kezét és a jéggel
hűtve a lázt, melyet a beteg gyöngye érverése minden
pillanatban elárul!

A kis király azt akarja, hogy az anyja mindig,

(Utánnnyomás tilos.)

mindig mellette legyen. A nagy terem sötétsége fenyegető árnyakkal, irtózatos képekkel népesül be előtte. Nem olvashat, nem játszhatik, semmivel sem szórakozhatik, s ez azt eredményezi, hogy mindig aludni akar, csaknem megdermed, ami a királynét nagyon nyugtalanítja.

— Faj? kérdi minden pillanatban.

— Nem! . . . Unatkozom. . . feleli a gyermek gyöngye hangon. És hogy a szomorú szobát fénylő alakokkal népesítse be, Silvis asszony előhozakodik fantasztikus regéivel, a varázslókkal, régi német kastélyokkal, a toronyalján tánczó koboldokkal, a hercegnővel, aki a kékmadarat várja és az üvegorsóján dolgozik. . .

A királyné a végetlen mesék hallatára olyan szomorú; úgy tűnik fel előtte, hogy az általa nagy gonddal felépített művet lerontják, és hogy neki is segídeznie kell a magasba emelkedő diadaloszlop lebontásában. Ezt látja az őt környező sötétségben, a hosszú, hosszú órák alatt, sokkal inkább félve attól, hogy a fia megint asszonykezek közé kerül, megint visszaesik a »kis Zará« gyöngésébe, semmint a sebtől magától, melynek súlyos voltát nem ismeri. Mikor az orvos a gyertyával kezében, pillanatra eltávolítja a köteléket és egy csepp atropinnal akarja a megsérült szemnek az érzékenységet visszaadni, megnyugtató az anyára nézve, hogy a kis beteg a fájdalmát egy hanggal sem árulja el, az orvos vizsgálatait nem akarja elődázni. Senki sem meri neki megmondani, hogy ez az érzéketlenség az összes idegek tompultságát, s az egyik szerv elhaltát jelenti. A visszapattanó golyó vesztett ugyan erejéből, de azért mégis elég erős volt arra, hogy a jobb szemet egészen elpusztítsa. Most már csak azon fáradoztak, hogy legalább a másik szemet megmentésék, mely az organikus kölcsönhatás következtében szintén fenyegetve volt. Ah, ha a királyné sejtene a szerencsétlensége egész nagyságát; ő, aki meg volt győződve arról, hogy ápolásának

és önfeláldozó gyöngédségének sikerül majd a szerencsétlenség maradandóbb következményeit elhárítani. Már most is az első közös sétájukról szól a gyermeknek:

— Lipót, nem örül neki, hogy szép sétát teszünk az erdőben?

— De igen, Lipót nagyon örül annak. Azt akarja, hogy vigyék el valami népünnepre. Aztán hirtelen eszébe jut neki:

— Hol van tulajdonképpen Elysée ur? Miért nem jön hozzám?

Azt mondják neki, hogy a tanító hosszabb időre elutazott. Ezzel megelégszik. A beszélgetés, még a gondolkodás is fárasztja; visszasülyed megint tompa részvétlenségébe, az elmosódott mesés világokba, melyet a betegek megalkotnak maguknak, mialatt álmaikat a környezettel, a körülöttük lévő butorokkal összevegyít. . . Lábujjhegyen járnak ki és be az emberek, csak suttogva beszélnek. A királyné nem hall semmit, nem törődik semmivel, csak a borogatásokkal. Néha Keresztély is kinyitja az ajtót, mely a zárt szobában uralkodó hőség következtében csak be van téve és erőltetetten vidám, gondtalan hangon tréfál a fiával, hogy ezt nevetésre, vagy legalább is szólásra bírja. A kis elbódult agy, melyet még mintha a lövés füstje borítana be, csak álomszerű emlékeket őrzött meg az az előtt törtétekről, arról, hogy a királyné le akart vele ugrani az emeletről. . . A gyermek egészen halkán felelt az összeszorított fogain keresztül.

A nejehez fordul Keresztély:

— Friderika ön elemészi magát . . . Önnek pihennie kellene . . . Már a gyermek kedvéért is.

Esdekelve kulcsolja át a gyermek keze az anyját, aki ugyancsak ezen a néma, beszédes módon felel neki:

— Nem nem, ne félj, nem hagylak el.

Néhány rövid szót vált a férjével és aztán magára marad szomorú gondolataival.

A gyermeket ért szerencsétlenség óta Keresztélyt is sok baj érte. Ah, ha a felesége megint elfogadná őt . . . Ő is, mint minden gyöngé ember, szükségét érzi, hogy a szerencsétlenségben belekapaszkodjék valakibe, hogy a fejét a barát szívére fektethesse, hogy könyekkel, bűnbánó vallomásokkal könnyíthessen magán és aztán ujult erővel térjen vissza az előbbi gyönyörűségeihez, De Friderikának szíve mindörökké elveszett számára; és most még gyermeke is elfordul tőle, mikor dédélgetni akarja! Mindezt elmondja magának, mikor a sötét szobában az ágy lábánál áll, mialatt a királyné másodpercnyi pontossággal jeget vesz ki az edényből, lehüti rajta a nedves kendőt, a kis, beteg homlokot gondosan fölemeli és megcsókolja, hogy megérezze, vajjon még mindig olyan forró-e és mialatt Silvis aszszony rettentetlen nyugalommal meséli a három arany kenyér históriáját Illyria és Dalmácia törvényes királyának.

Keresztély elhagyja a szobát, anélkül, hogy távozására többet ügyelt volna valaki, mint érkezésére. Szomorúan bolyong a csendes házban, melyben az öreg Rosen egyenes testtartással és reszkető fejjel fels alájárkál, mindent a legpéldásabb rendben tartva. A kertben minden pompásan virágzik és a selyemmajmok élénk lármával és ugrándozással töltik be ketreczüket. A kis király ponyva, melyet egy lovász naponta sétára vezet, ott áll az istállójában és a fejét, melyből két dióbarna szem ragyog ki, szomorúan fordítja arra az oldalra, a honnan kis gazdája szokott jönni. A lakás még mindig elegáns és kényelmes, de úgy tetszik, mintha az egész nagy kastély várakozásban volna, mint a természet maga a csattanó mennydörgés előtt. De a legmeghatóbb az a három ablaktábla, mely mindig légmentesen zárva van s még akkor is, amidőn

minden kinyíl a friss levegő, az éltető világosság előtt, a fájdalom és a betegség titkát rejtik maguk mögött.

Méraut, akit a királyi udvarból elűztek, a szomszédságban bérelt lakást; örökké az előbbi működése színhelye körül mászkál és halálos kétségbeeséssel tekint a zárt ablakok felé. Ez az ő kinyja, a kárhozata. A Saint-Mande rendes látogatói ismerik már. A kalács-elárusító, aki elhallgat, nagy ember, az a szerencsétlen arcú, elmegy mellette, a labdázók, a lóvasuti kocsik ellenőre — mindezek kicsit bolondnak tartják és Méraut csakugyan közel is van a megőrüléshez. Nem a szerelmes ember szenved benne; a királyné jót tett, hogy elkergette közeléből, hisz nem érdemelt mást! A szenvedése összeomlott a reményeinek iszonyu összeomlásában. Azt álmodni, hogy királyt nevel föl, ennek a nagy feladatnak élni, és aztán önkezüleg elpusztítani, megsemmisíteni mindent. A szülők gyöngédségét jobban bántotta a szerencsétlenség, de az ő kétségbeesésük sem lehetett nagyobb, mint Mérauté. Hisz még az a vigasztalása sincs meg, hogy ápolhatja a beteget.

Alig tudott magának értesülést szerezni, mert a cselédek a szerencsétlenség óta engesztelhetetlen haragot mutattak iránta, csak a csósztól, ki néha a házba jött, tudta meg, hogy mit beszélnek a cseléd-szobában, hol természetesen tulozták a király hogylétéről szóló híreket. Majd azt mondták, hogy a kis király megvakult, majd azt, hogy agyhártyagyulladásban szenved, majd meg azt rebesgették, hogy a királyné öngyilkossági szándékból nem eszik semmit. A szomorkodó Elysée egész napon át ezekkel a reménytelen hírekkel táplálkozott, bolyongott az erdőben, a meddig csak birták a lábai; elment az erdő szélére, a virágzó tisztásra, arra a gyönyörű sétatérre, mely vasárnaponként nyüzsgött a sétálóktól, hétköznapokon azonban csöndes, magános, elhagyatott

volt és a honnan megint visszatért, hogy a ház körül ólalkodjék.

Igy este lefeküdt az illatos mezőn, folyton szemmel tartva a ház ablakait, melyeknek táblái felfogták az elhaló napsugarakat.

A labdázók eltávoztak, az éjjeli örök pedig megkezdtek rendes körutjukat; a fecskék nagy körvonalakban röpködtek a magas fű felett és vadászatot tartottak a leáldozó napfényben játszadozó szunyogokra. Úgy tetszett neki, hogy az alkony maga is bánatozó; Elysée lélekben és testben elfáradva, szomoru hangulatba merült; eszébe jutott neki a szerencsétlenség, fájdalmai, reményei. Hirtelen megjelent Boscovich, a végtelen kékségbe meredő szemei előtt Boscovich furcsa kalapjával, fehér mellényével és világos kamaslijával. A tanácsos ur kis női lépésekkel gyorsan tipegett feléje, kezében zsebkendőbe takart tárgyat tartva. Nem is lepte meg, hogy ott látja Elyséet; köszönt neki, mintha semmi sem történt volna.

— Ön nagyon boldog embert lát maga előtt, kedves Méraut.

— Óh, istenem! Mondja hamar! Talán ő felségének állapota . . .

A botanikus bölcs arcot vágott s azt akarta mondani, hogy ő felsége állapotában nem történt változás; ott fekszik a lefüggönyözött szobában fájdalmas, óh, bizonyára nagyon fájdalmas bizonytalanságban.

— Találja el, mi van itt a kezemben. . . Vigyázzon, leejti. . . Ez egy olyan erdei virág, a milyent itt nem igen találni. . . Clematis dalmatica. . . Egészen külön növényfaj, melyet csak nálunk láttam oda haza. . . Eleinte magam is kételkedtem, nem akartam hinni szemeimnek. . . Már tavasz óta megfigyelem s most már bizonyos, hogy ez az a virág. Olyan szaga van, mint a mandulának.

És nagy óvatossággal előszedte a virágot, mely-

nek tejfehér szirmait sokáig szeretettel nézegette. Mé-
runt kérdezni akart tőle egyet-mást, híreket akart
kapni. . . . de a botanikus egészen átengedte magát
szenvédélyének és csakis a virágjáról beszélt. Csak-
ugyan különös véletlen volt, hogy ez a növény száz
és száz mértföldnyire hazájától, ilyen szépen kifejlődött.
A virágoknak megvan a maguk természetrajza, de a
regényük is és ezt mesélgette a tanácsos ur abban a
hiszemben, hogy Elysée buzgón figyel rá.

— Milyen különös okokból, milyen geologiai titkok
következtében történhetett, hogy a széltől idehordott
magocska a saint-mandéi tölgy aljában nem pusztult
el. Ilyen esetek előfordulnak néha. Így például egy ba-
rátom egy botanikus, a Pirenékben egy lappországi
virágot talált; ez bizonyos légáramlatoktól, másrészt
meg a föld rétegeitől - függ . . . De ebben az esetben
az a csodálatos, hogy ez a nyomoruságos kis mag a
hazájából elüzött honfitársai közelébe esett . . . És
nézze csak, milyen jól érzi magát ez a növény; alig
egy árnyalattal halványabb itt a számüzetésben, mint
odahaza . . .

Ott állt az alkonyatban, a dalmát virágot kezében
tartva, s boldogságtól sugárzó arczczal csodálkozva,
mozdulatlanul nézegette. Hirtelen megrezzent:

— Ej, már későn van, haza kell mennem. Is-
ten vele.

— Önnel megyek, mondta Elysée.

Boscovich, mintha mennykő csapott volna belé,
megállt. Látta a szökőkutnál lejátszódott jelenetet,
tudta, milyen körülmények közt hagyta el a tanító a
házat . . . Mit szól majd a királyné . . .

— Senkisésem fog látni, tanácsos ur! . . . Ön a
kerten átvezet majd, és én valamiképen a szobába lo-
pózom majd.

— Mit, megtenné? . . .

— Csak a király közelébe akarok jutni, ballant

akarom a hangját egy pillanatig, a nélkül, hogy csak sejtelve is volna jelenlétéről.

A gyöngö Boscovich siránkozott, vonakodott, de azért mégis megindult, követve Elyséetől, ki egy cseppet sem törődött kifogásaival.

Ah, mily izgatottság fogta el Elyséet, mikor a kis kertajtó kinyílt, és ő megint ott volt, azon a helyen, hol szerencsétlenné tették.

— Várjon meg engem itt, mondta a minden tagjában reszkető tanácsos; értesíteni fogom, ha a cselédek asztalhoz ülnek . . . Akkor senkivel sem fog találkozni a lépcsőkön.

A szerencsétlen nap óta senkisémet volt még azon a helyen. Az összetört bozóton és az ide-oda futkosástól fölturt homokos földön még látszottak a törtentek nyomai. Ugyanazok az átlukgatott cél táblák lógtak még a rácson és a szökőkut vize lecsorgott a nagy mendenczébe, mint a visszatarthatatlan könyvek árja; és még szomorubbnak tetszett az alkony halovány világitásában. Elyséének úgy tűnt fel, mintha hallaná a királyné zokogó hangját:

— »Eredj . . . Eredj!» . . .

Boscovich visszatért. A bokrok mellett besurrantak a házba. A volt tanuló szoba asztalán ott heverték a könyvek; ott volt még a tanító meg a tanuló számára odaállított két szék, mintha rettentő nyugalommal várnák a legközelebbi tanítást. Szivrepesztő volt ez a mélységesen hallgató csend, ez az üresség, melyből hiányzott a gyermek, ki éneklésével, nevetésével, ugrándozásával oly élénkké tette ezt a szobát.

Fölmentek a kivilágitott lépcsőn, s Elysée a betegszoba előfülkéjébe lépett, mely épp oly setét volt, mint amaz, mert a legkisebb fénysugár sem hatolhatott keresztül a csukott ablaktáblákon. Éjjeli lámpa égett az asztalon orvosságos üvegek és poharak közt.

— A királyné, meg Silvis asszony vannak nála. Maradjon csendesen és aztán gyorsan jöjjön vissza.

Elysée nem hallgatta már; a küszöbre lépett, a félig nyitott ajtó mögé, áhitatatosan, dobogó szívvvel.

Tékiatete nem hatott át a sötétségen; nem látott semmit, csak a szoba hátulsó részéből jövő hangot hallotta, a gyermek esti imáját. Abban a hangban, mely fáradt, kedvetlen és unott volt, alig lehetett a kis királyt felismerni. A sok »ámen« után a gyermek elhallgatott, majd hirtelen azt kérdezte:

— Anyám, a királyok imáját is el kell mondanom?

— Bizony, szerelmem, felelte a szép, komoly hang, melynek színezete szintén megváltozott és gyöngén remegve szólt, mint a választó vízzel befecskendezett ércz.

A kicsike habozva felelt:

— Azt hittem ugyanis . . . Azt gondoltam, hogy most már nem érdemes.

— Miért? — kérdezte a királyné élénken.

— Óh, mondta a gyermekkirály kora vén hangsúlyozással, hogy a jó istentől egészen más dolgokat kellene kérnem, mint ami ebbe az imában van.

— De aztán jóakaró természete megint diadalmaszkodott:

— Mindjárt, mama, mindjárt, ha úgy kívánod.

És lassan, alázatos hangon mondta az imát:

— «Uram és királyom, szolgálodat a trónra tetted; de én gyermek vagyok, nem tudom választott népedet vezetni.»

A szoba másik sarkából fojtott zokogás hallatszott. A királynő megborzadt . . .

— Ki az? . . . Ön az, Keresztély? kérdezte aztán, mikor az ajtó bécsöködött . . .

*

Egy héttel később kijelentette az orvos, hogy a kis gyermekeket nem szabad tovább kínozni . . . sötét

(Utánnymás tilos.)

szobában, itt az ideje, hogy megint a világossághoz szoktassák.

— Már most? kérdezte a királyné. Hisz engem biztosítottak róla, hogy tovább tart egy hónapnál. Az orvosnak nem volt szive hozzá, hogy megmondja, hogy a gyermek megvakult, tehát a betegnek a világosságtól való további elzárása fölösleges, a határozatlan szólammal segített magán, melyeket az orvosi részvét talált ki az aggodó anyák számára. A királyné nem tudta az igazságot és környezetének nem volt bátorsága hozzá, hogy feltárja a valóságot. Ezt Alfeus atyára bizták, minthogy a vallásnak megvan az előjoga, hogy olyan sebekkel is foglalkozzék, melyeket nem tud meggyógyítani. A pap egyszerű, kemény modorában mondta meg neki a szörnyű valóságot, mely a nő minden reményét szétzúzta. A szerencsétlenség napján első sorban az anya szenvedett, mikor gyermekének jaj szavát hallotta, és a szegény, élettelen kicsikének vérét folyini látta. A mostani fájdalom azonban a királyné bánata volt. A fia nyomorék, örökre nyomorék! Ő, ki olyan szépnek és ragyogónak képzelte a diadalmenetet, ezt az egyszeműt vigye el Illyriának? Nem tudta megbocsátani az orvosnak, hogy megcsalta. Hát a királyok még a száműzetésben is áldozatai nagyságuknak és emberi gyávaságuknak.

Hogy a sötétségből a világosságra való gyors átmenetet kikerüljék, zöld függönnyel takarták be az ablakokat; később azonban bebocsátották a szobába a napsugarakat; csak most láthatták egymást a tragédia szereplői, csak most vették észre, hogy rövid idő alatt mennyire megváltoztak. Friederika megvénült, meg kellett változtatnia hajviseletét, fürteit le kellett fésülnie a halántékára, hogy a fehér foltokat eltakarja. A kis halovány király kendőt kötött a jobb szemére; s úgy tetszett, hogy a korai ránczoktól bebarázdált arca maga is viseli a kendő sulyát. Teljesen új életet kellett kezdenie: a félszeműek életét. Az ebédnél újra kellett

enni tanulnia, mert a kanállal és villával szája helyett mindig a füle, meg a homloka körül hadonászott. Gyermekesen nevetett ügyetlensége fölött s a királynő minden pillanatban elfordult, hogy elrejtse könyeit. Mikor szabad volt a kertbe lemennie, új akadályokkal kellett megküzdeni. Minden lépésnél megbotlott, az egyenes irány helyett ferdén ment előre, sokszor el is esett és a legkisebb akadálytól is visszarettent, az anyja kezébe vagy ruhájába kapaszkodott és olyan aggodalommal sétálgatott a jól ismert park utain, mintha minden bokorban csapda volna elrejtve. A királyné megkísérelte, hogy legalább a gyermek elméjét foglalkoztassa, de ez sem sikerült neki; úgy látszott, hogy szemével a gondolkodási képességét is elvesztette a fiu. Szegényke jól tudta, hogy milyen nagy fájdalmat okozott az anyjának. Ha beszélt vele, egyenesen tartotta a fejét és szemérmes, furcsa tekintettel nézett a szemébe, mintha bocsánatot akarna kérni e hibájáért. De nem volt képes az alaptalan ijedezéseiről leszokni. Így majdnem epileptikus roham fogta el, mikor egy reggel az erdő szélén lövést hallott. Mikor először ajánlották neki, hogy üljön fel ponnyjára, egész testében reszketett.

— Nem, nem, mondta anyjához simulva, kérem vegyen magához a kocsiba. Nagyon félek.

— Félsz, mitől?

— Félek, nagyon félek . . .

Kérések, magyarázatások nem használtak.

— Hát fogjatok be, parancsolta végre a királyné titkolt haraggal.

Késő őszt volt, mely emlékeztetett ama májusi napra, melyen Vincennesbe kocsiztak. De a királynét most kellemetlenül érintette, hogy a fasorban és a tisztásokon megbámulták őket az emberek. A vidámság, az ételszag rosszul esett neki; a csoportokban, a sétálók vasárnapi ruhája és nevetgelése csak a nyomort és a szomorúságot juttatta eszébe. A gyermek szemér-

mes, de szenvedélyes hizelgésekkel és gyöngédséggel akarta anyját felvidítani.

— Haragszik rám mama, hogy nem akartam a ponnyra ülni? A kis, ránczos arc, a királynéhez fordult, a gyermek félszemével anyjára tekintett, és megkérdezte:

— Igazán azt hiszi, hogy akarnának engem úgy, a mint itt ülök?

Csakugyan nagyon vénnek és gyöngének látszott. A királyné ennek daczára megfeddte kétkedéseért s a wesztfaliai királyról beszélt, a ki teljesen vak.

— Ah, nevetséges király az . . . El is kergették.

A királyné akkor a cseh János történetét mondta el, ki a csatában felszólította lovagjait, hogy kövessék az ellenség soraiba, pedig ő is vak volt.

— Ez borzasztó . . . Borzasztó, mondta Lipót.

— És iszonyattal bámult maga elé, mintha Silvis asszony regényét hallgatná. Olyan kicsiny volt, olyan gyöngé, olyan kevéssé király. Ebben a pillanatban a kocsi elhagyta a tavat, hogy beforduljon a szűk faszorba, melyben alig volt helye. Valaki félreugrott, hogy kikerülje a kocsit, — egy férfi, kit a gyermek nem látott meg, a királyné azonban felismert.

Kemény, keserű komolysággal, fejének egy mozdulatával mutatott a kis ruháiba bujt nyomorékra, erre a romra, egy nagy nemzedék utolsó sarjára . . . Ez volt az utolsó találkozásuk, Méraut véglegesen elhagyta Saint-Mandé-t.

, . Méraut visszatért rég elhagyott helyére régi foglalkozásához. Beszédeket tartott, mint azelőtt . . . Csak a hallgatói változtak, mert a városnak ebben a részében minden évben megváltoztak a lakók: a diákok. A gyülekezés helyét is áttették valahova; a politikai kávéházak helyébe sörcsarnokok jöttek, melyekben nemzeti viseletbe öltözött lányok szolgáltak ki, svájci, olasz, svéd nők diszes, valami festőtől fantasztikusan

összeállított rongyokba burkolva. Elyséenek egykori ve-
télytársai már csak a pinczerek emlékezetében éltek,
a szinpadról rég eltávozott színészek emlékével egye-
temben. Az akkori »hires férfiak« közül néhányan elő-
kelő társadalmi állásokat töltöttek be, s néha, mikor
Elysée valami könyv olvasásába elmerülve, végig baktá-
tott az utcán, az arra robogó kocsikból egy-egy kamara,
— vagy szenátustag szólott ki:

— Méraut, Méraut . . .

Néha meg is szólította egy-egy régi ismerőse.

— Mit csinálsz, dolgozol?

Méraut összeránczolt homlokkal, összefüggés nél-
kül beszélt egy nagy vállalkozásról, »mely nem sikerült
neki.« Szóval sem többet. Voltak, kik még ki akarták
használni erejét. De ő hű maradt royalista eszméihez,
s továbbra is gyűlölte a forradalmat. Nem kért semmit,
nem szorult senkire, mert még megvolt mind a pénze,
mit Saint-Mandéban szerzett. Nem akart leczkéket adni,
visszavonult mély, mindent megvető fájdalomában, mely
sokkal nagyobb, mélységesebb volt, semhogy megért-
hették volna.

Nem volt egyéb szórakozása, mint az, hogy néha
meglátogatta a ferenczrendiek kolostorát, nem csak
azért, hogy híreket kapjon Saint-Mandééből, hanem
azért is, mert szerette a kis különös kápolnát szent
sirjával és vérvő, festett Krisztusával. Ez a gyermekes
mithológia, ez a csaknem pogány kép elragadta a ke-
resztényt, kinek olyan fogalmai voltak a vallásról,
mintha a kereszténység első századában élt volna.
»A bölcsészek nagyon nagyra tartják az istent« mondta
néha-néha. »Már nem is látjuk többé, ő azonban látta
őt éjjel a kápolnában a barbár kinzások rajzolásában
az ossunai Margit képében, ki márvány vállát osto-
rozta, föltűnt előtte ama karácsonyéji jelenet, melyet
sohasem tudott elfeledni. Látta megint, hogy illyria király-

(Utánnnyomás tilos.)

néja Jézus bölcsője felett összekulcsolja kezeit, és könyörgő, védő karjaiba tartja fiát. . .

Egy csöndes éjszaka csodálatos érzés ébresztette föl Elyséet.

Lassan és fájdalom, megrázkodtatás nélkül valami meleg folyadék szállt fel a melléből, mely száját, ajakát, állát vörösre festette. Olyan titokzatos volt; a baj úgy támadta meg, mint a gyilkos, ki a sötétben zajtalanul nyitja ki az ajtókat, Elysée nem ijedt meg; kérdezősködött az orvostól, kivel egy asztalnál ült. Azt mondták neki, hogy nagyon beteg.

— Mitől kell félnem?

— Mindentől.

Elysée negyven éves volt, abban a korban, melyben a betegség ott settenkedik az ember körül, s az ifjúkor kicsapongásait és nélkülözéseit drágán fizeteti meg; annál veszélyesebb volt ez a kor, mert Elysée lelkének rugói eltörtek már, az életkedv kihalt belőle. Elysée hü maradt előbbi életmódjához, sétálgatott szélben, viharban; künn a lépcsőknél régi szokása szerint beszédeket tartott, mikor már a kocsmában a gázt kioltották és fél éjszakákon keresztül kóborolt az utcákon. Már gyakrabban jött rá a vérhányás, és minden roham után ijesztő gyöngeség fogta el. Nem maradt az ágyban, mert szobájának szomorú üressége agyonnyomta volna; kiment a Rialto-korcsmába, elolvasta az újságokat, s egy sarokban elábrándozott.

Estig csend volt ebben a kis helyiségben, mely világos tölgyfa butoraival, tarka, Velenczét, meg hidjait és kupoláit ábrázoló freskóival igen jó benyomást tett. A velencei nők, kik este pajkosan ugrándoznak az asztalok között és vörös nyakéköket fitogtatják, nappal az asztalokon aludtak, fejüket karjaikra hajtva, bő kélőiket összegyürve, vagy pedig a kályha mellett üdögéltek dolgozva a kézi munkán, melyet csak néha-néha ettek le, hogy egy pohár sört igyanak valamelyik diák-

kal. Egyik közülök, egy karcsu, erőteljes leány, sűrű, szökésen csillogó hajjal, csodálatosan lassu, furcsa mozdulatokat tett minduntalan, különösen akkor, ha a kézimunkát abbahagyva, hallgatózott. . . Méraut óráhosszat tudta nézni, a míg csak a nő beszélni kezdett, s rekedt, durva hangja fölébresztette álmodozásaiából.

Nem sokára aztán ahhoz sem volt már elég ereje, hogy eljőjön ebbe a lefüggönyözött kocsmába. Nem tudott többé lejönni szobájából, ágyban maradt, körülvéve könyvektől és ujságoktól; az ajtót nyitva hagyta, hogy legalább az élet hangja hatoljon el hozzá; beszélnie nem volt szabad. Így hát arra határozta magát a délvidéki, hogy írni fog, folytatja könyvét a királyságról, folytatja lázas izgalommal és reszkető kézzel, köhögéstől kinezva. Most már csak egy dologtól félt, hogy meghal, mielőtt könyvét befejezné, elmegy úgy, ahogy jött, ismeretlenül, meg nem értve, névtelenül.

Egykori tanítványa, Colette atyja, Sauvadon bácsi, kinek hiuságát sértette, hogy tanítóját padlásszobában kell látnia, gyakran meglátogatta. A szerencsétlenség után rögtön idesietett, Méraut rendelkezésére bocsátotta tárczáját, és kérte, hogy juttasson neki megint, mint azelőtt «gondolatokat mindenféléről».

— Már magamnak sincs több gondolatom, kedves bácsi, mondta neki Méraut.

Az öreg Sauvadon, hogy Elyséet kiragadja fásultságából, ajánlotta neki, hogy elküldi délre Nizzába, hol Colette meg osztja majd vele gyönyörű lakását.

— Nekem nem kerülne azért többé, mondta nainvul, önt pedig helyreállítaná.

Méraut azonban nem törődött felgyógyulásával, csak arra gondolt, hogy ugyanazon a helyen fejezze be könyvét, ahol megkezdte, Páris hatalmas lármájában.

Mialatt dolgozott, Sauvadon az ágy lábánál ült,

az unokájáról fecsegett, mint rendesen, és dühösködött a vén bolond tábornokra, ki házáat most el akarta adni.

— Nos, mondja csak, mit kezdhet az az ember a töméntelen pénzével? . . . El kell ásnia valahol a vén zsugorinak. . . Különben tehet vele, amit akar. . . Colette elég gazdag, és nem szorult rá.

És a borkereskedő rácsapott a nadrágzsebére, és a kis pénzes zsákhoz hasonló hasára.

Más alkalommal meg egy csomó ujságot dobott az ágyra, és mesélgetni kezdett Elyséenek:

— Illyriában, ugylátszik, mozognak. . . Valami royalista többséget hoztak össze a kamarában. . . Hej csak volna hozzávaló ember. . . De a kis Lipót még nagyon fiatal, ez a Keresztély meg napról-napra vadabb lesz. Most a szolgálival a legocsmányabb kolcsmákban, a legromdább házakban mulat. . .

Elysée hallgatta, testének minden izében remegve. Szegény királyné!

A másik folytatta, a nélkül, hogy tudná, mint művel.

— Különben nagyon szép dolgokat visznek véghez ezek a számüzöttök . . . Axel herceget szépen kompromittáltak megint . . . Mit, nem tudja? A családi palotájával, amelyben mindenféle könnyelmű teremtések lakoznak! . . . Milyen botrány! Egy trónörökös . . . Csak egyet csodálok . . . Abban az időben, mikor a dolgot felfedezték, azt irta Colette, hogy a herceg fellekereste őt Nizzában és hogy részt vett egy regatta versenyben, amelyet egyenesen az ő számára rendeztek. . . Itt tehát valami történt, amit nem értek, aminek különben nagyon örülnék. . . Mert köztünk mondván kedves Meraut . . .

A derék ember legmélyebb titoktartás pecsége alatt elmondta barátjának, hogy a herceg sokat foglalkozik Colette-el; és minthogy ez nem hallgat rá . . .

Ne, hisz érti már Nagyon könnyen megtörtén-
hotik, hogy rövid idő múlva

Az öregnek széles, közönséges arcza szinte su-
gárzott a mosolygástól:

— Képzelje csak, Colette mint Finnország király-
néja!... És Sauvadon »a bácsi« a király nagybátyja!...
De én fárasztom önt

— Igaz, álmos vagyok, mondta Elysée, aki be-
hunyt a szemét; ez volt a legudvariasabb mód arra,
hogy a hiu fecsegőtől végre szabaduljon.

A mikor távozott, Elysée összeszedte papirjait,
hogy megszakított munkáját folytathassa — de egy
szót sem tudott írni, annyira nyomorultnak érezte ma-
gát, annyira elfogta az undor.

Rosszul lett ezektől az utálatos történetektől
Amint itt az ágyán feküdtek ezek a szétszórt lapok, a
királyság védői, amelyekért minden csepp vérért felál-
dozta, amint arra gondolt, hogy ezekben a nyomoru-
ságos padlásszobácskákban kell feküdnie, neki, az ősz-
haju vén diáknak, amint eszébe jutott elveszett szen-
vedélye, haszontalanul eltékozolt ereje, akkor először
esett kétségbe működésének sikertelensége fölött s azt
kérdte magától, hogy nem-e áldozta fel egész életét
egy csalódásnak Védője, apostola volt ezeknek a
királyoknak, akik lealázzák magukat és cserben hagy-
ják egész ügyüket. S mialatt tekintete szomoruan sik-
lott végig a falakon, amelyek nem a leáldozó napnak
fényét, csak a szemben lévő ablakokról visszaverődött
világosságot tükrözték vissza, a lelki szemével maga
előtt látja az erekiyét, melyet atyjától örökölt, az illyr
királynak pecsétjét a körirattal:

«Fides, Spes», s ezzel együtt maga előtt látja az
öreg Mirautnak jószágos arczatát, amint a halottas ágyon
fekszik, merevedő szemekkel, fenséges bizalomban és
szeplőtlen hűségben haldokolva, — látja atyja elhagyott

szövőszékeik, amint felemelkednek előtte és a száraz, köves partot és a déli ég kérlelhetetlen aczélkekségét. . . Mint egy hallucinációban vonul el szeme előtt a király-negyed és egész ifjúsága, minden történetével s álmaival, föltűnik és elvonul lelki szeme előtt, amelyre az éjszaka nehezedik már. . .

Hangok susogtak, ruhák suhogása hallatszott a félig nyitott ajton keresztül. Valószínűleg valami szomszédasszony, egy jó akaratu pinczérnő a «Rialtóból». Gyorsan behunyja szemét, hogy az alkalmatlan látogatótól szabaduljon. De kis, bizonytalan lépések közelednek, Gyöngéd hang mormolja: «Jó napot Elysée ur.»

Kissé megnőtt tanítványa állt előtte, aki aggodalmas szemérmességgel nézi annyira megváltozott, halvány tanítóját a szegényes ágyban. Odább az ajtóban büszkén és egyenesen áll egy lefátyolozott hölgy. Eljött felment az ötödik emeletre, végig haladt a kicsapongás lármájától visszhangzó lépcsőkön, mocsoktalan ruhájával érintette a «Clémence» és az »Alice» feliratu ajtókat. Nem akaéta, hogy ő meghaljon annélkül, hogy a kis Zóráját mégegyszer látná; ő maga nem lép be, de bocsánatot küld neki a kis fiu kezén keresztül És ezt a kezet megfogja most Elysée és az ajkára nyomja; és aztán odafordulva a fenséggel teli jelenség felé, melyet csak megsejtett, utolsó leheletével, életének és érzésének utolsó fellobbanásával halkan, egészen halkan mondja, és utoljára:

— Éljen a király.

XI. FEJEZET.

Egy nemzedék vége.

A labda-játékteremben vigan foly a mulatság. Az óriási terület össze-vissza tiprott porondjával tele van emberekkel; közöttük hat játékos mozog ide-oda, fehér kabátokban és tornaczipókben, ugrálva, ordítva. vidá-

man. A magas ablakokon gyöngén átszűrődő világosság, a nagy kifeszített háló, a rekedt kiáltások, a vad ug-rándozások, a röpke fehér kabátok, a rendithetetlen nyugalom, melylyel a szolgák — mindannyian angolok — a karzaton sétálgatnak, olyan szint kölcsönöz a terem-nek, mintha czirkusz volna, melyben kötél-tánczosok és bohócok tartják próbájukat. Eme bohócok közt egyike a leglármasabbaknak és legbolondabbaknak — ő királyi fensége Axel herceg, a kinek a láb-dajátékot ajánlották az orvosok az álomkórság ellen. Csak tegnap tért vissza Nizzából, a hol egy hónapot töltött Colette lábainál. Most a párisi élethez való visszatérését ünnepli és egy mézároslegény vad »há!« kiáltásával üti ki a labdáját, olyan mozdulatokkal, melyek egy vágóhidra is beillenének. Ekkor arról értesítik, a játék közepette, hogy valaki beszélni óhajt vele.

— Csönd! feleli a trónörökös, anélkül, hogy csak a fejével intene.

A szolga azonban nem hagyja magát elutasítani, hanem olyan nevet sug ő fensége fülebe, melyre ez csodálkozva feltekint:

— Jól van . . . várjon egy kicsit . . . mindjárt jövök. . .

Belép egy kis czellába, mely a karzat alatt van és úgy van berendezve, mint a fürdő-kabin; bambusz-butorokkal van ellátva.

A herceg ott találja Rigolo barátját, lehajtott fő-vel, egy pamlagon gubbaszkodva.

— Ah, herceg, milyen kaland, mondja Illyria volt királya, felemelve feldult vonásait.

Elhallgat, mikor észreveszi a szolgát, aki törülkő-zőkkel, lószórból készült keztyűkkel terhelve a herceg háta mögött belép, hogy ő királyi fenségét, aki úgy izzad és gőzölög, mint a meredek hegyre felkapaszko-dott mecklenburgi paripa, hogy megmossa és megdör-

zsölje. Ezzel a munkával nemsokára elkészül és Keresztély halvány, remegő ajakkal folytatja:

— Képzelse csak, mi történt velem! Hallotta már mi történt Nizzában, a »családi palotában«?

A fenség ráveti fáradt szemét:

— Megcsipték?

A király fejbólintással válaszolt, szép, határozatlan szemét lesütve. S miután rövid ideig hallgatott, folytatja a beszélgetést:

— Képzelheti azt a jelenetet. A rendőrség sötét éjjel megjelen. . . A leány sir. A földön hentereg. A biztosnak eltépi ruháit, térdembe kapaszkodik és kér, hogy mentsem meg, »fenség segítsen.« El akarom hallgattatni, de már késő van. Amikor a rendőrbiztosnak megmondom, az éppen abban a pillanatban eszembe jutott nevemet, a szemembe nevet. . . »Felesleges fáradozás uram, embereim felismerték. . . Ön Axel herceg.

— Köszönöm szépen, — mormogja a herceg. . . És aztán?

— Becsületemre kedvesem, annyira zavarba jöttem, úgy a sarokba szoritottak. . . Azonkívül más okaim is voltak, amelyekről később beszélek majd. . . Röviden, meghagytam azt az embert abban a véleményében, hogy én Axel herceg vagyok, mert meg voltam róla győződve, hogy a dolognak nem lesznek további következményei. . . De másképp történt. Most megint arról kezdenek beszélni és minthogy könnyen megtörténhetik, hogy önt vizsgálóbíró elé idézik, nagyon kérném. . .

— Hogy a fogházba menjek ön helyett?

— Oh, nem, az nem fog megtörténni. . . Hanem az ujságok beszélni fognak a dologról, esetleg neveket is emlitenek. . . És épen most, a legujabb illyr események idejében, a royalista mozgalom alkalmával, most, amikor remélhetjük, hogy legközelebb visszahelyeznek

bennünket, a legrosszabb következményei lehetnek ennek a botránynak.

Milyen panaszkodó arcot vág a szegény Rigoló, mialatt Axel herczeg határozatát várja, aki három szál sárga haját igazítja a tükörnél. Végre elhatározza a herczeg és trónörökös, hogy kinyitja a száját.

— Ön azt hiszi tehát, hogy ezek az ujságok. . .
Hirtelen melegebben szolt gyöngé hangján:

— Chic, nagyon chic! . . . A bácsim rettentően haragudni fog!

Végre elkészül, veszi a sétabotját, fejére nyomja a kalapját — »Menjünk reggelizni,« karonfogva megy a két barát a terraszon át a Tuillériák kapujánál várakozó kocsihoz. Felülnek rá, nyakig beburkolóznak a bundájukba, mert gyönyörű tiszta téli idő van; Keresztély megragadja a gyeplőt s mint a szél vágat a könnyű járműn előre, a Caffé de Londres-be vive az elválhatatlanságokat. Rigoló megvigasztalódott és sugárzott az örömtől. Tyukfark kevésbé volt álmos, mint rendszeren, mert felizgatta a lapdajáték és annak a pompás tréfának a gondolata, melynek hőséül fogja tekinteni egész Páris. Amint az ebben az időben kevésbé élénk Vendomtéren keresztül hajtának, fiatal, előkelő asszony mellett vágatnak el, aki gyermeket tart a kezénél és valamely házszámot keres. A fenség, aki hat hetű »koplalás« után minden csinos arcot megnéz, észreveszi az asszonyt és odaszól Keresztélynek:

— Nézze csak, azt hihetné az ember. . .

De Keresztély nem hallgat rá, mert a lovakra kell ügyelnie. És mikor mindketten hátra fordulnak szűk üléseiken, hogy a szép asszonyt jobban megnézzék, ez már a gyermekével együtt eltűnt egy ház kapujában az igazságügyminiszteri palota közelében.

A nő gyorsan, de mégis elfogulva és vonakodva halad elő; az arcát sűrű fátyol takarja, mintha az

(Utánnymás tilos.)

első találkára menne: de ha titokzatos viselkedése és sötét nagyon gazdag ruházata egy pillanatig adhatna is okot ilyes gyanura, ezt rögtön eloszlatná az a név, amely után a házmesternél tudakozódik és a nagyon szomorú hang, amelylyel ezt a nevet, a tudomány egyik leghíresebb nevét kimondja.

— Boucherau doktor? Az első emeleten. . . De ha nincs számuk, hiábavaló, hogy felmenjenek.

A nő nem felel és a gyermekét maga után huzva, gyorsan siet fel a lépcsőn, mintha félne, hogy újra visszahívják. Odafent megérkezve, megint csak azt mondják neki:

— Ha a nagyságos asszony tegnap nem iratkozott fel. . .

— Várni fogok.

A szolgálta anélkül, hogy egy szót is szólna, átvezeti őt az előszobán, ahol az emberek összeszorulva ülnek. Azután egy másik szobába érnek, mely ép úgy tömve van és végre bizonyos ünnepiességgel kinyitja a nagyterem ajtaját, melyet az anya és gyermeke után rögtön betesz olyan arczczal, mely világosan azt mondta:

— Várni akartatok, hát várjatok.

A terem tágas és igen magas volt, mint a Vendôme-tér minden házának első emelete — és gyönyörű fali festményekkel volt díszítve. Ebben a teremben csaknem elveszett a beléje éppen nem illő régi divatú butor, gránát-beret bevonattal és ugyan olyan színű ajtófüggönyökkel. A csillár XVI. Lajos korából való volt, a kerek asztal a császárság idejéből s csak a közönséges ára a hozzá tartozó két gyertyatartó, melyeknek semmi díszítése nem volt, árulták el a szerény, munkás orvos, aki semmit sem tett arra, hogy híressé legyen, mégis híressé lett. És milyeu híressé.

Csak Páris adhat valakinek ilyen világszerte ismert

nevet. Olyan hirtelenség van az orvosnak, mely minden társaságban elterjedt, fenn és lenn ismeretes, mely a vidéket, a külföldöt és egész Európát betölti, tíz év óta immár, annélkül, hogy kevesbednék, annélkül, hogy a kartársak irigykednének, akit mind annyian elismerik, hogy az orvos sikere megérdemelt. A minnek Boucherau ezt a rendkívüli ismertséget köszönheti, az nem annyira csodálatos sebészeti képessége, vagy az emberi természetnek ismerete, hanem a természetfölötti, csaknem látnoki tudása, amely tisztább és biztosabb, mint az aczél-szerszám, melylyel dolgozik. Ha valami kijelentést tesz, úgy tekintik, mintha a delfi-i jósdá szolt volna és feltétlenül, vakon megbiznak benne, ellenmondás nélkül. Ha azt mondja, hogy «ennek a dolognak nincs jelentősége» a béna tud járni, a haldokló felgyógyul; innen van népszerűsége, mely nyomasztólag, folytólag hat az orvosra, mert alig engedi meg, hogy szabadon léleket vehessen. Mint a nagy kórház főorvosa minden reggel nagy aggodó fontossággal megteszi körutját, egész sereg figyelmes tanítványától követve, akik szeretett tanítójukat isteni lénynek tekintik, csüggnék az ajkán, kísérik, átnyujtják neki a műtőeszközöket, ha szüksége van rá, mert ilyesmi soha sincs Boucherau kezében és mindig a körülállók egyikétől kéri a kést, az ollót, melyet rendesen elfelejt visszaadni. — Aztán sétára megy, végre hazatér és osztogatja kincseket érő tanácsait, késő estig, alig szakítva magának időt az étkezésre.

Ma pedig alig ütött még tizenkettőt, tele van a terem szomorú aggodó arcokkal; az emberek a fal mellett, vagy az asztalok körül ülnek, könyvek és képes ujságok fölé hajolva, alig fordítva meg fejüket, ha új alakok érkeznek; mindenki csak magával, a saját bajával foglalkozik, mialatt aggodva várják az orvos ítéletét. A betegek gyűlöhelyén még csönd van; a fájdalom barázdálta arcok némák, csak néha mutatkozik

valami kegyetlen tűz a szemekben. Csak az asszonyok kaczerkodnak egy kevésbé, sokan azzal vesződnek, hogy szenvedésüket elrejtsek, mialatt a férfiak, akiket elvontak rendes munkájuktól, nem törődnek semmivel.

Az önző emberek e társaságában megható csoport golt az anyáé meg a kísérőjeé; a kicsike olyan gyönvéd, olyan halvány volt, fáradt, fásult gyermekarczával, melynek csak félszeme volt; az anya mozdulatlanul, rettentő félelemmel állt mellette. A fiu egyszer fölegyenesedett, szégyenlős, ügyetlen lépésekkel ment az asztalhoz, hogy elhozzon onnan valami képes könyvet; karjával, melyet ügyetlenül tartott előre, megütött egy másik beteget és az olyan mérges, haragos tekintetet vetett a fiura, hogy a szegény üres kezekkel fordult meg és anélkül, hogy megmozdult volna, maradt a széken, fejét lehajtva, mint egy szárnyaszeget madár.

Ugy tünt fel, mintha ezeknek az embereknek az érverése megszűnt volna, mintha delejes álomba merültek volna valamennyien; a csöndet csak egy sóhajzás, gyöngé köhécselés, fojtott jajszó, a felemelt ruha tuhogása és a csengetyű hangja zavarta meg néha. Az érkező betegek bepillantanak a terembe s látva, hogy az tömve van, gyorsan és ijedten csukják be az ajtót, néhány pillanat múlva azonban ismét visszatérnek és megadással ülnek le a többi várakozók közé. Mert az orvosnak nincsenek protegáltjai. Csak a párisi és külföldi kartársaival tesz kivételt, akiket azok ajánlanak, soron kívül vezeti be őket a szobájába. Ezek a többiektől családias, öntudatos fellépésükkel különböznek, nyugtalanul járkálnak fel-alá a teremben, minden pillanatban az órára néznek és haraguzznak, hogy a várakozó szobában senki sem hagyja el helyét, daczára annak, hogy 12 óra már elmúlt. Még mindig jönnek emberek. Mindenféle társadalmi körből. A bankártól kezdve, akinek szolgálja már reggel két széket rendelt urának. a kishivatalnokig, aki azt mondta magának:

— Kerüljön bármibe Boucherau-val beszél-
nem kell. . .

Mindenféle öltözék képviselve van itt, a legrágább női kalapok az egyszerű főkötők mellett, a szegényes elnyűtt szoknyát a nehéz selyemöltözetek társaságában; csak a könyektől veres szemekben, a gondteli homlokokban, a bánatban és aggodásban mutatkozik az egyenlőség.

A legutóbb érkezettek között feltűnik egy széke széles arczu és szélesvállu paraszt, aki kis gyermeket kísér. A gyermek jobbjaival a férfire, baljával mankóra támaszkodik. Az atya megható gondoskodással bánik a gyermekkel, nehéz munkától meggörnyedt hátát még jobban meggörbíti, amint a fiuhoz lehajol és vastag ujjáival ovatosan emeli fel a székre.

— Jól van így? Új le. . . Várj, hozok egy párnát. . .

Hangosan beszélt, anélkül, hogy törődne a többiekkel és mindenkit zavar, amikor székeket meg egy zsámolyt keres. A betegségtől lesoványodott félénk gyermek csendesen ül a helyén, kis testét meggörbítve, mankóját a lábai között tartva. Amikor mindaketten elhelyezkedtek, a paraszt gyermekére nevet, miközben szeme megtelik könnyel:

— No itt volnánk végre. . . Ez híres ember, rövid idő alatt meg fog gyógyítani.

Barátságosan mosolyog a várakozókra, de a nyájas tekintete mindenütt kemény, hideg pillantásokkal találkozott. Csak a fekete ruhába öltözött hölgy, ki szintén gyermekével van itt, tekint rá jósággal s ámbár kissé büszkének látszik, a paraszt beszélgetni kezd vele s elmeséli élete történetét, hogy Raisonnak hívják és kertész Valentónban; hogy a feleség majdnem mindig beteg és hogy a gyerekek, fájdalom, inkább az anyjukra ütnek rá, ki olyan egészséges és erős. A három idő-

(Utánnomás tilos.)

sebbik ugyanannak a betegségnek lett áldozata. Az utolsó egészségesnek látszott, de ah néhány hónap óta. . . Derékaljat tettek a kocsiba és eljöttek az orvoshoz.

Nyugodt hangon a parasztok széles modorában mondja el mindezt; és mialatt szomszédja meghatottan hallgatja, a két kis beteg kíváncsi szemekkel nézi egymást. Közelebb hozta őket a betegség, mely mindketőjüket a durva kendőbe burkolt fiúcskát épügy, mint az előkelő drága bundába burkolt gyermeket szünetlenül kinozta.

Valami remegés fut keresztül a termen, a halvány arcok kipirulnak, minden fej a magas ajtó felé fordul, mely mögött lépések, félre tolt székek zaja hallatszik. Ő jött meg, ő van itt. A lépések közelednek. A kinyitott ajtóban egy férfi jelen meg. Közép termetű, széles vállu, határozott kifejezésű. Egyetlen pillantással, mely annyi aggódó, könyörgő tekintettel találkozik, végignézte az egész termet. Valaki bemegy, a ajtó becsukódik.

— Ez nem sokat okoskodik, mondja Raison félhangosan és hogy megvigasztalódjék, nézegeti azokat az embereket, akik előtte fognak bemenni. Minden perczben megüresedik egy hely, némi mozgás, élet lesz a teremben, aztán minden csendes, hallgatag, sötét.

Mióta az anya gyermekével belépett, még egy szót sem szólt, a fátyolát nem vetette vissza; hallgatása, talán csöndes imája is olyan tiszteletre méltóvá teszi, hogy a paraszt nem meri megszólítani, elhallgat s csak időnként sóhajt egyet-egyet. Egyszer bő zsebéből üveget és poharat, meg papírba takart piskótát vesz elő, «hogy a gyermek belemártogathasson». A fru megnedvesíti az ajkát, azután ejtolja az üveget, meg a piskótát:

— Nem, nem, nincs étvágyam.

S a szegény, fáradt arczra tekintve Raison három

idősebb gyermekére gondol, akik szintén soh'sem voltak ehesek. . . Szeme megdagad, az arcza reszket és hirtelen azt mondaja:

— Maradj itt fiacskám, lemegyek megnézni, hogy a kocsi lenn áll-e még.

Minduntalan lemegy, hogy megbizonyosodjék a dolgról és mikor mosolygó, sugárzó arczczal visszatér, úgy gondolja, hogy senki sem veszi észre, hogy a szeme vörös, hogy az arcza kék az ökleitől, melyekkel előtűző könnyeit akarja visszafojtani.

Az idő halad, lassan, szomoruan. A besötétedő szobában az arcok még halványabbaknak és szomorúbbaknak látszanak, mind könyörgőbben fordulnak az érzéktelen orvoshoz. A valentóni embert bántja az, hogy csak késő éjjel mehet haza, hogy a felesége aggódni fog és hogy a gyermek fázik majd. Olyan nagy az aggodalma és olyan meghatóan beszélt, hogy a fekete ruhás hölgy, mikor öt órai hosszas várakozás után végre rákerül a sor, megengedi a derék Raisonnak, hogy ő lépjen be előbb.

— Óh köszönöm, köszönöm asszonyom. . .

Az ajtó máris kinyílt. Gyorsan megfogja a fiát, felemeli a székről, átadja neki a mankót olyan zavartan, olyan izgatottan, hogy nem is veszi észre, hogy a hölgy a szegény nyomoréknak a kezébe dug valamit, ezzel a szóval:

— Nesze.

Oh, milyen rettentően hosszúnak tetszik ez a várakozás az anyának és a gyermeknek, kiknek szomorúságát az est sötétsége még csak öregbíti. Végre rájuk kerül a sor; tágas hosszú szobába lépnek, mely magas és széles, a térre nyíló ablakon keresztül nyári világosságát. Az ablak mellett áll az orvos, íróasztala, mely olyan egyszerű mint valami községi orvosé, vagy adó-végrehajtóé. Háttal az ablaknak ül, úgy hogy az ablakon beszivárgó fény az ujjonnan érkezettekre esik, az

asszonyra, kinek visszavetett fátyola erélyes fiatal arcot, vakítóan tiszta arcbőrt és szép éjszakai virrasztástól kifáradt szemeket láttat, — és a gyermekre, aki lehajtja fejét, mintha fájna neki a világosság.

— Mi baja neki, kérdi az orvos barátságosan, atyai mozdulattal vonva magához a gyermeket; mely durva külseje alatt érző szívet rejt, melyet 40 éves orvosi működése nem tudott érzéketlenné tenni. Az anya int a gyermeknek, hogy távozzék, aztán szépen csengő hangon, idegenszerű kiejtéssel elmondja, hogy a fia egy év előtt szerencsétlenség következtében elvesztette jobb szemét. Most a balszemén van valami baja, ködképeket lát és egészen bizonyosnak látszik előtte, hogy a fiu látóképessége csökkent. Hogy a teljes megvakulást elkerülhessék, azt tanácsolják neki, hogy a vak szemet távolitassa el. Vajon lehetséges-e ez? És kiállja a gyermek a műtétet?

— Az orvos figyelemmel hallgatta székének karfájára támaszkodva, kis, élénk szemét a nő büszke szájára piros a festéktől soha sem érintet ajkakra függesztve.

Mikor az anya elhallgatott, nyugodtan mondta az orvos:

— Az öntől ajánlott műtét, asszonyom, naponta elfordul s épen nem veszélyes, hacsak rendkívüli körülmények nem lépnek fel. Husz év alatt csak egyszer fordult elő, hogy egy szegény ördög ezt a műtétet nem állta ki. Persze ez sovány, rosszul táplált aggastyán volt, azqa kívül részeges is, valami szegény rongyszedő. . . De ez az eset természetesen egész más. Az ön fia nem látszik éppen nagyon erősnek, de erőteljes, szép anyától született, aki átszarmasztatta rá egészséges vérét. . . . De különben megnézhetjük magát a fiút. . .

Odahívja a gyermeket, a lábai közé fogja és megkérdezi, hogy szórakoztassa és figyelmét a vizsgálódásaitól elvonja:

— Hogy hívnak?

— Lipót; uram.

— Lipótnak, hát még hogyan?

A kicsike anyjára néz, a helyett, hogy felett volna.

— Nos, hát Lipót, huzd le a kabátodat és a mellényedet, hogy mindenütt megvizsgálhassalak.

— Igen.

A fiu hozzáfog a vetkőzéshez.

— Segitsek?

— Köszönöm uram.

A gyermek lassan, ügyetlenül veti le ruháját, támogatva az anyjától, kinek keze reszket és a jó Bouchreau papától, a kinek nagyobb gyakorlata van, mint mindkettőjüknek.

Oh, milyen kis sovány rachitikus test ez. A vállak be vannak huzva, a mell szük és a hus halotthalvány. Az anya lehajtja fejét, mintha szégyellené művét, mialatt az orvos kopog és hallgatózik; a vizsgálódását néha-néha kérdésekkel szakítva félbe:

— Az atya öreg, ugy-e?

— Oh, nem, uram, alig harminczöt éves.

— Gyakran beteg?

— Nem, csaknem soha.

— Jól van . . . Öltözzél fel, kicsinyem.

— Ifjkorában sem betegeskedett sokat az atya?

— Ugy tudom, nem.

— És az atya?

— Az sem.

— De a fiu gyakran beteg volt, ugy-e?

— Fájdalom . . .

Nagy székjén hátradül és elgondolkozik, mialatt a gyermek felhúzza kék bársony ruháját, visszamegy előbbi helyére, a hosszú szoba másik végére anélkül, hogy ráparancsolták volna. Egy év óta annyira meg-

(Utánnymás tilos.)

szokta a titokzatos sugdosást betegségéről, hogy már nem is törődik vele, nem is akarja megérteni.

— De mily szivszakgató tekintetet vet az orvosra az anya.

— Nos?

— Hát bizony . . .

— Csak mondja bátran . . .

Az orvos még mindig gondolkozik.

— Nos!

— Asszonyom, mondta Bouchereau halkán, minden szót hangsúlyozva, az ön gyermeke csakugyan ki van téve annak a veszélynek, hogy teljesen megvakul. És mégis . . . Ha az én fiam volna, nem végezném rajta a műtétet . . . Nem tudom még magamnak egészen megmagyarázni ezt a kis szervezetet, de bizonyos, hogy rendellenességek álltak be, az egész szervezet meg van támadva s főleg az veszedelmes, hogy ez itt a legrosszabb, legegészségtelenebb legsilányabb vér . . .

— Királyi vér, kiáltja Friderika, felugorva helyéről.

Elsőszülöttének halvány, halott arcát látta, hirtelen maga előtt, amint a kis rózsával diszitett koporsóban feküdt . . .

Bouchereau, aki szintén felemelkedett és ama két szóval mindenről értesült, az előtte álló hölgyben felismeri Illyria királynéját, akivel még soha sem találkozott, de akinek arczképét már többször látta és megcsodálta.

— Felség . . . Ha tudtam volna . . .

— Óh, ne mentegetőzzék . . .

— Nagyon is kegyetlenül megmondtam az igazságot.

— Ne kérjen bocsánatot, mondta Friderika, valamivel nyugodtabban, azért jöttem önhöz, hogy megtudjam az igazságot, teljes tiszta valóságot, mely különben soha sem hatott hozzánk, még a számüzetésben sem . . .

Oh Bouchereau ur, milyen boldogtalanok vagyunk mi királynék. Mindnyájan, de mindnyájan megtámadnak, hogy a gyermekem a műtétet végeztetem! Nagyon jól tudják, hogy az életébe kerülhe . . . De az állami szempontok! . . . Egy hónap, tizennégy nap mulva, még előbb talán követséget küld hozzám az Illyr országgyűlés . . . Azt akarják, hogy egy királyt lehessen nekik mutatni. Így ahogy most van még csak lehetne; de vakon?! Egy vakról hallani sem akarnak majd. Ezért akarják, hogy a műtétet végeztessenem, hogy uralkodjék, vagy haljon meg . . . Es én csaknem bűntárs lettem ebben a bűnben . . . Szegény kis Zara! Mit bánom én, hogy uralkodik-e, én uram Istenem! . . . Ha csak életben marad, ha csak életben marad.

*

Öt óra van. Alkonyodik.

A Rivoli-utczában, amely most, az ebéd, a Bois de Boulogne-ból való haza utazásnak órájában tömve van, csak lassan haladhatnak előre a Tuillieriák rácsa mellett, mely amint a leáldozó nap rá süt, hosszú árnyat vet a járókelőkre.

A diadaliv egyik oldala az alkony pirjában rózsásan fénylik, a másik oldala ellenben szomorú ibolyaszínű árnyban fekszik.

Ebben az irányban távozik a nehéz kocsi az illyr czimerrel.

A rue Caspiglione sarkán újra látja a királyné a Hot des Pyramides erkélyét s ezzel együtt visszatér reménye, melyet érkezése alkalmával táplált... Milyen csalódásokon, milyen küzdelmeken ment keresztül azóta. Most vége van, vége van! A nemzedék kihalt . . .

Halálos hidegség fekszik a keblére, vállára, mialatt a kocsi tovább és tovább halad a homály felé, a ho-

mályba egészen beléje. Ezért nem látja a gyöngéd, féltő, esdeklő tekintetet, amelyet a gyermek vet rá.

— Mama, szeretsz akkor is, ha nem vagyok király?

— Oh, én kedvesem . . .

Szenvedélyesen szorítja meg a kis kezét, melyet feléje nyujtanak . . .

Meghozta az áldozatot. Főmelegedve és meg-erősödve ettől a kézzszorítástól, Friderika megint anya lett, nem több, csak anya; s mialatt az elpusztított, a bucsuzó nap utolsó sugaraitól megaran-yozott Tuillériák a multra emlékeztetve meredeznek előtte; izgatottság nélkül néz rájuk, mintha valami régi asszir vagy egyiptomi romot látna maga előtt, elmúlt erkölcsök és népek emlékét, valami csodálatra méltót ősrégít, — mindörökre meghaltat.

VÉGE.

Országos Széchényi Könyvtár

